AXEL KILGORE
MĂCELUL

Axel Kilgore

MĂCELUL

Traducere de
NICOLAE CONSTANTINESCU

Editura Z Bucureşti, 1995

J 7

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT şi EDITURA /.
I.S.B.N. 973-9127-45-2
Redactor: CONSTANTIN DUMITRU-PAECUS Tehnoredactor: NK'(>TAE IANCU
Tiparul executat sub comanda 50 656 Pregătirea formei şi imprimarea R A I. „Coresi"
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti ROMÂNIA

1

HANK FROST APĂSĂ CU degetul pe rotiţa zimţată a brichetei, o vechitură deformată, marea Zippo. Aprinse o ţigară Camei şi trase eu sete din ea. Fumul amestecat cu aerul rece îi curăţă bronhiile. Aruncă ţigara care se stinse formând o mică gaură în zăpadă. Vântul începuse să, bată în rafale violente, viscolind zăpada proaspătă de pe coastele muntelui. La apus soarele cobora într-o mare arămie, în spatele unui pâlc izolat de brazi.

Frost se lăsă în jos să-şi fixeze schiurile. O contracţie dureroasă în dreptul şalelor îi aminti de intervenţia chirurgicală suferită eu o lună în urmă la Zurich. Nu voia deloc să se lase operat pentru chestia aceea cu vertebrele deplasate, cadou cu care se pricopsise în urma unei explozii în Burundi, dar Bess fusese neînduplecată. Fia pusese totul la cale, aranjase cu doctorii şi până la urmă Frost cedase.

Bess... Trecuseră deja două săptămâni de când îndatoririle profesiei o chemaseră la Londra...

Frost rămăsese singur şi nopţile parcă deveniseră mai lungi. Se săturase de convalescenta aceea prelungită în mica staţiune de sporturi de iarnă situată puţin mai sus de Flims. Regiunea era cât se poate de pitorească, nu asta era problema; dar Frost avea impresia că în cincisprezece zile

văzuse fiecare peisaj de peste o sută de ori. iar la schial nu fusese niciodată prea grozav, şi nici acum, deşi era din nou în formă, nu tăcuse vreun progres.

Spre deosebire de rarii împătimiţi care mai coborau pistele la acea oră târzie, Frost nu stătea acolo de plăcere. De altfel, pista marcată sc afla la mai mult de două sute de metri în spatele lui. Pe la prânz.,' recepţionerul de la hotel îi înmânase un mesaj anonim care îi fixa o întâlnire lângă pâlcul de copaci.

Prima reacţie fusese să nu se ducă. Dar, foarte repede, curiozitatea si mai ales nevoia de acţiune fuseseră mai tari.

» 5

În fond, misteriosul corespondent s-ar fi putut să aibă o misiune capabilă să stârnească interesul celui care îşi zicea „Mercenarul"[1]. Şi apoi, iară să 11 ajuns chiar lefter, Prost îşi tocase o mare parte din bănişori. Nu mai avea decât ceva mai puţin de şapte mii de dolari, pistolul Browning High Power cromat, cuţitul de luptă Gerber MK-I şi o garderobă pe care n-ar fi îndrăznit nici măcar s-o dea de pomană pentru o operă de binefacere. Prin urmare, aspectul financiar al unei eventuale tranzacţii nu era deloc de neglijat.

Prost îşi scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse mustaţa neagră acoperită de chiciură. Când se lăsă în jos să-şi prindă şi al doilea schiu, un vârtej de zăpadă îl izbi drept în faţă. îşi simţi fruntea şi obrajii întinzându-sc ca o piele de tobă şi scrâşni din dinţi. Se ridică cu ochiul aburit de lacrimi, şi i se păru că aude un *pop* asemănător cu zgomotul de la destupatul unei sticle de şampanie. Păcăneala urechilor din cauza presiunii? Din cauza vântului?

Nu. Aproape imediat auzi un al doilea *pop* înfundat. Zgomotul venea dinspre pâlcul de copaci.

Prost îşi potrivi ochelarii, îşi puse mănuşile şi, cu mare greutate, urcă în scară pentru a putea privi din susul coastei micul grup de conifere. Dacă urechile nu-l înşelaseră, atunci se impunea un minim de prudenţă. Nu avea nici un chef să nimerească ca lleţul peste nişte indivizi care tocmai îşi reglau conturile.

Avu nevoie de aproape un minut pentru a ajunge în poziţia dorită. îşi pipăi din instinct pulpa piciorului ca să se convingă că cuţitul era la locul lui, apoi privi cu atenţie spre pâlcul de copaci. în spatele ochelarilor ochiul lui verde lucea în lumina ultimelor raze ale soarelui. Legătura neagră care îi acoperea

ochiul stâng îl făcea să semene cu un pirat.

La început. Mercenarul nu văzu nimic. Apoi zări mişcarea rapidă a unei forme negre care se detaşa pe covorul alb al zăpezii. Se aplecă în faţă ca să vadă mai bine, îşi pierdu echilibrul şi schiul din faţă o luă la vale. încercă să se ţină pe loc cu beţele, dar panta îl ducea irezistibil la vale. îşi sfârşi alunecarea la poalele unui brad care îi revărsă în cap câteva kilograme de zăpadă proaspătă.

Frost se scutură, îşi recăpătă imediat echilibrul şi privi. Forma neagră din dreapta copacilor era un om în costum de schi. în mână avea un pistol automat cu ţeava prelungită de un amortizor. Cat ai clipi din ochi. Frost îşi trase capul între umeri, înfipse beţele în zăpadă şi se avântă spre individ. Surprins de această apariţie neaşteptată. omul ridică arma şi încercă să ochească... Prea târziu. Frost îl lovi ca un obuz. trimiţându-l cât colo.

în trecere, Mercenarul aruncă o privire spre stânga. Şi pentru o clipă zări un alt om înarmat şi o siluetă care zăcea pe burtă, cu zăpada din jurul capului plină de sânge. Frost

auzi în spate un pocnet înfundat şi o bucată dintr-o scoarţă de copac îl lovi în ceafa. Glonţul destinat lui înlîlnise probabil în drum un copac. Făcând apel la toată priceperea în materie de schiat, Mercenarul coti spre pâlcul de brazi prin care trecu în slalom, apoi ajunse pe pistă.

Panta era abruptă iar Frost nu s-ar fi aventuarat niciodată pe ea, cel puţin nu cu o astfel de viteză. Dar nu avea de ales. Cele două şiruri de brazi, care acum mărgineau pista, reuşeau să-ţi dea senzaţia că e şi mai abruptă decât în realitate. Când consideră că distanţa era suficientă, Frost se opri executând o cristiană curată şi se uită în urma lui. Nu mai auzea împuşcăturile dar unul din ucigaşi continua să tragă în el, fără nici o şansă de a-l atinge printre copaci. în acest timp, însoţitorul lui îşi punea schiurile. Frost se avântă din nou şi luă poziţia oului prinzându-şi beţele sub braţe, aşa cum văzuse eă fac schiorii experimentaţi.

în timp ce cobora astfel în mare viteză, Frost analiza situaţia. Doi oameni omorâseră un al treilea, probabil cel care îi dăduse întâlnire. Cine erau? Ce voiau? Nu ştia. Dacă indivizii erau nişte ucigaşi plătiţi, membri ai Mafiei sau ai altei organizaţii criminale, atunci avea şanse să scape. Acest gen de indivizi erau rareori recrutaţi pe baza calităţilor lor sportive. în schimb, dacă era vorba de agenţi secreţi – ai KGB-ului de exemplu – avea toate şansele să aibă de-a face eu schiori mult mai experimentaţi decât el.

Aruncă o privire peste umăr. Urmăritorul ajunsese pe pistă şi părea că începuse să câştige teren. Dacă tipul acela era în stare să dea drumul la beţe şi să tragă Iară oprire, Frost nu mai avea mult de trăit. Trebuia să apeleze la un şiretlic pentru a se putea măsura cu arme egale.

Mercenarul viră la stânga, intră printre brazii de pe margine şi trase o înjurătură. Copacii erau mai deşi decât în pâlcul acela izolat şi crengile îl loveau peste faţă. Fireşte, singurul lui ochi, punctul cel mai vulnerabil era protejat de ochelari, dar situaţia nu-i plăcea deloc. După vreo cincizeci de metri se opri, apoi, cu cea mai mare grijă; urcă pe urmele lăsate şi se opri la douăzeci de metri mai sus, pentru a-l face pe urmăritor să creadă că şi- a continuat cursa.

Frost îşi scoase cuţitul Gerber, tăie curelele de la beţe şi se folosi de ele pentru a lega mânerul pumnalului său de mânerul unuia dintre beţe. Apoi încercă soliditatea acestei suliţe improvizate.

Tocmai îşi terminase meştereala când auzi un zgomot uşor în spate. Se întoarse. Omul în costum de schi negru era acolo, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui. Nu era timp pentru elaborarea unei tactici sofisticate. Frost se aruncă înainte cu suliţa în mână. Din reflex, adversarul schiţă un pas înapoi dar se împiedică în schiuri. Se auzi o împuşcătură înfundată. Glonţul lovi bradul de care Frost se sprijinise cu spatele o clipă înainte. Vârful cuţitului Gerber intră în cuşca toracică a omului ratându-şi obiectivul: gâtul.

Fără nici un strigăt de durere, ucigaşul căzu pe spate.

Ridicând un schi cu care încerca să bareze avântul lui Frost, necunoscutul dădu drumul armei pentru a-şi proteja faţa cu o mână şi gâtul cu cealaltă. Cu o

mişcare scurtă, Frost trase afară suliţa din rana însângerată şi de data asta o înfipse direct în gâtul agresorului. Omul scoase un horcăit şi muri într-o tăcere înspăimântătoare.

Frost se ridică şi, instinctiv, îşi şterse fruntea cu reversul mănuşii. Apoi îi scoase schiurile şi se apleacă

deasupra cadavrului. Lama pumnalului îi ţintuise mâna peste gât. C and Mercenarul îşi trase arma pe care urma s-o şteargă pe hainele victimei, un val călduţ de sânge ţâşni pe zăpadă săpând nişte găuri mici, asemănătoare cu cele pe care le lasă unele moluşte în nisipul plajei în timpul refluxului.

Cu toate simţurile la pândă. Frost pândea sosirea celui de-al doilea ucigaş. Cu ochii la secundarul ceasului său Omega, Mercenarul aşteptă zece minute tară să facă nici o mişcare. începea să simtă colţii frigului prin costumul de schi. Privi cu minuţiozitate în jur. Nimic. După toate aparenţele, cel de al doilea individ se pregătea să-l primească la staţie.

Mercenarul îngenunehe în zăpadă şi scoase ochelarii mortului, lira un bărbat mic de statură cu un ten Iară culoare. Din capişon îi ieşea o şuviţă de păr negru. Cam puţine indicii pentru a-i stabili originea. Un singur lucru era sigur: nu era de lip nordic. Privirea lui Frost se opri asupra gurii larg deschise şi a trăsăturilor deformate de un rictus de suferinţă. Se întrebă dacă nu cumva omul sucombase mai curând de o comoţie decât de pe urma rănilor.

Luă pistolul de jos şi îl cercetă eu atenţie. Era un Colt Woodsman, un model ieşit imediat după război, cu o ţeavă de 4,75 ţoii. Amortizorul era de tip Sionics. în încărcător mai rămăseseră patru cartuşe de calibru 22 Long Rifle. în locul unde ar tî trebuit să fie seria nu găsi decât o puzderie de găuri mici lacute cu un burghiu lin. Nu-l surprinse. Era un mijloc ca oricare altul de a tace o armă anonimă.

După aceea, Mercenarul scotoci buzunarele necunoscutului. Dar nu găsi mare lucru: un încărcător dc schimb pentru pistol şi un cuţit din dotarea armatei elveţiene.
Evident, nici un fel de acte. Frost scoase mănuşile cadavrului, care începuse să înţepenească. Vârfurile degetelor erau pline de crestături încrucişate. Asta putea să însemne că ucigaşul fusese o calfă de mezelar nepricepută sau că tăcuse în aşa fel încât să-şi distrugă amprentele digitale.

Frost. se ridică. Vârî în buzunar amortizorul şi încărcătorul folosit şi puse încărcătorul nou la arma necunoscutului pe care şi-o strecură după aceea la centură. Apoi îşi dezlegă cuţitul Cerber de la băţul de schi, îl puse în teaca lui şi porni spre staţie tară să se grăbească prea tare.

Când ajunse jos, Frost zări cel puţin vreo doisprezece oameni cu costume de schi negre sau de culoare închisă. Aproape toţi purtau ochelari şi aveau faţa mascată din cauza frigului pătrunzător. Mercenarul îşi desfăcu schiu- rile şi, cu un pas nonşalant, se îndreptă spre un rastel unde le aşeză înainte de a intra în cafeneaua-restaurant de la baza statiei de telecabine.

Nu erau mulţi clienţi câteva cupluri tinere care flirtau după exerciţiul fizic din timpul zilei, pregătind terenul pentru un alt exerciţiu. Frost intră printre mese, chemă un chelner şi îi ceru să-i aducă un grog pe terasa care domina staţia. Chelnerul se uită cu surprindere la acel tip înalt şi chior care voia să fie servit afară pe acel frig polar. Apoi dădu din umeri şi se duse să aducă comanda. Frost deschise uşa de sticlă şi ieşi pe terasă. Tocmai făcea un tur de orizont când chelnerul veni să-i aducă băutura aburindă. Mercenarul plăti şi se sprijini cu coatele de. balustradă adulmecând aburul grogului care, aproape instantaneu, îi înfierbântă obrajii.

Jos, vreo jumătate de du/ină de siluete în costume de schi de culoare închisă ar fi putut ascunde printre ele pe cel de-al doilea om. Alte forme întunecate,

ceva mai îndepărtate, încă mai coborau pe piste schiori experimentaţi, capabili să-şi ofere plăcerea unei ultime coborâri la apusul soarelui. „Sau nişte sonaţi care nu sunt conştienţi de ce riscă”, îşi zise în sinea lui Prost.

Privirea îi reveni spre staţie. Şi atunci reperă cuplul. Bărbatul îl arăta cu degetul unei femei cu o înfăţişare tinerească, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni pană de culoare neagră şi un hanorac albastru. Gluga îi acoperea capul, ascunzându-i faţa şi părul. Dar bărbatul cu cagulă şi costum negru de schi era lără nici o îndoială cel de al doilea asasin. Arăţa spre Prost iară să se ferească. Nu era în toate minţile sau pur şi simplu se simţea destul de sigur pe el pentru a considera discreţia inutilă? în orice caz, dacă respectivii îşi închipuiau că îi vor face felul fără bătaie de cap, n-aveau decât să poftească...

Cu un mers ondulat, femeia se îndreptă spre intrarea în cafenea, apoi se opri, ridică privirea în direcţia lui Frost şi îi făcu un mic semn. Ciudat. Prost voia să se lămurească. Răspunse la salut. Femeia făcu un gest cu mâna cerându-i să o aştepte. Mercenarul traversă terasa, deschise uşa şi mai comandă un grog.

Tocmai pusese cănile pe o masă şi îi plătise chelnerului când îşi lăcu apariţia şi necunoscuta. Femeia îşi dădu pe spate gluga şi îşi desfăcu puţin fermoarul hanoracului, sub care acum se putea zări partea de sus a unui pulover pe gât alb. Destul de drăguţă, tânăra femeie avea părul blond tuns scurt şi o lumină înşelătoare strălucea în pupilele ei albastre. Prost îi atuncă o privire pătrunzătoare şi o găsi sexi în pantalonii ei pană şi apreschiuri.

Cu un mic surâs pe buze, necunoscuta, scoţându-şi mănuşa stângă, îi zise în germană:

Nu cred că ne cunoaştem, domnule... ăăă?

Nu, răspunse Prost. Şi fiţi convinsă că regret, domnişoară... ăăă?

Serios? lăcu ea cu un ton glumeţ.

Serios, răspunse el întinzându-i o cană.

Uah! E fierbinte, dar face bine, zise tânăra luând o gură de grog.

Prost o imită, apoi zise:

Ce voiai să-mi spui?

Chiar nu bănuieşti nimic?

Ba da. Probabil din cauza incidentului produs sus pe pantă.

Un alt surâs, însoţit de o ocheadă criminală.

Exact. Din două una: ori eşti un amator foarte inspirat, ori un mare profesionist.

Prost izbucni în râs.

Te las să alegi.

Bătu uşor cu două degete în pachetul de Camei şi îi oferi o ţigară tinerei femei, dar aceasta refuză cu o mişcare a capului. Prost îşi aprinse una, dădu fumul pe nas şi întrebă:

Deci? Care e concluzia?

Nu ştiu. Dar oricum ar fi, vă aflaţi într-o postură foarte proastă, domnule... ăăă...?

înţelesesem, domnişoară... ăăă...? Ai cumva intenţia să mă agăţi şi pe urmă să mă duci într-un loc unde să-mi poţi face de petrecanie discret?

Câtă clarviziune! se fandosi blondina. Acum va trebui să găsesc altceva...

- Ei bine, să ne aşezăm şi să vorbim puţin despre asia. Doi oameni bine crescuţi ea noi s-ar putea până la urmă să se înţeleagă.
Perfect.
Frost îşi trase scaunul sub el. Tânăra se instala în faţa lui şi îşi încrucişă mâinile pe masă. Stânga era goală, cealaltă îi rămăsese înmănuşată. Mercenarul ştia acum de unde avea să vină primejdia. Aşa că avu grijă să păstreze distanţa.
Cred că am găsit o soluţie, îi zise el. Ai putea să aştepţi până pleacă ultimii clienţi, să mă omori şi pe urmă s-o ştergi sărind peste balustradă.
- Mi-aş rupe gâtul. E prea sus. La figuri de-astea n-am fost niciodată prea grozavă.
- Asta dovedeşte că clarviziunea mea nu e totdeauna infailibilă. închipuie-ţi că, privindu-te cum te apropiai, tocmai îmi ziceam: „Fata asta drăguţă pare expertă în figuri[11].
Frost considera că jocul durase destul. Se prefăcu satisfăcut de gluma lui, se aplecă înainte şi vru să apuce cana cu grog. Dar căţeaua fu mai rapidă. îşi scoase fulgerător mănuşa şi încercă să apuce mâna bărbatului din faţa ci. Aşa cum Frost se aştepta, tânăra femeie purta pe deget un inel prevăzut cu un ac otrăvit. Mercenarul o prinse de încheietura mâinii şi i-o răsuci gata să i-o rupă. Cu mâna dreaptă prinse în extremis cana, care altfel ar fi căzui.
Din local, un cuplu de tineri, intrigat de mişcările lor ciudate, întorsese capul spre ei. Frost aşeză cana pe masă, şi, ridicându-se în picioare, asemenea unui îndrăgostit, o prinse şi de cealaltă mână.
Dă-mi drumul! gemu ea. Mă doare.
Aşa! Ca să mă-nţepi eu porcăria aia, nu?
Mercenarul se aplecă încetişor peste ea şi o sărută lipindu-i amândouă palmele una de alta. îi văzu la un centimetru de lată ochii albaştri dilatându-se cuprinşi de oroare. Fata scoase un geamăt stins şi muri aproape imediat, fulgerată de cianură. Sărutând-o întruna, Frost o aşeză pe scaun astfel încât să nu se prăbuşească la pământ. Apoi se dădu înapoi, se prefăcu că îi şopteşte ceva cu tandreţe, îi adresă un semn de rămas bun şi plecă cu un aer fericit.
Afară îl căută eu privire pe cel de-al doilea om, dar nu-l zări. Spera să nu mai fie decât el, dar nu putea fi sigur... Frost se îndreptă repede spre staţia telecabinelor. Un cablu fără sfârşit urca spre culme, iar celălalt ducea spre E'lims, unde intenţiona şi el să ajungă. Acolo îl aştepta maşina închiriată cu care avea de gând să se repeadă până la Zurich unde va putea să ceară ajutor prietenilor lui de la CIA. întinse tichetul controlorului, trecu de bariera mobilă şi păşi pe platformă. Cei câţiva turişti erau adunaţi la coborâre. La ora aceea nimeni nu mai voia să urce.
Pentru orice eventualitate, Prost se întoarse să arunce o privire, care se dovedi inspirată. Omul în costum de schi negru alerga spre staţie însoţit de doi complici. Dumnezeule mare, ăştia se înmulţeau ca iepurii în libertate! Câţi mai trebuie să reducă la tăcere ca să fie şi el liniştit?
Nici o mişcare în direcţia culmii. Prost nu avea de ales. Sări în ea în ultimul moment. Dacă urmăritorii lui prindeau următoarea cabină, asta însemna că, după calculele lui, va avea un avans de cinei minute. Dar ce va putea face după ee va ajunge sus? Se lăcuse noapte şi, cu toate că cerul era plin de stele, i-ar fi fost foarte greu să se

orienteze. Oricum, posibilitatea unei coborâri rapide pe orbeşte era exclusă deoarece îşi lăsase schiurile la rastel. Cabina ajungea deja la primul stâlp de susţinere. Frost se uită spre staţie. Cei trei bărbaţi urcau în cabina următoare. Se afla prea departe penru a identifica cu siguranţă siluetele lor mici, dar ştia că ei sunt.
Inspiraţia îi veni în momentul în care trecea de al doilea stâlp de susţinere. Se lungi în fundul cabinei ca să nu fie o ţintă prea uşoară, îşi smulse mănuşa stângă ţinând-o între dinţi, scoase Coltul luat de la prima lui victimă şi înşuruba amortizorul. Vârî din nou arma la centură şi se ghemui să privească afară.

Ajungea deja în dreptul celui de al treilea stâlp de susţinere, ceva mai repede decât prevăzuse el. Nu avea timp de tergiversări. Deschise repede uşa şi ieşi.

împinsă de picioarele lui. cabina avu o mişcare pe care ar fi trebuii s-o prevăd^: se legănă. Frost îşi pierdu echilibrul. Imediat, tot cu mănuşa între dinţi, Mercenarul se agăţă de unul din lonjeroanele stâlpului şi scoase un strigăt de durere. Mâna Iară mânuşă se lipise de metalul îngheţat.

Mercenarul strânse din dinţi. Trebuia să reziste la impulsul natural de a desface degetele. Şi mai ales nu trebuia să tragă brusc, altfel pielea i-ar fi rămas pe lonjeron. încetişor, se căţără cu forţa braţului drept şi se instală călare pe lonjeron. Poziţia era precară. îşi trecu braţul după o bară verticală ca să se poată ţine mai bine, apoi îşi scoase mănuşa din mâna dreaptă şi o puse sub coapsă, de data asta având grijă să nu mai atingă metalul.

îşi desfăcu şliţul, scoase penisul şi urină pe mâna stângă. Jetul de urină încălzi momentan metalul şi îi permise să-şi desprindă mâna fără să-şi mutileze palma.

Era o şmecherie folosită de exploratorii polari, care probabil că o ştiau şi ei de la eschimoşi. Şi mergea!

Frost se felicită că se gândise la ea, îşi aranjă la loc aparatul de stropit, îşi şterse mâinile pe pantaloni şi îşi puse mănuşile. Cabina care îi transporta pe cei trei urmăritori se mărea văzând cu ochii. Dar nu mai putea fi vorba să-şi pună în aplicare planul şi să-i aştepta acolo pentru a-i lua prin surpindere. Probabil că băgaseră de seamă balansul neobişnuit al cabinei şi mirosiseră capcana.

Mercenarul coborî cât de repede îi permiteau lonjeroanele acoperite de promoroacă. Cinqi metri. Zece metri. Cincisprezece metri. Cabina se apropia. Frost îşi dădu drumul în zăpadă._ Un sunet de gong, însoţit de o durere fulgerătoare, făcu parcă explozie în capul lui. Se lovise de baza stâlpului. Stelele de pe cer se prinseră într-o horă îndrăcită. Structura stâlpului, cablurile, Calea Lactee, toate defilară cu mare viteză prin faţa lui,, apoi încremeni pe spate în zăpada îngheţată.

Pocnetele gloanţelor care loveau lonjeroanele stâlpului de susţinere îl readuseră la realitate. Frost luă o mână de zăpadă şi şi-o strivi pe faţă. Răceala zăpezii îl făcu să se scuture şi se simţi mai bine. Unul dintre ucigaşi se afla în capătul de sus al stâlpului. Frost îl ochi cu arma şi apăsă pe trăgaci. Nimeri în plin de la prima încercare. Cadavrul dislocat se prăbuşi în apropierea lui, la picioarele marii construcţii metalice.

Mercenarul simţi curgându-i între omoplaţi ceva cald şi lipicios. Sânge. Probabil că în cădere se rănise la cap. Spera să nu fie nimic grav; nu avea timp să zăbovească asupra stării lui. Al doilea om deschisese uşa cabinei şi încerca să-l lichideze. Frost nu-i lăsă timp nici măcar să

deschidă locul. Trase două gloanţe unul după altul şi văzu clar o pată mare roşie formându-se pe cagula trăgătorului care se prăbuşi pe spate pe podeaua cabinei.

Mai rămăsese al treilea. Dar cabina se îndepărta încet. I rosi îl vedea foarte bine, dar ca să-l nimerească trebuia să străpungă plcxiglasul. Nici nu se gândi să încerce cu gloanţele de 22 pe care lc avea la dispoziţie. Dar... Dar bineînţeles, unul dintre ei căzuse lângă el! I rosi se apropie de cadavru şi îl întoarse cu gesturi frenetice. Da, încă mai avea mâna crispată pe armă, un Walther P-38 K 9 mm echipat cu amortizor. în ciuda durerii care îl ţinea la ceafa, Mercenarul nu se putu abţine să nu zâmbească. Apucă pistolul, îl îndreptă spre cabină şi goli încărcătorul. Gloanţele ciuruiră plcxiglasul. decupând în el găuri mici cu un contur aproape perfect. în interior, ultimul agresor se transformă într-o masă informă băltind în sânge.

frost respiră uşurat. Ajunsese la capătul puterilor.

C apul îl durea din ce în ce mai tare. Aruncă în zăpadă cele două arma inutile. Chiar dacă schimburile de focuri trecuseră neobservate, sosirea cabinei pe culme va stârni o oarecare senzaţie şi nu ţinea deloc să lie prins cu aceste aimc compromiţătoare asupra lui. îşi scoase o mănuşă şi î.şi trecu mâna prin păr.

Părul era murdar de sânge.

Se întoarse încet şi, cu un pas greoi, începu să coboare spre staţie. Nu avea altceva ce să facă. Când va ajunge acolo, era convins că va improviza el ceva. înainte de a-şi pune mănuşa în mână se uita la ceas. Era zece si cincizeci şi patru de minute.

Frost îşi auzi călcâiele şi rotuleie trosnind. Simţea cum îi înţepenesc membrele. Nu-şi mai simţea deloc piciorul stâng... Capul nu-l mai durea. De altfel, nu mai simţea nici o durere pe nicăieri, doar o impresie imensă de frig. De cât timp mergea? Nu ştia. Nu mai ştia nimic. Universul lui devenise frigul, frigul atotputernic care i se cuibărea în fiecare fibră a corpului.

încercă să-şi amintească în mod stupid regula de transformare a gradelor Fahrenheit în grade Celsius, dar nu reuşi. Puţin mai departe, în faţa lui, se vedea un stâlp de susţinere. Al câtelea? Nu era în stare să spună.

Cat sânge pierduse? I se părea că vede lumea printr-un geam, de parcă ar 11 lost deconectat de la realitate. Acum zăpada părea albastră ca un ocean, nu ca o pală mare de cerneală, sub lumina palidă a lunii. Omul cu legătură neagră la ochi încercă să nu se mai gândească la nimic. Trebuia să meargă, să meargă ca un automat. Era singura lui şansă de supravieţuire. Genunchii i se înmuiară. Se poticni, căzu încet în faţă, încercă să se ridice... Imposibil, muşchii nu mai ascultau de voinţa lui. Cu o ultimă zvâcnire a minţii înţelese că va muri acolo ca un câine. Cu faţa în zăpadă, Mercenarul nu vedea staţia, dar ştia că e la câteva zeci de metri, poate chiar mai puţin...

FROST SE TREZI DFRAN- jal de un miros puternic de farmacie. Stătea lungit, avea mintea tulbure, dar se simţea aproape bine. îi era cald şi asta i se părea bine, toarte bine. Simţea o durere uşoară în spatele capului, dar era foarte suportabilă. Deschise ochiul şi privirea întâlni un tub de neon fixat pe un tavan de un alb-murdar. Orbit, Frost închise repede pleoapele, dar încă mai vedea forma tubului colorat în verde pe un fond negru, ea un negativ imprimat pe retina lui.

Goddam shit\ bombăni el.

Sunteţi englez? întrebă o voce de bărbat, după toate aparenţele mai pricepută să grăiască în limba lui Goethe deeât în cea a lui Shakespeare.

Nu. american, răspunse automat Frost.

Se ridică în capul oaselor, luptă un moment să-şi stăpânească ameţeala, apoi întoarse capul spre bărbatul care îi vorbise. Era un poliţist înalt şi roşu la faţă, aşezat lângă uşă. Poliţistul se ridică, închise revista *Play bov* pe caic tocmai o răsfoia şi se apropie de pat, aruncând în trecere revista pe o masă din formica de un verde-pal.

Se poale spune eă te întorci de departe, domnule...
ăăă?

frost. Hank frost. Aţi putea să-mi spuneţi unde mă
aflu?

La spital.

Mulţumesc, băgasem dc seamă. Totuşi ?

La C'oire, capitala cantonului Graubunden. Aţi lost găsit tară cunoştinţă la o sută cincizeci de metri de staţia intermediară de telecabinc.

Cât era ceasul?

Mi se pare că trecuse puţin de miezul nopţii.

Şi acum?

Ăăă... patru şi zece minute, răspunse poliţistul după ce se uită la ceas.

„Ai naibii elveţieni![1]' îşi zise Frost. Individul probabil eă ardea de nerăbdare să-i pună întrebări despre măcelul din teleeabină, dar ospitalitatea înainte de toate...

Dacă ajutoarele veneau cu un sfert de oră mai târziu, continuă poliţistul, acum n-aţi mai fi fost în viaţă. Aveaţi extremităţile aproape degerate şi o rană frumoasă deasupra cefei. A trebuit să fiţi frecat cu revulsive şi să vi se facă patru puncte de sutură la pielea capului, firele vor 11 scoase peste vreo zece zile.

Aluzia era clară. Acei domni de la poliţia helvetică nu aveau de gând să-l lase să plece chiar aşa uşor.

Mulţumesc, zise Frost. Vă sunt foarte îndatorat.

5

Oh, nu mie, făcu eu modestie poliţistul. Salvamontiş- lii de la Flims v-au adus aici. Dar, pentru eă sunteţi cetăţean american, poate că vreţi să luaţi legătura cu consulatul de la Zurich...

Tocmai voiam să vă rog.

Foarte bine, domnule Frost. Mă voi ocupa de asta.

Poliţistul clătină uşor din cap şi îi întoarse spatele. Ieşi pe culoar şi Frost îl auzi discutând eu un coleg. Din ce în ce mai clar: erau hotărâţi să nu-l lase s-o şteargă, frost spera ca numele lui să declanşeze un „declic[1]' la cel care

va răspunde la consulat. Dacă corespondentul lor transmitea informaţia pe filieră bună, toată povestea putea să se aranjeze. în caz contrar, Frost ştia că va avea de furcă până când va scăpa de acolo. Dar oare era' cineva de serviciu noapte la consulat? Poliţiei elveţiene ar fi putut foarte bine să-i răspundă robotul.

Ncavând nimic mai bun de iacut, Mercenarul se hotărî să rabde în tăcere. Pentru început îşi luă panglica neagră de pe noptieră şi o legă la locul ei. După aceea îşi puse ceasul la mână. Fra patru şi cincisprezece minute şi Frost ştia că, oricum, va avea ceva de aşteptat.

Uşa se deschise. Poliţistul se întoarse, apucă un scaun din plastic de spetează şi se aşeză lângă pat.

- N-aş vrea să fiu indiscret, domnule Frost, zise el arătând spre legătura neagră, dar... aţi avut un accident?

Un zâmbet întinse buzele Mercenarului şi pielea bronzată a fetei se încreţi într-un fascicul de riduri.

Vă intrigă, nu-i aşa?

Da, chiar aşa, răspunse elveţianul.

Sunt obişnuit. Toată lumea mă întreabă. Dar să ştiţi eă veţi lî dezamăgit. E o poveste mult mai banală decât vă închipuiţi.

Poliţistului însă se vedea bine eă nu-i venea să creadă. Aştepta eu nerăbdare explicaţia lui Frost. Păi s-a întâmplat... Nu, e o treabă atât de veche încât nici măcar anul n-aş şti să-l spun. Eram încă student şi mă logodisem
cu o tânără. Dacă ati fi fazut-o... O frumuseţe rară.
> >
Frumoasele voastre *Play-boy* ar fi arătat ca nişte pocitanii pe lângă ea...

Serios? zise poliţistul uimit la culme, întorcându-şi instinctiv privirea spre coperta revistei ilustrate.

Pe onoarea mea! îl asigură Frost. Ilotărâsem să ne, căsătorim în iunie, la sfârşitul anului universitar. Fra o vreme splendidă. Claudia şi cu mine... Claudia, aşa o chema. Spuneam deci eă eu şi Claudia hotărâserăm să facem ceremonia în aer liber. Asta \se practică uneori la noi. Natural, cumpărasem un costum, o cămaşă albă şi o cravată foarte frumoasă de mătase. Claudia îşi alesese o rochie albă, împodobită eu dantele. Când am văzut-o la probă, am... Nu, e imposibil de povestit. Fra atât de frumoasă Claudia mea, atât de atrăgătoare! Ştiţi, m-am întrebat dacă mă voi putea abţine până în noaptea nunţii!

Vă înţeleg, aprobă poliţistul cu un zâmbet complice.

Din nenorocire...

Da? făcu poliţistul aproape gâfâind de nerăbdare.

Din nenorocire, tocmai când preotul urma să ne unească vieţile, a izbucnit o furtună îngrozitoare. Sigur, îndrăgostiţi cum eram, puţin ne păsa nouă de ea. Şi pe urmă, „când plouă la cununie, fericită căsnicie", zice proverbul. Şi atunci s-a produs drama. Fram uzi leoarcă. Cravata mea udă a început să intre la apă. O simţeam cum mă strângea de gât. Practic nu mai puteam respira. Aveam impresia că-mi ies ochii din orbite. Iii bine. asta s-a şi întâmplat...

Nu?

Ba da. Chestie reală. în momentul în care urma să pronunţăm acel „da ' fatidic, ochiul stâng mi-a sărit şi a aterizat în mijlocul unui coş eu fiori.

Nu se poate! exclamă poliţistul neîncrezător...

Şi lotuşi ăsta e tristul adevăr. Văzând asta, biata mea Claudia a leşinat în braţele martorului ei. Iar pe mine m-au transportat de urgenţă la spital.

Cred... cred eă glumeşti?

- Deloc. Aliaţi că părinţii mei l-au dat în judecată pe fabricantul de cravate şi că treaba asta l-a costat o despăgubire zdravănă. Mie putea să-mi dea şi miliarde că tot nu mă încălzea cu nimic. Pe Claudia o pierdusem pentru totdeauna. Biata de ea era complet traumatizată şi nu mai putea să sufere nu numai cravatele, ci şi toate hainele. Nu mai voia să se îmbrace şi îşi petrecea zilele goală puşcă.

O luminiţă poznaşă se aprinse o clipă în privirea poliţistului. Frost continuă:

Părinţii ci au dus-o la un spital psihiatric unde a urmat un tratament îndelungat. N-a avut nici un efect. Până la urmă şi-a refăcut viaţa cu martorul care o prinsese în braţe. Au deschis o tabără naturistă în Bahamas. Oh, nu le-am purtat pică... Chiar am păstrat legătura cu ei. Ştiu că au trăit fericiţi câţiva ani. Apoi, înlr-o zi, Claudia l-a părăsit pentru că tipul i-a tăcut cadou pentru ziua ei de naştere un colier de perle. Asta e. Totul din cauza unei cravate de proastă calitate! Vă daţi seama?

în ciuda unui QI poate nu prea ridicat, bravul poliţist începea să miroase păcăleala. Strâmbă din nas şi se uită la Frost cu o privire sceptică. Dar Mercenarul nu avu de unde să ştie dacă fusese sau nu crezut deoarece, chiar în acel moment, cineva bătu la uşă.

- Intră, zise poliţistul.

Un bărbat mărunţel şi grăsuţ, chel, îmbrăcat cu un loden, păşi în cameră cu pălăria în mână. în urma lui mai intră o persoană. Mai înalt, cu umeri laţi, acest al doilea vizitator avea un pardesiu de gabardină îndoit peste braţ. Frost n-ar fi putut să spună pentru ce, dar imediat îl catalogă ca fiind american.

Când îl văzu pe omul mărunţel, poliţistul sc ridică imediat stingherit, înhăţă revista *Play boy* de pe masă şi încercă cu stângăcie să o ascundă la spate.

Vă rog să ne lăsaţi singuri, îi ceru bărbatul mărunţel.

Poliţistul dădu din cap şi se îndepărtă retrăgându-se cu spatele spre culoar. Imediat ce uşa sc închise, chelul vorbi din nou:

- Sunteţi căpitanul Hank Frost?

- Chiar el.

Sunt Volker Matterhorn, directorul poliţiei din Coire. Iar dânsul este domnul Ralston, trimis de consulatul american de la Zurich.

Un om de la consulat? Deja? Şi împreună cu directorul poliţiei locale?... Frost se întreba dacă această vizită simandicoasă anunţa ceva bun sau ceva rău.

- încântat, răspunse el.

Apoi se uită la ceas, se întoarse spre Ralston şi îi zise:

- E abia cinci Iară un sfert. Poliţia v-a telefonat probabil între patru şi zece şi patru şi douăzeci... Cum aţi reuşit să ajungeţi atât de repede? Aţi venit cu supersonicul?

- Nu. Mă aflam aici de aproape două ore. Stăteam de vorbă cu Herr Matterhorn, care a avut amabilitatea...

- Vă las să vă lămuriţi, îl întrerupse Matterhorn. Domnule Ralston, vă aştept cu noutăţi.

Apoi se întoarse şi ieşi fără să salute. Frost auzi ecourile unei conversaţii susţinute de cealaltă parte a uşii, apoi zgomotul unor paşi care se îndepărtau pe culoarul spitalului. Ralston se aşeză pe scaunul adus de poliţist lângă pal şi se uită la Frost zâmbind.

Ei bine, căpitane Frost, s-ar zice că te-ai remarcat noaptea trecută. Am venit aici imediat ce am aliat cele

întâmplate. Omul găsit lângă staţia de telccabine nu avea acte asupra lui dar, după descrierea fizică si cele câteva elemente informaţionale pe care le deţinem,

am ştiut eă eşti dumneata.

Dar ee eşti dumneata? Cu siguranţă că nu un diplomat.

Lucrez pentru Departamentul de Stal, serviciul securitate, zise Halston arălându-i o legitimaţie pe care Frost o consideră autentică.

Şi Matterhorn ştie cine eşti?

Fireşte că nu. în mod oficial, reprezint guvernul Statelor Unite. Dar presupun eă aştepţi câteva explicaţii despre prezenţa mea aici.

Într-adevăr, răspunse Frost. Spune-mi, n-ai nişte ţigări?

Ba da. Uite, poţi să le păstrezi.

Halston îi întinse un pachet de Finite 23 şi o cutiuţă cu chibrituri. Frost îşi zise că un american care stă în 1:1 veţi a şi fumează porcăria aia de tutun trebuie să fie neapărat puţin sărit de pe fix. Aprinse totuşi o ţigară păstrând pentru el această cugetare. Primul fum îl arse pe piept şi îl ameţi. Dădu afară fumul usturător apoi, cu chibritul în mână, căută eu privirea o scrumieră. Dar nu se vedea nicăieri. Halston se întoarse, zări pe masă o farfurioară pe care probabil eă se aşeza glastra eu fiori, o luă şi o puse pe noptieră.

Mulţumesc, zise Frost. Vă ascult.

Halston îşi drese glasul.

Iată. N-o voi lua pe ocolite. Mă aflu aici pentru a-ţi propune un târg. Deocamdată eşti în găleată.

I-auzi! răspunse Frost privindu-şi corpul întins în pat. Nu mi-am dat seama.

- Căpitane Frost, aş vrea să vorbim serios!

Bine. O să fiu cuminte.

Halston îşi drese din nou glasul. Apoi îi zise:

Dacă accepţi propunerea mea, pol sâ-ţi rezolv situaţia prin bună înţelegere cu poliţia elveţiană.

l'rost se uită la interlocutorul lui şi zâmbi ironic.

Prin bună înţelegere? Mie mi s-a părut că domnul Matterhorn are buna dispoziţie cam deranjată...

Halston zâmbi şi el.

Să zicem că... i-am forţat puţin mâna. Oricum, ordinele îi vin de mai sus. Nu are de ales. Şi avem berechet cu ce să-i influenţăm superiorii.

Un mijloc de presiune asupra autorităţilor helvetice? Asta e culmea! exclamă Mercenarul.

- Numeşte asta cum vrei, zise Halston. Ştii la fel de bine ca mine că multe lucruri sunt posibile când deţii anumite informaţii confidenţiale.

Bineînţeles... Bineînţeles..., aprobă Mereenarul. Şi acum, ce-ar 11 să trecem la lucruri serioase? Deci, care ar 11 târgul?

l'rost trase eu sete din ţigară şi dădu fumul pe nas. Tutunul începuse să nu i se mai pară chiar aşa de înţepător. Până la urmă, dacă nu eşti prea mofturos, te obişnuieşti cu orice. Scutură scrumul în farfurie. Omul de la Departamentul de Stat îşi aşeză picioarele unul peste celălalt, îşi drese glasul pentru a treia oară şi începu:

Mai întâi, o mică recapitulare. Omul care a fost ucis în munţi, mai sus de Flims, era Esteban Armendariz, cumnatul generalului Alvaro Montesinos, şeful...

Şeful juntei militare care conduce Guatemala, completă Frost. Foarte interesant!

C'hiar aşa. Sc alia în Elveţia pentru a încheia un *deal* cu arme, vrând totodată să te contacteze.
E adevărat că am primit un mesaj, dar nu era semnat. Şi ştii ee voia de la mine acest domn Armendari/?
Colonelul Armendari/, preciza omul de la Departamentul de Stat. Da, ştim. Venise să-ţi ceară să-i asiguri protecţia lui Montesinos.
Doar atât! Mărturisesc că e ceva care-mi scapă. Un general care are în spatele lui o întreagă armată nu cere să lîe protejat de un mercenar. De unde ai informaţia asta?
Halston schiţă un zâmbet.
Îţi dai bine seama eă în privinţa surselor noastre nu-ţi pol spune nimic. Dar pot să-ţi garante/ că sunt sigure.
Frost dădu la o parte cuverturile şi se aşe/ă pe marginea patului. II îmbrăcaseră cu o pijama albă dintr-o pânză tare care semăna cu un chimono.
- Uf! lacu el. Acum parcă mi-e prea cald.
Efectul medicamentelor revulsive, zise Ralston. Dar să ne întoarcem la generalul Montesinos. Atentatele împotriva lui se înmulţesc în mod halucinant. Grupuri de *guâirilleros* dirijate de C uba au intrat în ţară prin Yucatan şi şi-au instalat nişte tabere foarte greu de reperat în junglă.
Dar Montesinos are armata lui care se pyale ocupa de aceşti şmecheri., zise Mercenarul.
Trase un lum din ţigară, apoi se ridică să strivească chiştocul în farfurie.
Aici e chestia, continuă Ralston. Generalul Montesinos crede eă unele atentate au fost finanţate sau organizate chiar de colaboratorii lui, care aproape toţi sunt militari. în realitate, nu mai avea încredere decât în doi oameni. Cumnatul lui, Esteban Armendari/, şi generalul

Miguel Panero care e tot rudă cu el prin alianţă şi care. după moartea lui Armendari/, a devenit „numărul doi" al juntei.
Totul rămâne în familie, după câte văd. Generalul Miguel Panero e şi el ginerele lui Montesinos? •
Lucrurile sunt ceva mai complicate. Armendari/ se căsătorise cu Francisca, sora lui Montesinos. Acum trei luni, Francisca a fost răpită pe când participa la o gală de binefacere. A doua zi, în zori, i-au găsit cadavrul în faţa Catedralei Metropolitane, în centrul capitalei. Era dificil să atribui această crimă numiţilor *guerrilleros.* Dar cercetările n-au dus la prinderea vinovaţilor. Cu această ocazie a început Montesinos să aibă primele bănuieli faţă de anturajul său politic.
Şi Panero?
El e însurat eu Ursula, sora lui Esteban Armendari/.
Ea are vreun amestec în treaba asta?
Nu cred. Pare mai curând o putorişcă. Nu se gândeşte decât la toalete şi la cucerirea bărbaţilor. Şi s-ar părea eă face ravagii.
înţeleg, suspină Mercenarul. Lucrurile mi se par destul de complicate. Asta e tot în privinţa familiei generalului?
- Nu. Mai e şi Estefania, nepoata lui, fata lui Esteban şi a Eranceseăi Armendari/. E studentă şi nu se ocupă de politică.
L de înţeles, dacă ţine la pielea ei, filozofa Mercenarul.
Ţi-am vorbit de ea pentru eă locuieşte la palatul unchiului ei. S-ar putea să vă întâlniţi. Generalul Panero eu nevasta lui locuiesc şi ei tot la palat. Montesinos voia să-i aibă pe aceşti doi oameni de încredere lângă el.

Cred că încep să mă dumiresc, zise I rosi. Pe scurt, generalul Montesinos are dificultăţi cu gherilele comuniste pe de o parte şi pe de altă parte bănuieşte că s-ar pregăti un puci militar împotriva lui.

Da, un *pronunciamiento,* cum se spune în Guatemala.

Şi ce amestec are Departamentul de Stat în toată afacerea asta? întrebă Frost.

Iîalston îşi încrucişă invers picioarele şi îşi masă cu două degete bărbia înainte de a răspunde:

Ştii foarte bine că America Centrală e considerată o zonă sensibilă, foarte sensibilă. Guatemala este poarta Mexicului, iar Mexicul este poarta Statelor Unite. Restul ar trebui să-l ghiceşti.

Frost simţea cum îl furnică picioarele. începu să se plimbe de colo-colo, cu picioarele goale, pe pardoseala din plastic asemănătoare cu o tablă de şah.

La perfecţie, răspunse Frost. Vă temeţi de o invazie comunistă în Guatemala, apoi de o infiltrare progresivă în Mexic. Si de aici ameninţarea directă a frumoasei noastre ţări.

Se apropie de scaun şi se uită amuzat la interlocutorul său.

Nu e nimic comic în asta, zise Iîalston încruntându- se. Şi din acest motiv ne temem şi noi de un puci. Nu vrem un regim slab. Ar II deja o poartă deschisă care ar da gherilelor accesul la putere. Pe urmă, suntem în relaţii destul de bune cu junta lui Montesinos. Preferăm să rămână la conducerea ţării.

Bineînţeles... Nu ţineţi deloc să vă pomeniţi faţă în faţă cu un om precum colonelul Arbnez. Timpurile nu mai sunt aceiaşi şi cu siguranţă că v-ar fi mai greu să-l obligaţi să demisioneze...

Văd că ţi-ai învăţat lecţia de istorie, comentă Iîalston cu un ton înţepat.

S-ar putea să-mi fie de folos în profesia mea. Dacă am înţeles eu bine, vreţi să interveniţi în Guatemala, dar prin intermediul taberei preferate.

Hxact. Am avut destulă publicitate cu cele întâmplate în Columbia şi Salvador. Ţinem să rămânem în umbră.

Ce aşteptaţi de la mine? întrebă Frost.

Iîalston îşi drese glasul penru a nu ştiu câta oară. Era cu siguranţă un tic. Sau îl aştepta o răceală zdravănă.

Să te prefaci că te-ai întâlnit cu Armendariz înainte de a fi murit nimeni n-ar putea dovedi contrariul şi că accepţi propunerea pe care ţi-a transmis-o. Dar vei lucra pentru noi. Misiunea vă consta în a comanda un grup ue vreo doisprezece mercenari, aşa cum era prevăzut în contractul iniţial, şi a-l supraveghea pe general zi şi noapte. în acelaşi timp ne vei informa de toate activităţile suspecte observate în anturajul lui Montesinos. Şi, natural, vei avea sarcina să demaşti trădătorul sau trădătorii.

Presupun că voi îi veţi alege pe mercenarii respectivi...

Într-adevăr, preferăm că ne ocupăm noi de alegerea lor. Dar vor fi nişte oameni foarte valoroşi. De altfel, având în vedere vechimea pe care o ai în profesie, ii vei cunoaşte aproape pe toţi.

Frost se opri în lâţa ferestrei şi dădu la o parte perdeaua. Afară se iveau zorii cenuşii. Până la sfârşitul zilei avea să ningă.

Şi cu ce câştig? întrebă Frost întorcându-se spre i Ialston.

Libertatea. Nu-ţi ajunge? Dacă refuzi, te las pe mâinile lui Herr Matterhorn. Şi rămâne să Ic descurci

singur cu justiţia elveţiană. După capetele de acuzare care vor fi reţinute împotriva ta, ai toate şansele să zaci în închisoare până la sfârşitul zilelor...

Replica lui Frost nu se lăsă aşteptată:

- Ştii ce e ăsta? Şantaj! Şi tu ştii ce eşti?
- Ăăă... îngână omul de la Departamentul de Stal.

- O lepădătură, Ralston, asta eşti! O jigodie împuţită de birocrat care îşi toceşte pantalonii în fotoliu punând la cale combinaţii în care totdeauna mor alţii. Un ticălos care, după ce şi-a terminat programul, îşi face siesta privind la cadavrele care defilează pe micul ecran la telejurnal. Dar ştii cine sunt aceste cadavre? Sunt cu şi colegii mei! Ăia care au fost spintecaţi sau făcuţi bucăţele, adică noi sau alţii ca noi! Zău, mă faci să vărs...

Ralston se făcuse alb la faţă. Nu mai avusese niciodată de-a face cu Frost şi nu se aştepta la acest gen de reacţie. Pentru el toti mercenarii erau nişte amărâţi numai buni să faci din ei carne de tun. Erau nişte amărâţi de descreieraţi, incapabili să pună cap la cap două idei coerente dar care puteau să comită orice atrocitate, să facă orice treabă murdară, în schimbul unui avantaj financiar sau în natură.

- Căpitane Frost, bâigui el, încearcă să... să-ţi păstrezi sângele rece! îţi... îţi propun un târg cinstit. C're... Credeam că îţi cunoşti interesele...

Mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, domnule Ralston, îi răspunse Frost rânjind. Ştiu perfect care-mi sunt interesele în situaţia de faţă şi asta n-o să mă împiedice să-ţi spun ce gândesc! De altfel, vei înţelege imediat care e poziţia mea în această meserie. îţi accept propunerea cu trei condiţii.

Te ascult, zise Ralston cu o voce aproape tremurătoare.

Stătea în continuare pe scaun, picior peste picior. Mâinile crispate pe unul din genunchi se albiseră la încheietura falangelor.

Aşa, reluă Frost cu un ton mai calm. Accept cu condiţia ca generalul Montesinos să fie demn de protecţia pe care o cere. Cu alte cuvinte, să lucreze pentru bunăstarea poporului, nu pentru bunăstarea personală, strivind tot ce se opune intereselor lui imediate. Protecţia dictatorilor nu intră în domeniul meu de activitate.

Cred că o să-ţi facă o impresie bună, zise Ralston începând din nou să spere.

Vreau să văd. Voi judeca la faţa locului.

Dar am nevoie de acordul tău prealabil pentru a-i putea cere lui Matterhorn să te elibereze! în privinţa asta am instrucţiuni foarte precise.

Nici vorbă! răspunse Frost. N-ai decât să le duci să negociezi chestia asta cu şefii tăi.

Voi... voi încerca. Si celelalte condiţii?

- A doua condiţie, răspunse Frost începând iar să se plimbe de colo până colo prin cameră, mercenarii pe care îi veţi pune sub ordinele mele vor trebui să aibă state de serviciu solide. Nu ţin deloc să mă pomenesc în fruntea unei duzine de neghiobi incapabili să se bată sau să ia o hotărâre în caz de urgenţă!

în privinţa asta cred că vei fi satisfăcut. Oamenii vor fi aleşi pe sprânceană.

- Şi pe ei vreau mai întâi să-i văd.

Şi a treia condiţie? se interesă cu nervozitate omul de la Departamentul de Stat.

Va fi cel mai uşor de îndeplinit. Vă închipuiţi că o să- mi risc viaţa de florile mărului, când voi întoarceţi banii cu lopata? Hai să fim serioşi, domnule Ralston! Cer

cincizeci de mii de dolari pe săptămână cu un aconto imediat de douăzeci de mii de dolari pentru cheltuieli. Guvernul Guatemalei nu e la lei de bogat ca voi. Dacă Montesinos îmi place şi accept propunerea lui. asta îmi va da posibilitatea să-i lac o mică reducere. Tc-ai prins? îmi propuneţi o misiune, aveţi lovele, aşa că e normal să deslâceţi punga.

Să... Să văd ce pot să fac, zise Ilalston ridicându-se şi îndreptndu-se spre uşă. Aşteaptă-mă aici.

Vezi să n-o lungeşti prea mult, îi zise Prost. Nu stau prea bine cu răbdarea.

Ilalston era deja pe culoar. Uşa se închise în urma lui. Mercenarul aprinse altă ţigară şi se strădui să se calmeze plimbându-se prin cameră. în timp ce

fuma, se întreba dacă nu exagerase puţin în discuţia cu Ilalston. Dacă l-ar Îi abordat cu mai puţină brutalitate, poate că ar li reuşit saşi impună mai uşor condiţiile.

Dar, la urma urmelor, nu se putea abţine. Aşa era el, impulsiv. C'u atât mai rău pentru mândria domnului Ilalston. Până la urmă ajunse la concluzia că abordase negocierea destul de bine. Spusese cu claritate ce avea de spus. Partenerul ştia la ce să se aştepte. Oricum, nu avea de gând să dea înapoi. Niciodată nu acceptase să facă orice treabă în indiferent ce condiţii, fie că lucrase pentru Departamentul de Stat. pentru CIA sau pentru mai ştiu eu cine.

Şi dacă Ilalston nu reuşea să-şi convingă superiorii? Pra neplăcut. Prost se gândi la Matterhorn şi la expresia lui de mânie reţinută. Pra clar că poliţia elveţiană nu prea îl vedea cu ochi buni. Un proces era sinonim cu condamnarea pentru uciderea celor trei ţipi din telecabină. Şi cine ştie... Matterhorn ar li putut încerca să-i pună în cârcă şi asasinarea lui Psteban Armendariz, aşa, ca să fie masa bogată. Perspectiva nu era deloc roză.

Frost aprinse o altă ţigară cu ce-i mai rămăsese din cealaltă şi strivi chiştocul în farfurioara care începuse să se umple. Apoi se duse la fereastră. Pra şase şi douăsprezece minute. Cerul era acoperit de nori şi o ceaţă fină îşi aşeza pelicula lucitoare pe acoperişurile orăşelului. Gândul îi zbură spre Bess. Probabil că la Londra era o ceaţă deasă. Dar la ora asta ea încă mai dormea, la căldurică în apartamentul pe care i-l descrisese.

Singură?

întrebarea îi provocă un gol în stomac. Pra prima dată când era gelos din cauza unei femei. Asta dovedea că Bess nu era o femeie oarecare. în momentul acela Frost ar fi dat orice să se poată duce la ea.

Si de ce nu?

Ciudat că încă nu se gândise la asta. Probabil că din cauza urmărilor nopţii agitate prin care trecuse. Putea foarte bine să încerce să-i salute din mers şi să treacă de exemplu în Liechtenstein. Nu era prea departe. Probabil că nu era greu.

Frost deschise fereastra. Vârtejul de aer rece pătrunse în cameră facându-l să se înfioare de frig în pijamaua lui subţire. Se apleacă în afară şi înţelese imediat că pe acolo nu putea să plece. Se afla la etajul cinci iar zidul era complet neted. Doar un burlan de scurgere trecea pe la dreapta lui, la o distanţă de peste trei metri.

Dar, mai mult decât atât, în faţa intrării spitalului staţionau două maşini de poliţie şi patru motociclişti. Era clar că celor din Confederaţia Ilelvetică nu le plăcea să rişte. în momentul în care Mercenarul lacea dezamăgit

această remarcă, unul din motoeielişli ridică privirea în direcţia lui. Frost închise repede fereastra.

Nu mai rămânea decât o singură posibilitate: să ajungă la parter prin interior şi să caute o ieşire de urgenţă. Când plecase Matterhorn, Frost auzise paşii mai multor indivizi îndepărtându-se pc culoar. Cu puţin noroc, poate că uşa rămăsese nesupravegheată.

În timpul discuţiei avute cu Ralston, Frost nu auzise nimic în exterior nici zgomote, nici zvon de voci. Asta nu dovedea nimic pentru că nu fusese atent în mod special. Cea mai bună metodă de a se convinge că nu-l mai păzeau era să se ducă să vadă. A
Mercenarul se apropie de uşă şi o deschise. Poliţistul cu faţa roşie şi colegul lui erau într-adevăr plecaţi. Dar alţii le luaseră locul. Văzându-l pc omul cu panglica neagră apărând în prag, unul din cei doi poliţişti se ridică imediat si duse mâna la centură.

* _
Ilopa! Stai calm, amice, stai calm... zise Frost. Nu

voiam decât să-mi dezmorţesc picioarele.

Mercenarul bătu în retragere şi închise uşa în urma lui.

Apoi sc aşeză pc masă, întinse mâna, apucă farfurioara şi o puse lângă el. Strivi ţigara, aprinse imediat alta şi, lăsându-şi picioarele să i se legene în gol, aşteptă fumând.

Degeaba îşi frământase mintea, era tot ce putea să facă. Să aştepte întoarcerea lui Ralston cu verdictul Departamentului dc Stat.

V

3

IMEDIAT CE VĂZU CĂ SE
deschide uşa, Frost întrebă:

Ce mă aşteaptă? Matterhorn sau Montesinos? Montesinos, răspunse Ralston mult mai destins. Trecuseră aproape trei sferutri de oră de la plecarea lui şi Mercenarul îşi zise că multe lucruri fuseseră întoarse pe toate părţile în timpul convorbirii avute cu şefii lui.

Am rezolvat formalităţile ca să poţi ieşi de aici, îl anunţă omul dc la Departamentul de Stat. Ţi se vor aduce haine. Un om al lui Matterhorn va trece pe la hotel să-ţi dea înapoi costumul de schi şi cuţitul.

Foarte bine, zise Frost. Şi mai departe?

Mâine dimineaţă vei lua avionul spre Guatemala.

Cum aşa? Fără să-mi anunţ sosirea? se miră Mercenarul.

Fii liniştit. Am trimis deja condoleanţele noastre generalului Montesinos şi juntei, cu toate detaliile intervenţiei tale eroice şi a modului în care i-ai eliminat pe asasinii lui Armendariz. Aşteptăm un răspuns în cursul zilei de azi şi suntem sigur că vei primi un mesaj.

O.K. Şi în privinţa condiţiilor mele?

Nici o problemă, îl asigură Ralston. îţi vei lua în primire mercenarii peste trei zile la Miami. Dacă ceva nu-
ti convine, ne anunţi imediat.

Bine. Şi în Guatemala cum procedez? întrebă I rost.

Omul tău de legătură acolo va li John t'oekroli, consilierul ambasadorului Statelor Unite. Lui îi vei transmite mesajele şi de la el vei primi instrucţiunile.

Cineva bătu la uşă. O infirmieră cu blu/ă albă intră cu un trening, o scurtă îmblănită, o pereche de şosete şi apreschiuri.

- Iată hainele, domnule Frost, anunţă ea. îmi pare rău, dar asta e tot ce-am găsit. Nici n-am avut prea mult timp la dispoziţie. Fireşte, puteţi păstra pijamaua; o să vă ţină de cald pe sub trening.

Nu mă duc la bal! zise Frost. Mulţumesc, domnişoară.

Tânăra răspunse cu un zâmbet, se răsuci pe călcâie şi ieşi. Frost se îmbrăcă repede şi ieşi în urma lui Ilalston pe culoar. Cei doi poliţişti îşi părăsiseră deja postul din faţa uşii. La fel şi afară: maşinile şi motocicliştii dispăruseră. La intrare aştepta un Mercedes gri metalizat cu însemnele corpului diplomatic. Ralston deschise uşa din spate, îl invită pe Frost să urce şi se instală lângă el îndoindu-şi pardesiul pe genunchi, Frost îi dădu şoferului adresa hotelului la care locuia.

Se făcuse aproape opt şi jumătate când îşi luă cheia de la-recepţie. Simţea un gol în stomac şi se delecta dinainte cu gândul la micul dejun copios pe care

îl va servi în cameră. Dar după ce intră în cameră, îşi puse scurta pe un scaun, se lungi în pat şi căzu într-un somn de plumb.

II treziră bătăile în uşă.

- Acum! Acum! Imediat, mormăi el frecându-se la ochi.

Se sculă şi se duse să deschidă. Era poliţistul cu faţa roşie.

Fi bine, făcu Mercenarul, facem ce facem şi iar dăm ochii unul cu altul.

Tocmai mi-am terminat serviciul, răspunse poliţistul. Şi pentru că locuiesc la Flims, şeful m-a rugat să fac un mic ocol ca să vă aduc asta.

Îi întinse un pachet mare, învelit în hârtie groasă şi legat cu fire sintetice. Frost aşeză pachetul pe masă.

Şi mai am un mesaj de la consulatul american din Zurich, adăugă elveţianul. Vă cere să-i sunaţi cât mai repede cu putinţă.

O.K. Mulţumesc, răspunse Frost cu o voce încă îngreunată de somn. Nimic altceva?

Se uită la cadranul negru al cesului Omega. Unsprezece şi douăzeci şi cinci de minte. Până la urmă nu dormise cine ştie ce. Era nerăbdător să-l vadă pe poliţist plecând ca să poată telefona şi să mai doarmă câteva ceasuri.

- Nimic, domnule Frost, dar ăăă...

- Da?

Apropo de ochiul dumneavoastră şi de povestea pe care mi-aţi spus-o noaptea trecută... Cred că nu era adevărată? Glumeaţi când...

5

Frost zâmbi.

- Bineînţeles. Pariez că vrei să ştii adevărul.

Cum să nu, răspunse celălalt ros de curiozitate.

- Ei bine, iată-l. Totul a fost un capriciu de puştan. Ai remarcat că am ochiul verde, nu?

- Evident.

Asta e o culoare pe care eu nu pot s-o sufăr. Acum vreo zece ani, am citit într-un ziar că un chirurg texan găsise metoda de a schimba ochii, aşa cum poţi să-ţi schimbi nasul.

Cred eă încep să înţeleg, zise poliţistul.

*

în articol scria că doclorul caulă voluntari pentru a-şi experimenta tehnica. Aşa că m-am prezentat. L-am întrebat pe chirurg dacă poate să-mi Iacă ochii albaştri. Totdeauna visasem să am ochi albaştri. Mi-a răspuns că era posibil şi am ajuns pe masa de operaţii. Numai că tehnica nu era încă pusă la punct, asta e. Noroc că a început cu ochiul stâng. Îţi dai seama cum aş arăta iară ochiul drept?

- Într-adevăr, îl aprobă poliţistul eu compasiune.

Iată ce se întâmplă când vrei să serveşti drept cobai, conchise Frost.

- Ei da, lacu cu un ton convins poliţistul. Haide, la revedere, domnule Frost. îmi pare bine că v-am cunoscut. Şi nu uitaţi să vă scoateţi firele peste vreo zece zile.

- N-am să uit, promise americanul. La revedere.

închise uşa şi se duse să desfacă pachetul. înăuntru găsi
lenjeria sa de corp, puloverul, costumul de schi şi cuţitul Gerber cu teaca lui. După toate aparenţele, încălţările şi le pierduse pe undeva în timpul evenimentelor din noaptea trecută. Asta să fie necazul! Frost puse cuţitul într-un sertar. Hainele fuseseră curăţate şi uscate dar nu mai erau decât nişte zdrenţe. Le înlăşură în hârtia pachetului şi aruncă totul la coşul de gunoi.

Era douăsprezece Iară un sfert când ceru legătura cu consulatul de la Zurich. Primi imediat legătura.

Căpitanul Frost? întrebă o voce greoaie.

După toate aparenţele, nici Halston nu dormise prea mult.

Da. Ce mai e nou?

Treaba merge ca pe roate. Generalul Montesinos a fost foarte mişcat de comportamentul tău. Am primit un telex prin care ne spune că ar dori să porneşti spre
Guatemala o dată cu coşciugul în care se află corpul neînsufleţit al lui Armandariz.

- Adică?

Mâine dimineaţă la şase şi patruzeci la aeroportul international din Zurich.

5

O.K. O să dau telefon pentru bilet.

- S-a şi lacut. înainte de a ajunge la aeroport, treci pe la consulat să-ti iei biletul.
- Foarte bine. Asta e tot?
- Da, răspunse Halston.

Frost tocmai voia să închidă când auzi pârâituri în receptor. îl duse din nou la ureche.

Stai, căpitane Frost, era să uit. Ne-a sunat de la spitalul din Coire. Nu-ţi cunoşteau adresa. Era un mesaj din partea şefului clinicii.

- Care?
- Să nu uiţi să-ţi scoţi firele peste vreo zece zile.
- Mulţumesc. Voi încerca să nu uit. *So long,* Halston.
- *So long.*

Frost puse receptorul în furcă şi se aruncă în pat. Adormi aproape imediat, visând la cerul albastru al Guatemalei, la stelele mayaşe şi la Quetzalcoatl, legendarul şarpe cu pene..*.

*
*

Aparatul Boeing al companiei Aviateca viră pentru a-şi începe coborârea pe aeroportul internaţional La Aurora. Frost contempla prin hublou conul vulcanului Fucgo, aureolat de o coroană de nori. Vulcanul, foarte aproape de

capitala ţării, îşi revărsa periodic ploile de cenuşă caldă care distrugeau recoltele fertilizând solul pentru anul următor. Trebuia să vadă un semn prevestitor în această masă ameninţătoare de aproape patru mii de metri? Sau simbolul acestei ţări mereu zguduită de seisme politice? Poate că aceste cutremure brutale erau singurul mijloc oferit Guatemalei pentru a-şi clădi viitorul.

Când avionul se apropie de pistă, Frost zări, ceva mai departe, o limuzină înconjurată de câţiva oameni şi un lurgon mortuar. Avionul atinse pământul,

pierdu din viteză şi se opri. Frost se ridică şi urmă şirul pasagerilor care se îndrepta spre ieşire. Un ofiţer tânăr şi zvelt, eu o mustaţă subţirică, aştepta la capătul de jos al scării.

Căpitanul Frost? întrebă el.

Fu sunt, răspunse Mercenarul.

Tânărul salută. Frost ezită o secundă apoi salută şi el deşi era îmbrăcat civil.

Sunt comandantul Felipe Mancebo, îl anunţă tânărul. Am onoarea să vă prezint omagiile generalului Monte- sinos. Am sarcina să vă întâmpin şi să vă conduc la *Palacio Nacional* unde aşteaptă să vă poată mulţumi cum se cuvine pentru actul dumneavoastră de bravură.

Sunt foarte onorat, răspunse Frost, flatat în sinea lui, pornind în urma ofiţerului.

O căldură sufocantă învăluia pista. Cerul, albastru în momentul aterizării, căpătase în câteva minute o culoare de plumb. Frost simţi sudbare pieurându-i de la tâmple. La coada avionului, patru soldaţi încărcau sicriul lui Armendariz în spatele furgonului mortuar.

Comandantul Mancebo deschise portiera limuzinei şi se trase într-o parte pentru a-l lăsa pe Frost să treacă. Mercenarul se instală pe banchetă. Mancebo se aşeză lângă el. în momentul în care închidea uşa, picături mari de ploaie începură să răpăie pe acoperişul maşinii. în curând începu să plouă cu găleata. Tone de apă se revărsau peste capitala guatemaleză. Mancebo se întoarse să vadă dacă furgonul era gata apoi ordonă şoferului să pornească spre palat.

Chiar mişcându-se foarte repede, ştergătoarele tăceau faţă cu greu aversei care cădea pe parbriz. Geamurile se aburiseră uşor în ciuda aerului condiţionat. Pe Sextra
> j
ploaia alungase mulţimea şi trotuarele erau pustii. Pe fiecare parte a străzii, stâlpii purtau drapelul naţional (albastru-alb-albastru) în bernă.

în mai puţin de douăzeci de minute, micul cortegiu ajunse în Parcul Central, piaţa principală din Ciudad de Guatemala. Limuzina opri în faţa impozantelor arcade verzi ale Palatului Naţional, reşedinţa şefului statului. Prin geamul şiroind de ploaie, Mercenarul văzu furgonul mortuar continuându-şi drumul. Apoi ieşi în ploaie, însoţit de Mancebo.

Câteva minute mai târziu, cu apa şiroind pe el, Frost intră în salonul de onoare unde îl aştepta generalul Alvaro Montesinos.

în ciuda împrejurărilor tragice care ne întristează ţara şi familia, sunt fericit să te primesc în Guatemala, *capităn* Frost.

Luat pe neaşteptate, Mccenarul nu ştia ce să facă. Se simţea mai în largul lui la luptă decât la recepţiile oficiale. Montesinos îl scoase din încurcătură întinzându-i cu simplitate mâna. Gestul îl mai îmbărbătă pe Frost, care căuta cu disperare termenul potrivit cu care să i se adreseze şefului statului. *Şeilor President el* Nu, nu se potrivea. Montesinos nu era propriu-zis un preşedinte. *Mi*

genera/'? Puţin cam sec. Şi pe urmă, vorbind din punct de vedere .militar, era ceva deplasat pentru că nu făcea parte din armata lui. Până la urmă Prost se opri la *Excelencia.* I se părea că e termenul pe care îl auzise cel mai des în America Latină.

Vă mulţumesc foarte mult, *Excelencia.* Să ştiţi că singurul meu regret este de a nu fi putut să intervin la timp pentru a împiedica uciderea colonelului Armendariz. Moartea asasinilor lui este probabil o consolare mult prea palidă pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră.

Fireşte, *capităn* Prost, dar aţi făcut tot ce era omeneşte posibil. Am aliat toate amănuntele prin intermediul consulatului vostru de la Ziirich. De aceea am ţinut să recompensez atitudinea voastră curajoasă înmânându-vă cea mai înaltă distincţie a ţării mele.'

Pe când Montesinos pronunţa aceste cuvinte, comandantul Manccbo veni spre ei prezentându-i o cutiuţă îmbrăcată în catifea albastră. Generalul luă din ea o medalie cu care îl decoră pe Prost. Apoi se avântă înlr-un discurs repezit din care Mercenarul nu înţelese marc lucru. Nu înţelese nici măcar numele

medaliei care semăna în mod ciudat cu Victoria Cross.

Aproape sătul de această recepţie pe cât de grandioasa pe atât de neaşteptată, Prost încerca să identifice celălalte persoane prezente. în spatele lui Montesinos stăteau doi generali cu pieptul plin de decoraţii. Lângă fiecare se alia o femeie în haine de doliu. Privirea lui Prost se deplasă de la stânga la dreapta.

Prima femeie era o roşcată strălucitoare cu sâni grei. f rost îi dădu vreo patruzeci de ani. Formele ei generoase aveau darul să atragă privirea. Avea nişte ochi mari şi verzi, mai închişi decât ai lui Prost care bălcau în gri.

Femeia îl privea cu o senzualitate provocatoare. Iară îndoială eă era „putorişca" de care îi vorbise llalston. Tipa nu părea deloc afectată de moartea fratelui ei. Dintre cei doi generali, unul era probabil bărbatul ei. Totuşi amândoi păreau mult mai în vârstă decât ea. Cel de lângă roşcată era înalt, bine făcut, cărunt la tâmple. Celălalt, de statură mijlocie, era uşor ridat şi avea părul creţ.

Lângă el se alia o femeie, mai curând o tânără fată, mai puţin bătătoare la ochi decât roşcata. Prost îşi zise eă nici nu avea nevoie. îţi venea s-o mănânci nu altceva! Avea o mutrişoară fermecătoare, cu trăsături fine, nas în vânt iar ochii mari negri erau tulburi de lacrimi. Lstefania Armendariz. Părea foarte întristată. Avea şi de ce. în urmă cu trei luni mama, dispărută în împrejurări misterioase, şi acum tatăl.

Cu auzul legănat de discursul oficial, Mercenarul nu se putu reţine să nu o privească ceva mai mult decât s-ar fi cuvenit. îmbrăcată într-un taior negru foarte sobru, tânăra avea un păr lung şi negru ca pana corbului şi nişte mâini mici de culoarea ambrei. Sânii erau mai. puţin opulenţi decât cei ai roşcatei dar nu păreau lipsiţi de interes. Lăsându-şi privirea să rătăcească pe picioarele perfecte, Mercenarul simţi brusc o dorinţă violentă. „Prost! îşi zise el. Nu ţi-e ruşine? Dar în fond, viaţa, moartea, sexul... Oare toate astea nu se contopesc? Mai ales atunci când duci o existenţă de mercenar...”

Montesinos ajunsese la concluzia discursului său, discurs atât de elogios încât Prost se simţi jenat. Apoi tăcu, îl prinse pe mercenar de umeri şi îl îmbrăţişă. încă un punct câştigat pentru el. Dacă continua aşa, Montesinos avea să reuşească la examenul provizoriu. Adoptând o

atitudine mai puţin formală,'generalul îşi strecură mâna sub braţul lui Frost şi făcu prezentările.

Generalul Miguel Panero, comandantul suprem al forţelor armate, anunţă Montesinos.

Era cel mai înalt dintre generali. Respectivul îi strânse cu putere mâna lui Frost, ţintuindu-l cu o privire dură.

Celălalt general era un anume Alfonso Llanto, comandantul regiunii militare San Jose, situată pe coasta Pacificului. Se deplasase special pentru funeraliile lui Armandariz. Trădătorul sau unul din trădători?

Montesinos trecu la cele două femei, în ordinea vârstei, începu deci cu roşcata.

- *Sehora* Ursula Panero, soţia generalului şi sora regretatului Esteban.

- Condoleantele mele, doamnă.

- Mulţumesc mult, *capitân*, răspunse *senora* Panero, ascunzând în adâncul privirii o luminiţă de o senzualitate insolentă. Şi îţi mulţumesc şi pentru ce-ai făcut pentru sărmanul Esteban.

Se vedea clar că o durea în cot. Privirea echivocă şi gura lacomă te lămureau cât se poate de clar. Frost îşi zise că dacă Panero părea un bărbat capabil să înfrunte cele mai grele lupte, poate că nu era la fel de strălucit când era vorba de nevasta lui. Montesinos încheie prezentările cu tânăra cu părul lung şi negru ca pana corbului.

- Şi iat-o pe nepoata mea, Estefaniâ Armandariz, .fiica lui Esteban şi a sărmanei mele surori.

Estefania Armandariz primi condoleanţele lui Frost, dădu din cap fără să pronunţe nici un cuvânt şi îşi întoarse privirea în altă parte. Mercenarul înţelese că nu voia să plângă în faţa unui necunoscut. Simţi un nod în gât când primi în palmă mâna ei mică şi îngheţată.

Acum, *capitân* Frost, te vom lăsa să te odihneşti puţin, continuă generalul Montesinos. Vom vorbi despre afaceri spre seară, dacă nu ai nimic împotrivă. Funeraliile vor avea loc mâine dimineaţă. Aş 11 foarte onorai dacă ai asista la slujba religioasă ce va li celebrată la orele nouă la Catedrala Metropolitană. Mancebo, condu-l pe *capitân*!

Tânărul ofiţer îşi pocni tocurile şi deschise uşa. Frost salută şi plecă după el. Mancebo îl conduse pe o scară largă de marmură care ducea la palierul mare al primului etaj, pardosit tot cu marmură. Mancebo îi spuse că la dreapta scării se aflau apartamentele ocupate de generalul Panero şi soţia lui. La stânga se aflau camerele puse la dispoziţia mercenarilor. Cea a lui Frost se găsea la capătul culoarului. Frost întrebă unde locuia generalul Montesinos.

La etajul de sus, răspunse ofiţerul. Nepoata ocupă o cameră la parter care dă spre grădină. Acolo fusese o veche bibliotecă pe care o amenajaseră special pentru ea. De la moartea mamei sale nu mai suporta să trăiască în apartamentele de la etajul doi.

înţeleg, zise Frost.

Ajunseseră la uşa camerei lui. Mancebo deschise, se dădu la o parte pentru a-l lăsa şă intre, îi înmână cheile şi îi zise:

Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-mă la interfon. Voi fi aici până în jurul orelor opt.

- Nu locuiţi la palat?

Nu. Locuiesc în oraş, pe *Avenide de las Americas.*

Ştiu unde vine, răspunse Frost. Mulţumesc pentru a- mabilitatc, comandante.

La ordinele dumneavoastră.

*

Frost închise uşa zâmbind. Un comandării la ordinele lui, un simplu căpitan, nu că era nostim! Observând dimensiunile şi mobilierul camerei sale, Frost se consideră un moment un nabab vizitându-şi apartamentul dc la *Waldorf-Astoria*. Niciodată în viaţa lui nu mai fusese găzduit într-un loc atât de luxos. Aşezate la picioacle unui pat imens cu baldachin, valizele lui păreau nişte jucării de copil. Iar în privinţa dulapului de haine care ocupa o porţiune mare de perete, Mercenarul îşi zise că hainele lui n-ar fi ocupat decât o zecime din el, chiar dacă ar lî lăsat maximum de spaţiu între ele. Câteva reviste ilustrate şi un ziar din ziua aceea fuseseră puse pentru el pe biroul din lemn sculptat aflat lângă uşa groasă de stejar.

Frost aprinse o ţigară Camei, îşi puse bricheta pe birou şi fumă răsfoind distrat o revistă ilustrată. Montesinos părea grăbit să încheie afacerea eu el. Frost ar fi preferat să aştepte până mâine pentru a avea mai mult timp la dispoziţie în care să-l poată observa. Sigur, prima impresie fusese bună. Dar nu era decât prima impresie.

Mercenarul pregăti în minte câteva întrebări. Avea să profite de întrevedere pentru a-l sonda în profunzime pe general. Dar mintea i-o luă foarte repede aiurea. Schimbarea de climă, decalajul orar, primirea agitată... Se simţea fără vlagă. Frost îşi zise că trebuia să se învioreze pentru a lî în formă la confruntarea decisivă cu Montesinos. îşi strivi ţigara, intră în sala de baie somptuoasă, rămase multă vreme sub duş, apoi se uscă şi îşi frecţionă corpul cu apă de toaletă.

Destins şi aproape bine dispus, Mercenarul reveni în cameră şi luă ziarul de pe birou. Se întinse gol pe pat -şi începu să citească rubrica politică. Voia să afle ultimele evenimente şi să-şi mai împrospăteze cunoştinţele de spaniolă.

*

*

Cu mâinile aşezate pe speteaza scăunelului de rugăciune, Frost nu se prea simţea în largul lui. în materie de ritual catolic se simţea cât se poate de ignorant. Nu-l stingherea complexitatea. De fapt nu erau decât trei poziţii: aşezat, în genunchi, în picioare. Dar problema consta în a adopta amintitele poziţii atunci când trebuia, iar uneori schimbarea era foarte rapidă.

Culmea ghinionului, îl aşezaseră la marginea traveei centrale, la stânga navei. Aripa dreaptă era rezervată doamnelor. Pentru a putea urmări mişcările credincioşilor fără să întoarcă veşnic capul, Frost era obligat să tragă cu ochiul spre doamne. Blestemat handicap vizual! Stinghereala lui crescu când observă că *senora* Panero, aşezată în primul rând, întorcea mereu capul spre el şi îl sorbea din ochi.

Sicriul, înconjurat de sfeşnice şi acoperit cu drapelul guatemalez, fusese aşezat la picioarele altarului principal. Mulţimea se mişcă. Urma binecuvântarea rămăşiţelor defunctului. Preotul care oficia, ajutat de o cohortă de diaconi şi copii de cor, îi fusese prezentat ca fiind arhiepiscopul diocezei. Frost îşi aşteptă rândul felicitându- se că nu fusese invitat să însoţească cortegiul la cimitir. Niciodată nu-i plăcuseră ceremoniile, mai ales înmormântările. Apucă sl'eştocul care i se întindea, făcu o cruce în aer şi ieşi. Rămăsese printre ultimii.

Capitala era din nou scăldată de lumina soarelui şi garda de onoare care aştepta în Parcul Central năduşea din abundenţă. în fala găr/ii şi cu spatele la ea stăteau aliniaţi generalii Montesinos, Panere,’ Llanto si alţi generali pe care Frost nu-i cunoştea. La stânga lor stăteau femeile, printre care Mercenarul le recunoscu pe bstefania Armandariz şi LJrsula Panero.

Incredibil, probabil eă era o adevărată manie la ea! *Seiiora* Panero întorcea tot timpul capul. De dala asta atenţia ei se îndrepta spre soldaţii din garda de onoare. Fvident, erau tineri şi seducători în uniformele lor frumoase...

Mulţimea forma un gard viu, înşirată pe cele două laturi ale pieţei. Frost se aşeză în primul rând al mulţimii aliate în dreapta, la aproximativ doi metri de oficiali. Generalul îl angajase în ajun şi de acum înainte se simţea răspunzător de securitatea lui.

Apăru sicriul. Răsună un ordin şi garda luă poziţia de drepţi. Un clopot începu să bată de moarte. Ursula Panero se mai întoarse o dată. Frost îi urmări din instinct mişcarea şi, deodată, privirea i se opri asupra unuia din soldaţi.

Să fi fost o iluzie optică din cauza soarelui care îi bătea în ochi? Frost nu visa. Milimetru cu milimetru, tânărul militar îşi ridica mâna spre piedica puştii. Acum Ursula privea drept în faţă. Toate privirile se îndreptau spre siciu, căruia i se aduceau ultimile onoruri. Mercenarul îl văzu pe soldai lăsând în jos ţeava armei spre spatele generalului Montesinos.

Vru să-i strige ceva în spaniolă ca să-l prevină, dar nu găsi cuvintele.

Frost tăcu un salt înainte. C'u pumnul stâng devie puşca în sus. Răsună o rafală scurtă. Gloanţele loviră catafalcul.
în acelaşi timp, americanul lovi cu pumnul drept în testicolele soldatului. Militarul se lăsă în jos scoţând un ţipăt strident. Omul se agăţă cu frenezie de armă. Apucând puşca cu mâna stângă, Frost îl lovi zdravăn eu piciorul în stomac. Se auzi o altă împuşcătură. Glonţul ricoşă cu zgomot lovind fieşa catedralei. Frost trăgea ca un apucat de ţeava puştii străduindu-se să o îndrepte în sus.

Cu o lovitură de cot la maxilar, Frost reuşi să-şi dezechilibreze adversarul care dădu drumul la armă. Mercenarul răsuci puşca şi îl lovi cu patul ei pe soldat peste gât, rupându-i mărul lui Adam şi traheea. Agresorul generalului se prăbuşi mort chiar mai înainte de a fi atins solul.

Urmă o dezordine de nedescris. *Seiiora* Panero scotea strigăte isterice. Doi ofiţeri se năpustiră asupra lui Frost. Luându-l drept un terorist, ofiţerii îi smulseră puşca în timp ee al treilea îl imobiliza.

Generalul Panero, a cărui gură semăna acum cu o muchie de cuţit, scoase un Colt 38 Super Governament Model. încremenit, Frost văzu ţeava armei îndreptându-se spre el şi degetul crispat pe trăgaci.

4

GENERALUL MONTESINOS lovi cu muchia mâinii peste mâna lui Panero. Răsună împuşcătura. Un soldat din garda de onoare se prăbuşi cu un strigăt de durere, cu pulpa străpunsă de proiectil.

Nu vezi că mi-a salvat viaţa! răcni Montesinos. Iar voi, idioţilor, daţi-i drumul!

Ofiţerul care îi ţinea mâna sucită la spate îi dădu drumul lui Frost. Generalul se apropie de el.

- Scuză-mi oamenii, *capitân* Frost. Au crezut că e vorba de un atentat.

- *A fost* un atentat, zise Mercenarul i'recându-şi încheietura mâinii.

Da. Dar au crezut că dumneata eşti autorul. Te-am văzut cu coada ochiului cum te-ai aruncat şi m-am întors imediat. Am văzut totul. Mulţumesc, *capitân,* mi-ai salvat viata.

5

Şi dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa. Mulţumesc, *Excelencia.*

- Să zicem că deocamdată suntem la egalitate, răspunse generalul. Constat că nefericiul meu cumnat a ştiut ce să aleagă când s-a oprit asupra dumitale. Sunt convins că voi fi totdeauna mulţumit de serviciile pe care mi le vei aduce.

- Sper, *Excelencia.*

Spune-mi, *capitân* Frost, vrei să-mi faci o favoare.

Bineînţeles, *Excelencia.* Care?

Nu-mi mai spune *Excelencia.*

Dar cum ar trebui să vă spun? îl întrebă Mercenarul.

Să zicem... generale, ca să nu stârnim gelozii.

O.K., generale. Şi, dacă şi dumneavoastră vreţi să-mi faceţi aceeaşi favoare, atunci nu-mi mai spuneţi *capitân* Frost.

Şi cum ţi-aş spune? întrebă generalul.

Să zicem... Hank, aşa, ca să stârnim gelozii.

Oche, aşa să fie.

în timp ce mortul si rănitul erau duşi de acolo pe tărgi, generalul Panero se apropie de Mercenar.

Scuză-mă, *capitân* Frost, îmi... îmi pare rău, bâigui el. Am crezut... în sfârşit, a fost o neînţelegere stupidă. .

*Nobody's perfect** rânji americanul.

Dar Panero nu-l auzi.

Un subofiţer ordonase strângerea rândurilor. în clipa următoare garda prezenta onorul. La un gest al generalului, clopotul începu să bată din nou a moarte.

Grozav, acest Montesinos! Frost nu mai regreta deloc că acceptase această misiune. Şi, invitat sau nu, hotărî să urmeze cortegiul până la cimitir. Dar mai luă o hotărâre fermă: din momentul acela va avea pistolul la el în toate împrejurările.

*

* *

Fumul ţigării Camei se ridică într-o spirală groasă spre tavan apoi se pierdu împrăştiat de curentul de aer al

Nimeni nu e perfect (lb.engleză).

instalaţiei de climatizare. Singur la masa mare pe care o rezervase în restaurantul motelului din Miami, Frost comandă un rom cubanez. în fond, puteai foarte bine să i'ii mercenar şi să ai propriile tale opinii politice, Iară ca pentru asta să ai neapărat aversiune faţă de *Cuba Libre.* Mercenarul nu vedea uşa în oglindă, dar o auzi deschizându-se.

- Nu, serios?

Era vocea lui Cari Bilstein.

Pe onoarea mea! Dacă i-ai fi văzut mutra tipului... ciu-fu-li-tă! N-a mai pus în viata lui piciorul la *Flamingo.*

Iar ăsta era glasul lui Jake Fledgette. Nu se schimbase. Mereu cu poveştile lui de adormit copiii.

După ce trecură de bar, cei doi bărbaţi îl zăriră pe Frost şi îl salutară de departe. Nu, nu erau doi. Erau trei. Deke Craymer tocmai îşi agăţa giaca în cuier. Mereu la fel de îngrijit...

Salut, Frost! merge treaba?

Acceptabil.

Stai de mult? întrebă Fledgette.

De vreo zece minute, răspunse Frost.

E în regulă, băieţi, probabil că încă n-a apucat să tragă nimic la măsea. O să putem sta de vorbă.

- Ce beţi? întrebă Frost făcând semn chelneritei.

Bilstein şi Craymer începuseră în altă parte cu bere.

Hotărâră deci să rămână la bere. Fledgette comandă un *Shirley Temple* ca s-o necăjească pe fată.

O jumătate de oră mai târziu, toată lumea era adunată în jurul mesei pline cu pahare şi sticle. Frost barase cu o linie cele douăsprezece nume de pe lista înmânată de un emisar al Departamentului de Stat pe aeroportul din Miami.

Pe listă figurau Fledgette, Bilstein, Craymer, Carrington, Pete Shoerdell, Kilner, Nifkawitz, Sturmer, Gillette, Pearblossom, Riddel şi Santarelli.

După cum îi spusese Flalston, aproape toţi erau mutre cunoscute. în sfârşit, mai mult sau mai puţin cunoscute. Cele trei excepţii erau Pearblossom, Rideel şi Santarelli, pe care Frost nu-i mai întâlnise până atunci. Pentru că sosiseră împreună, căpitanul Frost îi bănuia că sunt nişte „turnători[41] de la Departamentul de Stat. Şi, în afară de asta, referinţele lor i se păruseră prea impecabile.

Se presupunea că nici unul dintre ei nu cunoştea caracterul dublu al misiunilor. Dar toţi fuseseră recrutaţi în numele lui de un agent al Departamentului de Stat. Din acest motiv Frost nu avea totală încredere în ei de la început. Nu ştia dacă, într-o anumită măsură, unii dintre ei cunoşteau această manevră.

Dacă nu era satisfăcut de recruţi, fusese stabilit ca Frost să sune la un număr de telefon primit de la omul de legătură de la aeroport. După ce văzuse lista, Frost se şi hotărâse să nu sune. Cunoştea suficiente nume şi, dacă unii dintre băieţi sugeau la două oi, asta nu însemna automat că erau mai slabi deeât alţii. în fond, el ce făcea?

Se mănâncă bine acolo? întrebă unul din ei.

Acceptabil, răspunse Frost.

O.K., dacă haleala e la fix, nu e nevoie să ne umplem înainte de plecare. Aşa că să bem, fraţilor!

Frost chemă chelneriţa şi îi ceru să mai aducă un rând.

După câte am înţeles, zise Nifkawitz, e vorba de o treabă civilă, o protecţie din apropiere?

- Misiunea va avea şi unele aspecte militare, preciză Frost contemplându-şi paharul de *Cuba Libre.* Trebuie să

asigurăm protecţia unui general şi, indireci, pe a celor apropiaţi lui.

- Şi cine sunt apropiaţii?
- Generalul Miguel Panero, nevasta lui şi nepoata lui Montesinos.

Arată bine nepoata? întrebă Fledgette.

- Grozav, după părerea mea, zise Frost. Dar o să poţi constata singur.

Sturmer se ridică cu paharul în mână. în lumina aritificială, părul lui blond părea aproape portocaliu. Iar obrajii roşii.

A-ntâia! zbieră el. Mă ofer voluntar pentru protecţia din apropiere a nepoatei.

Pearblosoom se ridică si el.

>

- Hei, uşurel! Şi eu mă ofer voluntar!
- Ca să nu vă supăraţi nici unul, o să mă ocup eu de treaba asta! proclamă Nifkawitz.
- Hei! Calmarea! îi întrerupse Frost. Să nu vă închipuiţi că v-am invitat la o petrecere. Mai mult ca sigur că o să se lase cu bătaie. Nu mai târziu decât azi dimineaţă, l-am demolat pe unul care voia să tragă în general. în două luni s-au încercat asupra lui atâtea atentate încât n-ar fi în stare să le înşire din memorie. Şi presupune amestecul unuia dintre apropiaţii lui. De aceea ne-a chemat.

Unul din apropiaţii lui... măi, măi, zise Stunner. Poate că e nepoata! Eu sunt omul de care ai nevoie ca s-o fac să vorbească. Luând-o cu binişorul, evident. Eu aş vedea treaba cam aşa. într-o noapte Iară lună mă strecor discret în camera ei şi...

- Lasă vrăjeala! îi zise Fledgette. N-ai putea decât s-o faci să dea ortul popii asfixiată.
- Cum aşa asfixiată?

Păi da, din cauza râsului turbat care o s-o apuce când o să vadă ce-ai în nădragi.

Hohotele de râs ale mesenilor făcură să se cutremure geamurile sălii restaurantului. Frost îi cunoştea pe mercenari de pe vremea când trăia alături de ei. Gură mare, desfrânaţi, beţivi când. se ivea ocazia. Dar aveau nevoie de asta. Era felul lor de a-şi da curaj când ştiau că misiunea va fi periculoasă şi unii dintre ei nu se vor mai întoarce. Nu le purta pică pentru asta.

Când consideră că râseseră destul, Frost bătu cu pumnul în masă şi strigă:

- Acum lăsaţi gura! Ne aflăm aici ca să vorbim de ce ne-aşteaptă! Puteţi să trageţi la măsea şi să spuneţi tâmpenii după! E toată lumea de acord cu termenii contractului?
- După câte m-am prins eu, zise Gillette, noi ne facem treaba şi primim solda. Muniţiile, haleala, cazatul şi tot restul îl privesc pe general...
- Exact, răspunse Frost. El plăteşte tot, inclusiv cheltuiala de înmormântare.

Alte hohote de râs.

Montesinos chiar mi-a pus la dispoziţie un avion bimotor cu care să vă transportaţi fizicul, continuă Frost. Decolăm mâine dimineaţă la sase. Nu admit întârziaţi. Toată lumea să fie la bord cel târziu 1? cinci. Dacă aveţi intenţia să haliţi şi pe urmă să trageţi la aghioase, vă sfătuiesc să cereţi imediat să vă aducă.

- Să halim? făcu Deke Craymer, singurul negru din trupă. Ni s-a spus că vom trage la măsea...

O.K., O.K., trageţi la măsea. Dar la cinci să fie toată lumea în picioare. Aveţi întrebări?

Fledgette se foi pe scaun.

*

]• adevărat că micile mayaşc sunt moarte după ..?

- Ce?

Păi da, am aflat de la un amic. Se pare că ele au adăugat o poziţie specială la Kama-sutra.

- Ah! Care? întrebă o voce interesată.

O chestie în trei. Tipul ia o mayaşă prin laţă apoi o mayaşă prin dos. Figura asta se numeşte tricotarea.

Ga! Oa! C’e tare e..., rânji Gillette. Partea proastă e că de la colonizare nu mai există mayaşi în Guatemala.

Păcat, făcu o voce dezamăgită.

Mda, continuă Gillette, indienii de acolo se numesc *quiche.*

Ah bun! Astea sunt *quiche?*

Râsete printre aburi de alcool. Au petrecut toată seara. Primii oameni au urcat la culcare pe la miezul nopţii. Era aproape ora două când Frost intră în camera lui şi se lăsă să cadă pe pat aşa îmbrăcat cum era. Se gândi ca prin ceaţă la firele pe care promisese să le scoată. Apoi căzu într-un somn profund.

*

*

A doua zi la şase şi zece toţi oamenii erau lângă avion. Proaspăt ras, Frost făcuse un duş rece, înghiţise patru aspirine şi îmbrăcase cel mai frumos costum alb mototolit. Avea o cămaşă albă, o cravată neagră tricotată şi îşi scoase legătura de la ochi punându-şi în locul ei o pereche de ochelari mari de soare. Aşa arăta mai discret pe străzile din Miami.

Se convinse că toate bagajele erau îmbarcate şi că toţi oamenii urcaseră la bord, apoi se aşeză lângă Nifkawitz şi căscă de-ai fi zis că îi cade maxilarul.

Cam scurtă noaptea?

- Mda, mârâi Frost.

Ia spune-mi, Frost, cum ţi-ai scos ochiul?

Frost se scărpină în cap, îşi frecă pleoapa sub ochelarii mari şi jură că n-o să mai bea aşa niciodată.

Oh, răspunse el în cele din urmă, ştii, e o poveste stupidă de tot. Vei fi cu siguranţă dezamăgit. Mi s-a întâmplat când... când.... Oh, la dracu! Lasă că-ţi spun eu altă dată!

întoarse capul în partea cealaltă şi adormi. Cei mai mulţi scoteau nişte sforăituri care aproape că acopereau zgomotul motoarelor. Unii dintre ei nici măcar nu se culcaseră.

* ❖

Mercenarii se instalaseră cu toţii şi mai rămăseseră încă două camere. Frost îşi zise că dacă şi cealaltă aripă a culoarului era la fel de mare ca aceasta, atunci probabil că generalul Panero şi nevasta lui nu stăteau deloc înghesuiţi în apartamentele lor.

Oamenii coborâră la bucătărie să se hrănească. Frost înghiţi şi el ceva în fugă apoi urcă să dea raportul generalului. Pe când se reîntorcea în camera lui, ascultând cu o oarecare delectare zgomotul pe care-l făceau tocurile pe imensele trepte de marmură, văzu deschizându-se o uşă la dreapta scării, pe marele coridor cu tavan boltit.

Poţi să-mi acorzi câteva clipe, *capitan* Frost? lira Ursula Panero. Prost se apropie. în picioare avea sandale Iară carâmb şi purta un halat de interior din mătase albastră, sub care părea că nu mai avea nimic. în schimb era exagerat de machiată şi coafată. Curioasă ţinută pentru a te adresa unui mercenar.

Frost avu impresia că femeia aruncase o privire furişă spre scară şi pe coridor. Apoi deschise larg uşa şi ii făcu semn să intre.

Capi tem Frost, murmură ea, dacă ai şti cât mă reconfortează prezenţa dumitale la palat!

Sunt foarte fericit, *senara,* răspunse Frost.

Intră. Ursula Panero închise uşa apoi îl mângâie cu privirea ochilor ei verzi.

Probabil că viaţa unui mercenar e trepidantă, aspră, dar şi pasionantă, nu-i aşa, *capîtăn !*

Uneori da, alteori nu, *senora.* Avem şi momente bune şi momente rele.

Bineînţeles, îmi închipui, zise Ursula Panero. împrejurările au făcut să ne vedem cam puţin de când ai venit. Pentru că vei asigura securitatea în acest palat, aş vrea să ne cunoaştem mai bine. Haide să ciocnim un pahar împreună.

Fără să aştepte răspunsul, Ursula îi întoarse spatele. Frost o urmă pe un culoar acoperit cu mochetă. Două fese durdulii dansau sub ţesătura subţire. Observându-le cu atenţie, Frost căpătă convingerea că Ursula nu mai avea nimic pe sub halat. Trecură prin faţa unor uşi deschise spre câteva camere de dimensiuni impresionante. Nu se zărea nici un servitor. Mirosea a cursă de la o poştă.

în cele din urmă, Ursula Panero apăsă pe o clanţă lucitoare de cupru şi îl pofti pe Frost într-o încăpere ceva mai mică decât cele pe care le văzuse parcurgând culoarul. 1 lank Frost îşi zise că ăla se numea probabil budoar dar nu era deloc sigur.

Covorul gros de pe podea îi înăbuşea paşii. Ursula Panero îi arătă un divan mare acoperit eu catifea cenuşie. Frost se aşeză. în faţă avea o măsuţă joasă formată dintr-o bucată de sticlă neagră aşezată pe picioare din Fier forjat. La stânga lui, în colţul încăperii, se alia un pian cu coadă din abanos. Nu recunoscu nici unul din tablourile agăţate pe pereţi, dar îşi zise imediat că trebuie să fie nişte copii făcute după copia copiilor.

Ursula Panero se îndreptă spre un mic secreter care ţinea loc de bar.

Pulque? întrebă ea întorcându-se.

Fie şi *pulque,* răspunse Frost. E atât de mult de când n-am mai băut încât aproape că i-am uitat gustul. O să-mi stârnească amintiri.

Sunt fericită că îţi pot oferi această plăcere, gânguri roşcata Ursula. Şi poate că şi alte plăceri...

Asta era. începea manevrele de apropiere. Amuzat, Frost hotărî să se lase în voia ei. Formele sugestive ale *senorei* Panero nu-l lăsau de gheaţă, dar considera riscant să se angajeze într-o aventură cu soţia numărul 2 al juntei militare. în plus, o bănuia ca fiind foarte capricioasă, chiar isterică, şi prin urmare cu atât mai periculoasă. Nu avea altceva de făcut decât s-o testeze. Căci Frost ştia prea bine ce căuta *senora.*

Când Ursula Panero îngenunghe în faţa măsuţei joase pentru a umple paharele cu *pulque,* pulpanele halatului se depărtară, lăsând să se vadă două coapse rotunde şi roz. Frost începu să facă tot felul de presupuneri în privinţa

originilor ei. Femeia aceea nu putea să lie de pură sorginte hispanică. Dovadă părul roşu, ochii verzi şi culoarea pielii.

Ursula se aplecă înainte şi îi întinse paharul. Din poziţia pe care o ocupa, Frost putu să admire o panoramă aproape completă a anatomiei senorei Panero. Apoi femeia se aşeză lângă el şi Mercenarul îi simţi prin ţesătura halatului căldura coapsei. Tipa n-o lua deloc pe ocolite.

Apoi roşcata durdulie se culcă practic pe el ca să-şi ia propriul pahar de pe masă. Frost fu aproape gata să se tragă înapoi simţindu-i pieptul greu strivindu-i-se de genunchi. Când se ridică, un sân masiv dar tare se strecurase afară din halat. Ursula se prefăcu că nu observă şi îşi ciocni paharul de cel al lui Frost şoptind:

- *Sa hull*
- *Saludl* răspunse Frost cu o voce răguşită.

Se blestema că acceptase invitaţia. Ar fi făcut mai bine dacă pleca imediat. înţelegea că va fi foarte greu să reziste asalturilor acestei pisici în călduri. Ursula bău câteva înghiţituri apoi îşi puse jos paharul folosind aceeaşi tehnică ca mai înainte.

Probabil că ai văzut multe lucruri cumplite, *capitân* gânguri ea aşezându-şi mâna pe coapsa lui Frost. Presupun că uneori ţi se întâmplă să simţi nevoia de o mângâiere.

Frost o găsea excitantă şi în acelaşi timp respingătoare. Excitantă prin formele ei generoase şi respingătoare prin vulgaritatea pe care o degaja. Greşea machiindu-se astfel, cu acel roşu închis de pe buze, tonele de fard de pe pleoape şi acele straturi halucinante de fond de ten.

- Sunt sigură eă ai cunoscut multe femei în cursul peregrinărilor prin lume, continuă Ursula strecurându-şi mâna între coapsele mercenarului.

1:1 o lăsă în banii ei Iară să-i răspundă, bău o înghiţitură de *pulque* apoi se îndepărtă pentru a-şi pune paharul pe masă. Privirea îi căzu asupra paharului Ursulei decorat cu o urmă mare de ruj de buze. Femeia îşi reluă-atacul.

Dar Iară îndoială eă n-ai să refuzi să mai cunoşti una, şopti ea apropiindu-şi languros faţa de cea a lui Frost.

De la distanţa aceea, Mercenarul vedea în prim plan stratul de fond de ten care îi granula pielea. Asta îl făcu să se gândească la ipsosul pe care homosexualii şi-l puneau pe obraji pentru a-şi ascunde barba. Dorinţa îi dispăru ca prin farmec. Buzele Ursulei luceau de parcă ar fi dat pe ele cu ulei. Cu o mişcare circulară a limbii femeia şi le linse încet, cu un aer pofticios, apoi şopti:

Sărută-mă, Frost. Te doresc.

în fine, *senara*, nici să nu vă gândiţi la una ea asta! Sunteţi nevasta generalului Panero!

Ursula deveni deodată rigidă şi în ochi îi apăru o luminiţă ucigaşă. Al doilea sân se eliberă şi el, ţâşnind din halat, practic chiar sub nasul lui Frost care, instinctiv, ridică mâna să-şi protejeze ochiul valid.

Să vorbim de generalul Panero! Pentru mine nu e un soţ, ei un tată. Fireşte, am multă afecţiune pentru el şi el e foarte drăguţ cu mine. Dar o femeie nu se mulţumeşte cu amabilităţi. Are nevoie de un bărbat. Un bărbat viguros, ca tine, *capitân*!

După spusele lui Halston, Ursula ar fi avut nevoie de mai multi bărbaţi.

Nu, *senara*, nu se poate. Mă aflu aici în misiune oficială. Nu-mi pot permite familiarităţi cu nevasta unui client.

Ursula se ridică în picioare. îşi desfăcu cordonul şi lăsă halatul să cadă pe covor. Frost nu se putu abţine să nu-i

contemple corpul bine lacul. Ursula Panero era ceea ce s-ar putea numi o plantă bine crescută. Prototipul femeii în plină maturitate. Mercenarul îşi lăsă privirea să rătăcească pe sânii generoşi, pe şoldurile rotunde, pe perişorul arămiu care dovedea că nu-şi vopsea părul.

Ursula se apropie, îngenunche în faţa lui Frost şi îşi încrucişă braţele pe genunchii lui. Apoi îl imploră:

- O dată! O singură dată... Suntem singuri şi nimeni nu va şti nimic. Hai acum, imediat. Vino, n-ai să regreţi. Voi fi sclava ta supusă. îţi voi îndeplini toate fanteziile.

Uluit, Frost se ridică, aprinse o ţigară Camei şi se duse să ia o scrumieră de cristal de pe pian. Ursula întoarse capul spre el, sigură pe ea. Cu o smintită ca ea trebuia să fie ferm. Verdictul răsună cu asprime:

- Nici vorbă!

Ursula se ridică brusc. Ochii ei verzi scăpărau de mânie. Mânia unei femei ridiculizate, gata la orice ca să se răzbune. Cu un zâmbet uşor pe buze, Frost aşeză la loc scrumiera pe pian şi o privi cum se apropie.

Foarte bine, zise ea. Dacă nu merge aşa, vom întrebuinţa metode tari. O să faci dragoste cu mine, voi şti să te constrâng!

- Şi cum, mă rog? întrebă ironic Hank Frost.

E foarte simplu. Dacă nu mă satisfaci, îi voi spune soţului meu că ai intrat cu forţa la mine şi m-ai violat. O să mă creadă şi vei fi împuşcat.

Frost înţelese de ce Halston îi spusese că făcea ravagii. Probabil că mulţi trecuseră prin aşternutul ei doar de frica generalului Panero. Femeia asta merita o lecţie bună. Şantajul era un lucru pe care nu-l suportase niciodată. Se hotărî s-o pună la punct.

Se întoarse, strivi în scrumieră ţigara Camei abia începută, apoi îşi sprijini coatele de pian şi îşi prinse capul în mâini, distrus parcă de ameninţarea ei.

O auzi în spatele lui păşind aproape Iară zgomot cu picioarele goale pe covorul gros.

Simţi sânii Ursulei strivindu-se de spatele lui, mâinile masându-i bicepşii, apoi pectoralii. Sigură de victorie, femeia se îmblânzi şi îi şopti cu o voce mângâietoare.

- Haide, vino. Nu vei fi dezamăgit.

Mercenarul se întoarse cu fata la ea si o luă în braţe, complet stăpân pe sine. Ursula îşi strecură un picior între coapsele lui şi începu o mişcare de fricţiune plină de voluptate. Apoi luă din spatele ei mâna stângă a lui Frost, o aduse în faţă şi şi-o aşeză pe sân. Americanul o mângâie şi îi simţi în coşul palmei vârful sânului întărindu-se.

Şi deodată, în ciuda hotărârii luate, simţi cum şi sexul lui se întăreşte. Dorinţa era mai tare. Corpul din mâinile lui şi nenumăratele mângâieri ale Ursulei îi doborâseră fermitatea. O prinse cu mâna de spate şi o lipi de el.

Buzele roşii se deschiseră, faţa machiată se apropie. Frost avu din nou un prim plan asupra ipsosului granulos. Mâna lui lovi brusc fesele Ursulei pocnind ca un bici. Probabil că îşi lăsase urma degetelor pe fundul ei.

Ce te-a apucat? strigă Ursula.

- M-a apucat că dacă am chef să călăresc o târfa, mă duc la bordel. Te-ai prins, frumoasa mea?

Un răcnet de tigresă rănită făcu să vibreze coardele pianului:

Mal cri acio\ Canron'. Puercol

Nu se exprima prea frumos pentru o rnare doamnă.

Ursula continua să răcnească. Frost spera ca pereţii să iîe destul de groşi, altfel ar fi adunat acolo tot palatul.

- Ţopârlanule! Ticălosule! Dispari din fala mea! Şterge-o de-aici! îţi garantez că ai să mai auzi de mine!

- Cu mare plăcere, *seiiora* Panero, răspunse Frost schiţând o plecăciune.

Apoi se întoarse pe loc şi se cărăbăni pe culoarul acoperit pe jos cu mochetă.

Tocmai închidea uşa apartamentului când pe coridor răsună o voce de femeie:

- Ei, căpitane Frost, partida de gimnastică în cameră ţi-a adus satisfacţii?

5

HANK FROST SE ÎNTOAR-
se în loc.

Estefania Armendariz cobora ultimele trepte ale scării care ducea la etajul doi. Cu mâinile în şolduri, se uita la Frost, care se aproapia.

Ah, frumoasă treabă, căpitane Frost! Şi dumneata ai căzut în capcanele acestei târâturi...

Dar, senorita, vă asigur...

- Ieşeai de la ea! Şi dacă te-ai fi putut vedea... Parcă ai fi fost un pat răscolit. în momentul ăsta Ursula îşi trece numele pe lista amanţilor ei cu menţiunea „foarte bine”, ..bine" sau „acceptabil". întotodeauna dă calificative amanţilor ei. Asta o ştiu de la tata. I-a făcut confidente

•>

într-o seară când băuse prea mult *pulque.* Când mă gândesc că asta e familia mea... Noroc că mi-a mai rămas *tio*

- *Tio* ?

- Unchiul meu, generalul. Apropo, vin de la el şi mi-a spus că ar vrea să te vadă. Dacă ar şti de unde vii, bietul de el, cred că s-ar simţi rău.

Cum adică s-ar simţi rău? întrebă Mercenarul.

Ah, nu ştiai... Cred că am lacul o gala... Iii bine, da. generalul are probleme cu sănătatea!

Vocea era agesivă şi ochii ei mari exprimau un dispreţ nemărginit. Relaţiile cu femeile din casă începeau bine!

- Ceva grav? întrbă Frost.

- Destul ca să mă sperie la fel ca toate atentatele. Într-o zi, chiar dacă nu-şi ating ţinta, vor reuşi să-l facă să moară de un stop cardiac.

- Asta-i bună! exclamă Frost. Nici prin minte nu-mi trecea că generalul suferă de inimă.

- Ei bine, acum ştii, îi zise tăios Estefania.

Frost avea impresia că nu mai era aceeaşi fată ca în ajun. în locul taiorului negru acum purta o pereche de blugi decoloraţi şi în locul pantofilor cu toc îşi pusese în picioare nişte espadrile. Tricoul pe care-l purta avea pe el sloganul *Dentistty, I Care* şi un desen reprezentându-l pe Snoopy cu o periuţă de dinţi. La brâu avea o centură groasă. în afara ochilor puţin cam trişti, nimic nu arăta că era în doliu.

- Haide! Du-te la el! zise ea cu un ton sever. Probabil că a trimis să te caute peste tot. Dacă ar şti de unde vii...

-Uite... începu Frost.

Ei, dar în fond nu era dator să se justifice în faţa acestei puştoaice! Nu avea de dat socoteală decât celui care îl angajase. Adică generalului. Salută cu o mişcare a capului şi pomi în sus pe scară.

Avu o temere vagă în momentul în care bătea la uşa biroului. Oare Ursula era capabilă să-şi pună în practică ameninţările?

- Intră! strigă Montesinos. Ah, dumneata eşti, Hank! Tocmai te căutam. Ia loc.

Frost se aşeză şi generalul continuă:

- Ştii că gherilcle au lacul de curând o incursiune până la Puerto Barrios.

Generalul se ridică, merse până la o hartă priisă pe perete şi puse vârful beţişorului în dreptul localităţii.

Vezi, reluă el, aici e, în golful Hondurasului. Am acolo vreo sută de oameni sub ordinele unui ofiţer tânăr, comandantul Medellin. Soldaţii au putut să respingă gherilele care s-au retras. După toate probabilităţile, se pare că au ajuns în taberele situate în pădurile din regiunea Peten – aici.

Generalul indică o regiune aflată mai la est.

- Ce legătură are asta cu mine, generale? întrebă Frost.

Are prin faptul că vreau să mă duc să-mi dau seama
cu însumi de situaţie. Comunicaţiile sunt foarte dificile, drumurile impracticabile. Singurul mijloc de transport viabil este avionul sau elicopterul. Treaba asta presupune anumite riscuri. Eşti însărcinat cu securitatea mea, aşa că vei organiza călătoria împreună cu generalul Panero.

în privinţa riscurilor, nici nu mai încăpea vorbă. Şi încă ce riscuri! Dar Frost înţelese că nu avea ce comenta

- Când vreţi să plecaţi, generale? întrebă el.

- Mâine dimineaţă la prima oră. Generalul Panero te aşteaptă jos în micul salon care se învecinează cu camera nepoatei mele. La treabă, Flank!

- Foarte bine, generale.

Frost salută şi ieşi. înainte de a ajunge la Panero, Hank inspectă rapid posturile în care îşi pusese oamenii de pază. Totul era în ordine. Mercenarul îşi

termină rondul cu sala de gardă situată sub una din marile arcade de culoare verde ale Palatului Naţional. Voia să vadă armele pe care le comandase.

Bilstein şi Craymer erau de serviciu. Tocmai primiseră armele şi le întinseseră pe o masă mare.

- Frumoasă fierărie, aprecie Craymer.

*

Ia să vedem asta, zise Frost luând o Sleyr-Mumilieher SSG 308.

Patul de plastic verde nu crea un efect prea grozav, dar cu luneta Kahles era totuşi o puşcă de precizie foarte eficace. Pe masă mai erau şase pistoale-milralieră MAG- 10 de calibru 45 cu amortizor şi un stoc de încărcătoare cu câte treizeci de cartuşe. Pistoalele automate şi puştile de asalt CAR-16 cu tir selectiv, fabricate special cu ţevi telescopice, completau arsenalul.

Frost plecă satisfăcut spre salonul unde îl aştepta Panero. Tot sfârşitul după-amiezii lucrară din plin pentru stabilirea rutei, organizarea transportului, protecţia oferită de trupele îmbarcate în elicoptere şi conceperea unor operaţiuni la sol pentru a crea o ocupaţie gherilelor. Frost considera acest punct deosebit de important. Abaterea atenţiei unor eventuali agresori îi părea una dintre cele mai bune metode de a garanta securitatea convoiului. Paîiero se dovedi foarte competent în organizarea unor manevre de diversiune.

Şi se arătă cooperant şi binevoitor. Frost trase concluzia că adorabila lui soţie nu-i spusese nimic.

După ce-şi terminară treaba, Frost făcu un control rapid al gărzii, trecu să ia ceva de-ale gurii de la bucătărie şi urcă direct în camera lui. Voia să se culce devreme pentru a fi în formă a doua zi. Pe lângă asta, după vesela întrevedere avută cu nevasta generalului, Frost prefera să nu mai aibă prilejul de a o mai întâlni pe Ursula Panero.

*

*

La cinci şi jumătate, Frost fu trezit de Barbara Streissand care cânta *Woman în Love.* Dădu mai tare radioul cu ceas. Asta îl ajută să se trezească de-a binelea. Se dădu jos din pat şi se repezi sub duş.

încă nu se uscase bine la păr când intră în bucătărie cu prima ţigară a zilei în colţul gurii.

- *Buenos dias, mama',* zise el aşezându-se la masa mare de lemn.

O bucătăreasă căruntă, cu faţa ridată ca un măr stafidit, se apropie bombănind şi aşeză pe masă un ibric cu cafea fierbine şi chifle calde.

- *Gracias, mama'.* îi mulţumi Mercenarul adulmecând aromele cafelei.

Savura cu voluptate acele ultime momente de linişte. Căci ziua avea să fie lungă şi dificilă. înţelese că ea va începe mai repede decât era prevăzut zărindu-l pe Gillette intrând palid la faţă. Frost se încruntă.

- Ei bine, Arthur, ce s-a întâmplar? Indienii s-au hotărât să recucerească Munţii Sacri?

- Nu e de glumă, bombăni Gillette. Au intrat în horă studenţii.

- Aşa? făcu Frost. Vino totuşi să iei ceva în gură şi să-mi povesteşti.

Gillette se aşeză. Bătrâna mai aduse un bol şi unt, bodogănind o frază lungă printre dinţii pe care îi mai avea. Frost nu înţelese decât un singur cuvânt: *yanquis.* Oricum, de trei zile o tot auzea şi renunţase să o mai înţeleagă.

- Nu e vorba de nişte manifestanţi caraghioşi, zise Gillette înmuind o chiflă în cafea. Azi-noapte armata a trebuit să intervină pentru a înăbuşi o

răzmeriţă. Soldaţii lui Panero s-au ales cu trei morţi şi vreo doisprezece răniţi.

S-au găsit cinci cadavre ale rebelilor dai cu sigm aulă că au murit mai multi.
5

- Aoleu! Pare să fie o chestie serioasă.
- Şi nu e totul. Asupra băncii centrale au lost aruncate şase cocteiluri Molotov. Alţi doi morţi. Iar în dimineaţa asta un proiectil greu a fost dezamorsat în faţa ambasadei Statelor Unite.

La dracu, la dracu şi iar la dracu, bombăni Prost strivindu-şi ţigara. Nu se poare lăsa palatul numai cu protecţia gărzii. O să ne împărţim în două. Şase dintre voi vor veni cu mine şi şase vor rămâne aici. Ştii unde e Panero?

- A trecut adineauri pe la postul de gardă. El ne-a adus veştile astea frumoase.
- O.K., zise Frost. îi vor cere să-şi pună oamenii sub ordinele mercenarilor care vor rămâne la palat. N-aş vrea să i se întâmple ceva nevestei lui şi micuţei Armendariz cât timp vom fi la Puerto Barrios.

După ce eliiflele şi conţinutul ibricului trecură în stomacul lor, cei doi bărbaţi se ridicară de la masă. Frost nu plecă fără să salute:

- *Adios, mania'.*

Bătrâna bombăni un răspuns imposibil de înţeles. La ieşirea din bucătărie, Mercenarul se întoarse spre subordonatul său:

- Gillette vei rămâne aici şi vei...
- Dar se stabilise că...
- Eu un ordin!

Gillette se resemnă cu un aer frustrat:

- Bine, O.K., *capitain...*

Preiei conducerea detaşamentului. Şi nici vorbă să laşi vreo femeie să iasă, indiferent de motiv. Rămâneţi
 neclintiţi chiar dacă se apucă să ţipe şi să ameninţe cu cele mai rele blesteme. Si nu vă lăsaţi încântaţi de farmecul lor, mai ales de *senora Panero.*

- S-a-nţeles, îl asigură Gillette cu o mutră angelică.

Panero era tot la postul de gardă. De la colaborarea lor
din ziua trecută, Frost avea impresia că generalul îl trata cu mai multă căldură. Ori Ursula nu-şi pusese în practică ameninţările, ori minciunile ei nu avuseseră efectul scon- tat.

Mercenarul îi ceru ofiţerului să iasă afară şi îl duse sub arcada mare de piatră verde pentru a-i explica modificările planului.

- Sunt perfect de acord, aprobă Panero. Voi da imediat instrucţiuni ca garda să asculte de ordinele oamenilor dumitale. Ne vedem la plecare.
- O.K., generale.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră din nou mâna şi Frost intră în post pentru a pune la punct ultimele detalii.

- Gillette!
- Da, căpitane.
- îi vei lua cu tine pe Carrington, Shoerdell, Kilner, Nifkawitz şi Sturmer. îi vei instala în punctele strategice pe care vi le-am indicat ieri când v-am distribuit planul palatului. Mâncare vă luaţi la voi. în privinţa odihnei nu e nici o problemă. Vom fi înapoi înainte de căderea nopţii. Vă veţi putea schimba în mod normal. Vreo întrebare?

Nici una, răspunse Gillette.

Se întoarse pe călcâie şi plecă să-şi organizeze trupa.

Frost se apropie de rastelul cu arme.

- Iau o CAR-16 şi şase încărcătoare cu douăzeci de cartuşe, îi zise lui Fledgette. Scrie în registru.

Fledgette notă. Frost puse arma pe masă, o verifică, apoi îşi scoase pistolul Browning High Power cromat. Frecă pistolul cu o cârpă uscată apoi îl puse la loc în tocul lui. După care scoase cuţitul Gerber MK-I, îl şterse şi îl puse la loc în teacă. Acum era gata să intre în acţiune.

*
* *

Flacăra albastră a brichetei pâlpâi şi dispăru, stinsă de masa mare de aer care pătrundea în carlingă. La ordinul lui Frost, uşile culisante ale celor patru elicoptere rămăseseră deschise în timpul zborului. în ciuda căldurii din cabină, Mercenarul aproape că se înfiora de frig. Dar era singurul mijloc eficace de a supraveghea terenul.

Mai apăsă o dată pe rotiţa zimţată a brichetei, apoi se resemnă şi îşi puse ţigara strâmbă într-un buzunar al vestonului. în condiţiile acelea nu se putea fuma.

Frost aruncă o privire rapidă la ceas. Trecuseră trei sferturi de oră de când decolaseră. După platourile înalte, terenul fu invadat de pădurea tropicală. După cum stabilise în ajun cu Panero, cele trei elicoptere de escortă formau un triunghi în jurul aparatului care îi transporta pe mercenari şi pe cei doi generali.

În depărtare apărea albia fluviului Montagua. Vegetaţia era puţin mai rară pe cele două maluri ale fluviului.

Ajunseră deasupra apei. Frost zări pe celălalt mal o strălucire luminoasă în marea de verdeaţă. Nimic mai mult. Nu durase decât o fracţiune de secundă, dar Mercenarul ştia că se pregăteşte ceva.

- Acolo! răcni el. Douăzeci de grade dreapta. Foc!

înarmaţi cu Steyer-Mannlicher, două puşti de asalt Colt CAR-16 şi trei MAC-10, mercenarii deschiseră focul asupra locului indicat de Frost.

Frost se întoarse spre pilot.

- Virează patruzeci şi cinci de grade la stânga, apoi la dreapta, şi tot aşa. Zboară în zig-zag până când îţi spun să te opreşti.

Balansarea aparatului îi dezechilibra pe Fledgette şi pe Craymer care fură gata să cadă cu gaibaracele în sus în mijlocul cabinei. Dar se echilibrară şi începură să tragă. Frost veni lângă ei cu puşca de asalt în mână.

în momentul acela văzu trâmba de fum urcând spre ei. O rachetă. Se uită aproape împietrit de uimire la proiectilul care avea să le aducă moartea. Apoi, ca printr-o minune, pilotul făcu un alt viraj. Racheta trecu pe lângă ei şi explodă la vreo cincizeci de metri.

Frost scoase un suspin de uşurare şi începu să mitralieze zona reperată. Nu mai vedea nimic jos. Cei şapte mercenari trăgeau orbeşte în frunziş , spre locul unde ar fi trebuit să se afle lansatorul de rachetă.

Nici un alt proiectil nu se mai ridică din marea de verdeaţă. Presupunând că obiectivul fusese atins, Frost ordonă pilotului să-şi continue drumul. în spatele lor, pădurea de nepătruns înghiţise cadavrele anonime.

în curând survolară apele albastre ale lacului Izabal. Frost ştia că acum nu mai avea de ce se teme. Nici un *guerrillero* n-ar fi fost chiar atât de nebun

încât să-i atace de pe o ambarcaţiune. Elicopterul cobora treptat. Soseau la Puerto Barrios. Iar dincolo era golful Flondurasului şi, la opt sute de kilometri spre nord, insula Cuba.

Elicopterele de escortă aterizară primele. Apoi cel al lui Montesinos se lăsă la sol în mijlocul triunghiului. Vreo

cincizeci de soldaţi din forţele detaşate la Puerto Barrios se apropiară în pas alergător, cu arma în mână. Când Frost puse piciorul pe sol, militarii formaseră un cerc în jurul aparatului şi prezentau onorul.

Cercul se deschise. Un comandant veni spre ei. Frost presupuse că era comandamentul Medellin, despre care îi vorbise generalul. Ofiţerul superior trecu prin faţa lui Frost fără să-i acorde nici măcar o privire şi încremeni în poziţie de drepţi când Panero coborî din elicopter urmat de Montesinos.

Cei trei ofiţeri schimbară câteva fraze pe care Frost nici măcar nu încercă să le înţeleagă, probabil că politeţurile de circumstanţă. Apoi îşi auzi numele şi comandantul se întoarse spre el cu mâna întinsă. Dădură mâna, apoi Medellin strigă un ordin şi un mic grup de oameni se desprinseră din cerc şi îi înconjură pe cei doi generali.

Frost făcu un semn şi cei şase oameni luară poziţii între soldaţi şi generali. Comandantul făcu un pas înapoi şi îi aruncă o privire mirată.

- Scuzaţi-mă, comandante, vorbiţi englezeşte?

- Putin.

î

- Foarte bine. Eu am sarcina de a-l proteja pe generalul Montesinos.

Privirea mirată se schimbă în privire furioasă. Panero interveni:

- Are dreptate, Medellin. *Capitun* Frost a fost însărcinat cu securitatea. Dar fiţi liniştit, *capităn,* comandantul e un om de încredere. Nu din partea lui ne temem de surprize neplăcute. Altfel ar trebui să nu mai avem încredere în nimeni...

Nu mă îndoiesc, răspunse Frost. Dar trebuie să-mi fac treaba, scuzati-mă.

Şi îşi instală cei şase oameni în jurul lui Montesinos, care contempla mânia lui Medellin cu un zâmbet ironic. Frost se uită şi el mai bine la tânărul comandant. N-ar fi ştiut să spună de ce dar, să-i nu-i fie cu supărare lui Panero, persoana nu-i inspira o încredere absolută.

Panero puse câţiva oameni să păzească elicopterele, apoi îşi strânse restul soldaţilor în jurul mercenarilor şi cortegiul se puse în mişcare. Generalul Montesinos voia neapărat să traverseze oraşul pentru a-şi putea da seama *de visit* de pagubele provocate de incursiunea gherilelor. Şi mai voia să se convingă că alimentele şi medicamentele trimise din capitală erau suficiente.

După toate aparenţele, pagubele erau mai puţin serioase decât s-ar fi crezut. în schimb peste tot domnea sărăcia, murdăria, foametea. Frost simţea un nod în stomac.

în port, câţiva copii stăteau pe vine în faţa unei barăci dărăpănate şi se distrau strivind cu pietre puzderia de *cucarachas* care mişuna în locul acela. Cu ochii în fundul capului, pântecele balonate şi membrele subţiri, nenorociţii mureau de foame – se vedea limpede ca bună ziua.

Montesinos îi îndepărtă pe oameni din cordonul de protecţie şi se apropie. Puştii, înspăimântaţi de apariţia acelui personaj important, se împrăştiară fugind printre docuri. Frost se repezi după el şi îl prinse din urmă în momentul în care generalul punea mâna pe umărul unei fetiţe care, stând cu spatele la el, nu-l văzuse venind.

Copila îşi ridică privirea terorizată spre acel militar înalt cu pieptul plin de decoraţii.

- Nu-ţi fie teamă, copila mea, zise generalul. Dar mai întâi, cum te cheamă?
- Paquita, răspunse fetiţa cu o voce timidă.

Câţi ani ai, Paquita?

- Opt ani, *senar*.

Frost nu i-ar fi dat mai mult de şase.

- Ai mâncat în dimineaţa asta, Paquita?
- *No, şeilor.*
- Dar ieri seară?
- *No, sefior.*
- Dar ieri la prânz?
- *No, sefior.*
- Cum! exclamă generalul. De cât timp n-ai mai mâncat?
- Nu mai ştiu, *sefior*.
- E absurd! Şi nici prietenii tăi n-au mâncat nimic?
- *No, sefior.*
- Ce faceţi când vă e foame?
- Câteodată pescarii ne dau peştii pe care nu-i vând. Când nu sunt peşti, ne ducem la groapa de gunoi.
- Mâncaţi rămăşiţe?
- Da, *sefior*.

Montesinos se întoarse profund mişcat.

- Medellin! strigă el. Unde sunt alimenele pe care le- am trimis? Nu au fost distribuite?

Păi... Să vedeţi..., se bâlbâi comandantul. Am avut probleme administrative...

în acest caz, pentru ce nu ai distribuit raţiile de campanie pe care le ai în stoc? Oamenii tăi presupun că mănâncă pe săturate.

- Ar... E adevărat, domnule general... Ar... ar fi trebuit să mă gândesc la asta.
- Du-te imediat să ici din stoc si distribuie raţii. E o

> î

ruşine să lăsăm copii în halul ăsta!

Cu un aer stingherit, Medellin răcni un ordin. Un ofiţer tânăr plecă imediat în direcţia cantonamentului.

Paquita profitase de ocazia ca s-o tulească. Generalul se întoarse spre ea şi, dând din cap cu un aer copleşit de tristeţe, o privi cum se îndepărta cu picioarele ei mici printre lăzile care umpleau docurile.

în clipa aceea Frost auzi, venind dinspre mare, zgomotul slab al unui motor. Se uită şi văzu o barcă de pescar îndreptându-se spre chei. Nimic mai normal. Ciudat era însă prelata mare care acoperea aproape în întregime ambarcaţiunea. La bord nu se vedea nici un om. Şi pe urmă Frost nu mai văzuse niciodată o barcă cu motor mergând singură.

Generalul încă mai privea după fetiţă. Frost făcu repede un pas într-o parte pentru a se interpune între ofiţer şi marginea cheiului. Era şi timpul. Prelata se ridică în sus. Un om se sculă în picioare în barcă, ţinând la şold un pistol-mitralieră.

- La pământ! strigă cât putu de tare Mercenarul.

6
OMUL DIN BARCĂ ÎNCEPU
imediat să tragă.

Frost apucă puşca de asalt, ochi barca şi trase rafale scurte de trei-patru groanţe. într-o fracţiune de secundă, mercenarii se aruncară la pământ şi deschiseră şi ei focul.

Pistolul-mitralieră de la bordul ambarcaţiunii trăgea cu furie. Rafalele ciopârţeau apele unsuroase ale portului, stârnind mici jerbe irizate. Frost îl văzu cu coada ochiului pe general scoţându-şi pistolul şi începând să tragă. Prelata bărcii era ciuruită de gloanţe şi Frost vedea sărind în aer aşchii de lemn smulse de proiectile. Dar omul trăgea întruna.

- Foc! răcni Medellin.

„Reacţionează cam greu comandantul[11], îşi zise Frost. Puştile soldaţilor se alăturară şi ele concertului de împuşcături. Puţin cam târziu. Teroristul fusese lovit. Omul se destinse cu un spasm aruncând mâinile spre cer. Frost îi văzu gura desehizându-se dar nu-i auzi strigătul acoperit de zgomotul împuşcăturilor. Pistolul-mitralieră se răsuci în aer şi apoi dispăru într-o pată mare de spumă. Dezechilibrată de căderea teroristului, ambarcaţiunea făcu un vârtej larg şi, rămasă în voia ei, o luă din nou spre larg.

Oamenii lui Medellin continuau să tragă ca nişte apucaţi.

Opriţi focul! strigă Frost. S-a terminat!

Nimeni nu-l ascultă.

Opriţi focul! strigă în cele din urmă Medellin.

De data asta împuşcăturile încetară. „Nu e de mirare că gherilele putuseră să intre în oraş, îşi zise Frost. Cu astfel de adversari treaba n-are cum să fie prea grea[11].

Montesinos se ridică, îşi puse la loc Coltul Python 357 Magnum şi se întoarse spre Frost.

Mulţumesc, Hank zise el dându-i o palmă zdravănă peste umăr. încă o dată mi-ai salvat viaţa. Ai reacţionat remarcabil.

Fără să vrea, Frost se auzi vorbind:

Nu s-ar putea spune acelaşi lucru despre toată lumea.

- Am remarcat, răspunse generalul.

Se întoarse spre Medellin.

Medellin, întorceţi-vă în tabără. îmi voi continua vizita însoţit de generalul Panero, de căpitanul Frost şi de oamenii lui. Vom veni după-amiază să inspectăm cantonamentul.

- Am înţeles, domnule general! răspunse Medellin.

Răcni un ordin, transmis mai departe de subordonaţii
lui, şi mica trupă se îndepărtă la pas.

Frost se uită la ceas. Unsprezece. Era o căldură toridă, pe care briza marină abia dacă reuşea s-o atenueze. în momentul în care Medellin şi oamenii lui nu se mai văzură, la docuri îşi făcură apariţia două camioane militare. Un căpitan mie de statură dar cu nişte umeri incredibil de laţi sări jos şi veni spre Montesinos. Frost se aşeză imediat în faţa generalului să-l protejeze. Nu avea încredere în Medellin şi nici în oamenii lui. Frost îşi scoase pistolul cromat şi se uită la ofiţerul care se apropia.

i

Structura omului îl făcu să se gândească la un seif. Purta o mustaţă neagră enormă în formă de ghidon.

Ajuns la patru paşi de general, eăpitanul mustăcios se opri, îşi pocni călcâiele şi se prezentă:

- Căpitan Gromacho. Aduc raţiile, domnule general.
- Foarte bine, zise generalul. Câţi sunteţi?

Patru soldaţi, un subofiţer şi cu mine, răspunse Gromacho.

- Şi credeţi că veţi putea să-i strângeţi pe înfometaţi şi să le distribuiţi alimentele cu efectivele astea ridicole?
- Eu... se bâlbâi Gromacho.
- Cheamă-i imediat înapoi pe soldaţii lui Medellin, ordonă Montesinos. Te vor ajuta. Chiar şi cu ei şi tot veţi avea nevoie de câteva ore.
- Am înţeles, domnule general!

Gromacho îşi pocni călcâiele şi se întoarse la camionul lui. Frost îl văzu mânuind un aparat de emisie-recepţie zicându-şi că era mai dotat penru a fi halterofil decât pentru orice altă treabă. Cinci minute mai târziu, cei cincizeci de soldaţi care îl primiseră, îşi făceau din nou apariţia în port, încadraţi de patru subofiţeri.

Generalul supraveghea începutul operaţiunilor apoi se uită la ceas şi zise:

- Să ne întoarcem la elicoptere şi să luăm masa.

Faptul că se întorcea să ia dejunul în elicoptere, deşi
putea foarte bine să i se servească masa în tabără, dovedea că şi Montesinos avea îndoieli serioase faţă de Medellin. Frost îl aprecia pe general din ce în ce mai mult. Era inteligent şi sensibil. Cel mai mult îl mişcase atitudinea lui faţă de fetiţă. Fireşte, era şeful unei junte militare. Dar nu era un dictator. De altfel, Frost începea să-şi facă o idee despre motivaţiile personale ale generalului.

în faţa marilor dificultăţi prin care trecea ţara, era clar că acest om nu se putea resemna să încredinţeze puterea unui guvern slab. Pentru a scoate Guatemala din această situaţie grea era nevoie de un guvern puternic, condus de un om plin de fermitate. Abia după aceea poate...

După ce-şi mâncă sandvişurile şi bău o cafea călduţă. Frost se ridică. încredinţă paza generalului lui Fledgette şi C'rayiner, ameninţându-i eă îi va spinteca cu mâna lui dacă i se întâmpla ceva, apoi se apropie de Panero.

- Nu vreţi să vă dezmorţiţi picioarele, generale Panero?

Panero îi făcu cu ochiul lui Frost şi se depărtară puţin
de ceilalţi.
5

- Ce doreşti, *ca piton'?*

Să aflu ce părere aveţi despre Medellin. Mă îngrijorează această inspecţie a taberei.

- Ce-ar putea să se întâmple? lacu Panero.
- Ce s-a întâmplat şi în port dar cu 50-60 de oameni. Generalul va avea mai puţine şanse să scape nevătămat.
- Crezi?
- Dacă cred? răspunse Mercenarul cu un ton arţăgos. Da, sunt aproape convins. Nu vi se pare ciudată dispariţia bruscă a alimentelor şi medicamentelor? Nu vi se pare ciudat că lui Medellin i-a trebuit atâta ca să reacţioneze când tipul acela a deschis focul asupra generalului?

într-adevăr, m-am mirat, mărturisi Panero. Dar în cazul atentatului de mai adineauri, cred că a fost surprins, asta e tot. Ar fi putut să i se întâmple oricui.

- Să zicem, admise Frost. Dar alimentele? Dar medicamentele?

Mărturisesc că asta mă uimeşte peste măsură, dar sunt convins că Javier ne va da o explicaţie când îi vom inspecta tabăra.

I f.

Wm

- Javier?
- Comandantul Medellin, răspunse Panero. E prenumele lui.
- Sunteti intimi? întrebă Frost.
- Nu chiar. Dar l-am avut sub ordinele mele la Academia Militară. Era un element strălucit, simpatic. II invitam deseori la cină în vremea aceea.

Frost se întrebă dacă nu cumva „Javier” fusese mai intim cu *senora* Ursula decât cu bărbatul ei.

- După părerea dumneavoastră, întrebă Frost, ce fel de explicaţie va dâ pentru dispariţia alimentelor şi medicamentelor?
- Nu ştiu... Aş... Nu, nu-mi dau seama.

Explicaţia o cunosc eu, declară Frost. Le veţi găsi undeva prin pădurile din Peten.

- Cum! exclamă Panero. La *guerrilleros*? Vrei să spui că ne trădează? Niciodată Javier n-ar face una ca asta!
- Impresia mea e invers, afirmă Mercenarul. Şi consider foarte riscant ca generalul să se ducă să inspecteze cantonamentul.
- Fă-l să se răzgândească, rânji Panero.

Ştiu că n-am să reuşesc. De asta aş vrea să interveniţi. Ca rudă şi om de încredere, cred că aţi putea avea influenţă asupra generalului.

Te înşeli. Niciodată n-am putut să-l fac să revină asupra unei hotărâri. Şi, de altfel, te asigur că nu există nici un pericol.

Eu v-am prevenit, făcu Frost cu un ton plin de răceală. Vă asumaţi răspunderea.

În totalitate, răspunse Panero întorcându-se la elicopter.

Tabăra lui Medellin era formată din barăci construite din plăci prefabricate. O casă vecină din cărămidă fusese rechiziţionată pentru a folosi drept post de comandă. Din cauza riscului la care le expuneau atacurile gherilelor, locuinţele din apropiere fuseseră evacuate.

Tabăra se afla la mai puţin de un kilometru de terenul pe care aterizaseră elicopterele. Generalul, care voia să examineze totul de aproape, refuzase să i se trimită un vehicul şi parcursese traseul pe jos. în apropierea taberei, situată la ieşirea estică a oraşului, drumul făcea un viraj abrupt. Generalul şi suita lui pătrunseră în zona evacuată. Multe case erau practic în ruină. Aproape peste tot uşile şi ferestrele fuseseră astupate cu plăci groase.

„Locul ideal pentru o ambuscadă" îşi zise Frost. Dar nu avea destui oameni ca să cerceteze fiecare casă. Preferă să- şi maseze oamenii în jurul generalului în eventualitatea unei agresiuni.

Imediat după cotitură, Frost şi garda generalului se opriră brusc. Cincizeci-şaizeci de oameni barau drumul, în frunte cu comandantul Medellin. Frost număra două mitraliere instalate pe trepiede şi vreo zece, doisprezece oameni înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Ceilalţi aveau puşti M-16. împreună cu cei şase mercenari şi cei vreo douăzeci şi cinci de oameni ai lui Panero, Frost nu putea conta pe superioritate numerică.

Se gândi şi la căpitanul Gromacho, care distribuia raţiile în port împreună cu vreo cincizeci de oameni. Dacă Medellin îl chema prin radio, se puteau

considera terminaţi. N-ar fi putut să reziste între cele două grupuri de oameni înarmaţi.

Monlesinos porni mai departe. Frost şi Santarelli încercară să se aşeze în fata lui. Dar generalul îi îndepărtă cu un gest autoritar, făcu încă doi paşi şi se opri.

Aşa. Medellin! strigă el. Ăsta e jocul tău! Aş putea să ştiu măear pentru ce?

Ca să nu rămână mai prejos, Medellin făcu şi el câţiva paşi, se opri şi răspunse:

Predaţi-vă! Am postat oameni în casele părăsite, iar căpitanul Gromacho vine în spatele vostru. Nu aveţi nici o şansă. Dacă sunteţi înţelegător, nu veţi păţi nimic rău.

Medellin, răspunde la întrebarea mea, îi ceru Montesinos. Vreau să ştiu de ce faci asta.

Pentru că sunteţi un tiran. V-aţi trădat poporul!

Dacă aici există un trădător, acela eşti tu, Medellin! Cine a deturnat alimentele şi medicamentele pe care le-am trimis?

Privirea lui Frost se plimba de la general la Medellin şi de la Medellin la general. Brusc înţelese că Montesinos aştepta această confruntare de la început. îl văzu stre- curându-şi mâna stângă la spate şi ridicându-şi o parte a vestonului. La centură avea fixat un mic emiţător. Degetul generalului apăsă de mai multe ori butonul de apel. Procedeul era de o simplitate copilărească, dar permite alertarea unui corespondent branşat pe aceeaşi frecvenţă.

Mercenarul se întoarse spre Panero care părea încremenit de uimire. Era clar, Montesinos adusese în secret întăriri în regiune. „De ce nu mi-ai spus nimic?” se indignă Frost în sinea lui.

Predaţi-vă! nu aveţi nici o şansă! strigă Medellin.

Nu mă cunoşti deloc! îi răspunse generalul.

Singur ai vrut-o! strigă Medellin.

Se întoarse cu un pas ţeapăn la oamenii săi.

Montesinos reveni şi el imediat la oamenii lui. Frost ţinea deja puşca de asalt în mâna dreaptă, gata să tragă. Cu stânga scoase pistolul cromat, apoi se întoarse spre Montesinos şi îi zise cu un zâmbet ironic:

- Mulţumesc, generale! Numai încrederea reciprocă poate pecetlui o colaborare sinceră şi curată.

- Nu puteam face altfel, răspunse Montesinos cu un zâmbet palid. Voiam să-l demasc chiar eu pe acest trădător, dar dacă ţi-aş fi mărturisit bănuielile mele, ai fi făcut tot ce-ţi stătea în putinţă pentru a mă împiedica să-mi risc viaţa.

- Mda, mormăi Mercenarul. E foarte posibil. Sper că întăririle n-or să ne tragă clapa.

Generalul nu răspunse nimic. Frost îşi întoase privirea spre oamenii lui Medellin, aflaţi la vreo treizeci de metri. Soarele le făcea armele să strălucească. Frost avu impresia că aude un huruit îndepărtat şi se uită pe cerul de un albastru de cobalt. Poate că elicopterele aduceau întăririle prevăzute de general.

Medellin ridică braţul stâng apoi îl lăsă brusc. Semnalul de deschidere a focului. Frost îl împinse lateral pe general făcându-l să cadă la pământ, apăsând în acelaşi timp pe trăgaci. O grindină de proiectile lovi şoseaua. Medellin nu glumise. Avea într-adevăr oameni postaţi în casele evacuate. Iar Gromacho putea să apară dintr-o clipă în alta şi să-i atace din spate.

în mâna stângă a Mercenarului, îngenuncheat lângă Montesinos,pistolul Browning High Power trimitea spre ţintă proiectil după proiectil. Auzi un revolver în stânga lui. Frost întoarse repede capul şi îl văzu pe general, culcat într-o poziţie ireproşabilă de tir, apăsând pe trăgaciul

armei sale, un Colt Python 357 Magnum. Ţeava de un albastru închis lucea în bătaia soarelui.

„Al naibii omuleţ!” îşi zise Prost reluându-şi tirul, încărcătorul pistolului se goli primul. Frost trase o rafală scurtă cu puşca de asalt, îşi puse repede pistolul la centură, mai trase o rafală si luă un încărcător nou dintr-o raniţă
» j
mică. Trăgând întruna cu puşca de asalt, Mercenarul scoase pistolul de la centură, îl prinse între genunchi şi îl încărcă.

în jurul lui, oamenii lui Panero cădeau ca nişte muşte atinse de vaporii unui spray insecticid. Probabil că sosise Gromacho şi oamenii lui. Frost auzea în spate împuşcături şi rafale de pistol-mitralieră. Zidul de apărare din jurul mercenarilor şi al celor doi generali se subţia văzând cu ochii.

Frost mai fusese martor şi la alte masacre, dar amploarea hecatombei îi întorcea stomacul pe dos. Pe asfalt zăceau cadavre mutilate. Sângele curgea pe ambele laturi ale soselei amestecându-se cu mizeriile din şanţurile
* > 5
de scurgere.

Nu putem rămâne aici! strigă Frost. Retrăgeţi-vă spre casa acea.

Strigase din toate puterile penru a se face auzit în acel vacarm infernal. Mercenarul îl apucă pe Montesinos de braţ şi îl trase în pas alergător spre casa cu pricina. Se uită repede peste umăr şi văzu că cel puţin Panero şi trei mercenari urmaseră această mişcare trăgând din plin în trupele lui Medellin care se apropiau periculos.

Cu o lovitură de picior, Frost rupse scândurile care blocau uşa. Generalul se întoarse, ţinându-şi revolverul cu ambele mâini, şi, cu picioarele puţin îndoite într-o poziţie de tir stil FBI, deschise focul asupra adversarilor pentru a-l acoperi pe Frost.

„Al naibii luptător!*[1] îşi zise Frost admirativ. Casa Iară etaj era ocupată de patru oameni cu puşti M-16. Frost ciurui unica încăpere. Apărătorii se prăbuşiră, agitaţi de tresăriri spasmodice. Frost nu opri focul decât după ce toţi patru rămaseră nemişcaţi. Montesinos, Fledgette, Craymer şi Santarelli pătrunseră în interior, urmaţi de Panero şi de patru soldaţi.

Frost şi oamenii lui puseră mâna pe armele morţilor, se repeziră la ferestre şi goliră încărcătoarele asupra oamenilor lui Medellin care se năpustiseră la asaltul căsuţei.

- Dumnezeii mă-si! răcni Frost. Ce dracu fac întăririle alea?
- Sosesc. Le aud, răspunse generalul.

Frost se întoarse spre el. Montesinos era postat la o altă fereastră împreună cu doi soldaţi, avea pistolul în mână şi trăgea în asediatori.

Cum să asiguri protecţia unui astfel dc om? Dând din cap cu un aer dezamăgit, Frost renunţă de a-l mai împiedica să lupte.

Frost auzea acum distinct zgomotul lacul de elicele mari ale elicopterelor. Trei aparate zburară în picaj spre forţele lui Gromacho. Mitralierele deschiseră focul lacându-i trupele bucăţele. în spatele lor veneau alte elicoptere.

Soldaţii lui Medellin începeau să se retragă spre barăci, refugiu de altfel derizoriu. De partea celaltă a străzii, Frost îi văzu pe ceilalţi trei mercenari intrând într-o casă şi curăţind-o. în urma lor intrară şi patru din oamenii lui Panero. După toate probabilităţile, asta era tot ce mai

rămăsese din eseorta generalului. Ceilalţi fuseseră nimiciţi şi zăceau pe şosea împreună cu soldaţii lui Medellin care fuseseră ucişi.

Patru elicoptere aterizau lângă tabăra lui Medellin, debarcând trupe proaspete care încercuiră barăcile. Rezultatul luptei era acum evident. Superioritatea era de partea întăririlor chemate de general. Pe stradă se făcuse deja linişte. Oamenii lui Gromacho fuseseră nimiciţi. în schimb armele trăgeau din plin în tabără.

Generalul părăsi fereastra, îşi puse pistolul în toc şi se îndreptă spre uşă.

- încotro? îl întrebă Frost.

- La Medellin. Nu mi-a răspuns la întrebare.

- Bănuiam, zise Frost suspinând. Şi cred că e inutil să încerc să vă fac să vă răzgândiţi. Ce sunt eu în fond? Un simplu căpitan. Iar dumneavoastră general. Dar m-aţi angajat ca gardă de corp şi nimic nu mă va împiedica să vă însoţesc.

3

Alergând alături de el pe stradă, Frost băgă de seamă că Montesinos gâfâia. îşi aminti despre ce-i spusese Estefania despre starea sănătăţii unchiului ei şi îşi încrucişă degetele ca inima să-i reziste. în spate îl auzi pe Panero trimi- ţându-şi soldaţii la ceilalţi supravieţuitori.

Ajunseră la casa care îi servea lui Medellin drept post de comandă. Frost mări pasul, îl depăşi pe Montesinos şi intră primul. Nimeni. Generalul intră şi el.

- Medellin! strigă el. Arată-te! Nu ţi se va face nici un rău!

Frost auzi tropăit de cizme în stradă. Se întoarse spre uşă, gata să deschidă focul. Erau Fledgette, Craymer şi Santarelli.
Idei! Uşurel! mormăi Santarelli.

Trebuia să mă anunţaţi, idioţilor!

Medellin! repetă generalul. Predă-te şi vei avea dreptul la clemenţa mea. Dacă continui să te împotriveşti, voi fi necruţător!

3

O uşă se deschise încet în fundul încăperii. Toate armele se îndreptară în direcţia ei.

- Nu trageţi! strigă comandantul Medellin.

Ieşi dintr-o încăpere care părea să fie un salon mic, făcu câţiva paşi, aruncă pistolul la picioarele generalului şi încremeni cu mâinile încrucişate pe eap.

Iată-te din nou judecând cum trebuie, zise Montesinos. Prefer să fie aşa.

Zgomotul unor paşi şi o respiraţie gâfâită se auziră deodată în spatele lui Frost. Mercenarul sc întoarse pe loc pregătit să tragă. în cadrul uşii de la intrare apăru silueta masivă a lui Panero. Era singur şi se sprijini cu spatele de perete cu un aer epuizat. Frost îl privi zâmbind. Panero nu zise nimic. Se vedea că abia îşi trage sufletul.

- Prin urmare, Medellin, reluă Montesinos cu o voce aspră, pentru ce ai trădat?

De unde aţi ştiut? întrebă tânărul comandant.

Mă consideri un copil, Medellin? Credeai că trimit alimente şi medicamente Iară să mă asigur că ajung unde trebuie? Am fost imediat informat. Dar aş vrea să ştiu motivele care te-au împins să-mi întinzi această cursă grosolană.

- Vi le-am spus, răspunse tânărul comandant cu un ton posac.

Generalul râse scurt.

O motivaţie cam subţire, tânărul meu prieten, îi zise Montesinos. Ca mă consideri un tiran şi un trădător faţă de poporul meu, asta e una. Nimeni nu e scutit de greşelile

tinereţii. Dar de aici şi până la a-mi întinde o cursă... Aveai de gând să mă omori şi să preiei puterea în locul meu? Un ofiţer la vârsta ta? Cine te-a împins la asta? Cine sunt complicii?

Flcdgette, Craymer şi Santarelli, care între timp inspectaseră casa, îşi făcură din nou apariţia. întrerupând câteva clipe interogatoriul, mercenarii anunţară că în locuinţă nu se mai afla nimeni. Frost aruncă o privire la cadranul negru al ceasului său Omega: trei şi douăzeci şi cinci de minute. Era în picioare de cinci ore şi jumătate; ziua fusese foarte grea. Un soare necruţător înfierbânta la culme ţiglele, transformând casa într-un adevărat cuptor. Frost obosise de atâta stat în picioare. Făcu câţiva paşi şi, ţinând tot timpul arma îndreptată spre Medellin, se lăsă jos pe un scaun.

- Deci? zise generalul tăios. Cine te-a ajutat să pui la cale acest complot josnic? C'ine?

- Nu... nu..., se bâlbâi Medellin. Nu... Nu pot.

- Ah! făcu generalul. Facem progrese. Pe jumătate ai şi mărturisit. Prin urmare n-ai fost singur...

-Nu.

- Atunci, repet întrebarea. Cine îţi sunt complied?

Tânărul ofiţer îşi plimbă privirea rătăcită peste feţele
celor din jurul lui, apoi, cu un aer plin de tristeţe, repetă:

- Nu pot... Nu pot...

- Haide, Medellin, fii înţelegător, ce dracu! Dacă vorbeşti, voi şti să dau dovadă de indulgenţă. Vei scăpa doar cu câţiva ani de închisoare. Dar dacă pcrsişti în încăpăţânarea ta stupidă, te aşteaptă consiliul de război şi plutonul de execuţie!

Generalul nu părea să glumească. Tânărul ofiţer păru că se frământă să ia o hotărâre în urma propunerii făcute, apoi îşi drese glasul:

- Foarte bine, zise el cu o voce tremurătoare. Ştiu ce- mi rămâne de făcut. Voi...

O împuşcătură răsună în urechile lui Frost. O pată roşie apăru pe vestonul lui Medellin, în dreptul inimii, şi începu să se întindă văzând cu ochii. Impactul glonţului îl făcu pe tânărul ofiţer să se dea cu un pas înapoi. Spatele îi alunecă de-a lungul zidului şi căzu pe podea cu picioarele depărtate. Apoi ochii lui încremeniră.

Frost se ridică dintr-o săritură, îndreptându-şi arma spre uşă.

7

PANERO ÎŞI PUNEA ÎN

tocul lui revolverul Colt 38 Super Government Model.

Ce te-a apucat? urlă Montesionos furios la culme.

- Cum ce m-a apucat? lacu Panero. Ticălosul a avut ce- a meritat, asta e tot. După cum te cunosc, te-ai fi mulţumit să-l exilezi. Ca s-o ia de la capăt cu intrigile de acolo de unde ar fi fost? Nu, mersi. Iată cum mă port eu cu canaliile! Le strivesc Iară menajamente!

- Bine, Miguel, dar tocmai voia să vorbească! Să-mi spună numele complicilor lui...

Să vorbească? Ticălosul ăsta? Glumeşti! Poate să te ducă de nas, asta da. I-am văzut eu privirea ipocrită când gândea ce minciuni să-ţi toarne.

Miguel... Miguel..., făcu generalul dând cu deznădejde din cap. Ai făcut cea mai mare prostie din viaţa ta.

Montesinos îşi puse la loc revolverul şi ieşi în strada plină de cadavre. Frost i se alătură imediat împreună cu cei trei mercenari ai lui.

Panero veni după ei. îl prinse din urmă pe Montesinos şi i se adresă bâlbâindu-se confuz:

Iartă-mă. Am... am cedat unui impuls stupid... Am... am reacţionat ca un imbecil...

- Nu înţeleg, Miguel. Medellin era unul din protejaţii tăi la Academie... Am crezut că ai afecţiune fată de el...

j j
^

- II iubeam ca un tată, răspunse Panero. Ţinea într-un fel locul fiului pe care aş fi vrut să-l am cu Ursula. De aceea am tras. M-am... m-am simţit trădat la fel ca tine, batjocorit în afecţiunea mea. Javier... Când mă gândesc că l-am ucis pe Javier...

Reacţiile militarilor de carieră îl lăsau uneori pe Frost cu gura căscată.

- Destul, acum, îl întrerupse generalul. Nu câştigăm nimic gândindu-ne la asta. Să ne întoarcem!

Frost îşi adună mercenarii. Toţi erau vii şi nevătămaţi, cu excepţia lui Santarelli care sângera la o ureche.

- Hei, băieţi! le zise Fledgette rânjind. Ia chiorâţi-vă un pic la macaronar. Are un escalop transformat în biftec.

- Gura! bombăni Santarelli. Cu foile alea de varză care-ţi ţin loc de urechi, tu ar fi trebuit s-o păţeşti. L-aţi văzut vreodată, băieţi, pe Fledgette când îl bate vântul pe la spate? Trebuie să-l priponeşti bine că altfel îşi ia zborul!

Câţiva izbucniră în hohote de râs. încercarea trecuse.

î

Supravieţuiseră. Acum se destindeau.

Din escorta militară care îl însoţise pe general nu mai rămăsese decât opt oameni. Mai mult de două treimi căzuseră în acel sordid Puerto Barrios. Pierderile fuseseră mai grele în rândul oamenilor lui Medellin. Frost nu văzu decât o mână de soldaţi ieşind din barăci cu mâinile ridicate şi predându-şi armele lui Mancebo, care comanda trupele venite cu elicopterele.

„Atâţia morţi inutil...” îşi zise Frost aruncând o privire încruntată spre Panero care ordona strângerea trupelor.

Unsprezece elicoptere erau suficiente pentru a-i transporta la Ciudad de Guatemala pe supravieţuitori şi pe prizonieri.

întoarcerea avu loc Cară incidente. De fapt, mai mult de jumătate din elicoptere zburau goale căci generalul lăsase la Puerto Barrios un detaşament sub

conducerea comandantului Mancebo. Pentru că nimic nu dovedea că gherilele n-aveau să se întoarcă.

Se făcuse nouă seara când C'adillac-ul blindat al generalului şi jeep-urile mercenarilor trecuseră pe sub arcadele Palatului Naţional. Convoiul era încheiat de trei *camionetas* care îi transporta pe soldaţi.

Frost rămase la postul de gardă. Deşi se tăcuse noapte, căldura continua să fie copleşitoare. Frost se uită spre cer. Nu văzu decât o mare de nori groşi cu nuanţe roz proiectate de luminile capitalei.

-- Să pornească odată furtuna că n-ar face rău deloc, bombăni Frost intrând în postul de gardă cu tâmplele pline de sudoare.

Zici tu! tăcu Gillette ştergându-şi fruntea cu o batistă în carouri. Dar aşa a fost toată ziua.

- Cum a mers treaba? întrebă Frost.

Fără probleme. Se pare că studenţii au mai tăcut ceva .scandal pe *Avenida de las Americas* şi pe *Avenida de la Reforma,* dar aici a fost linişte. N-am auzit nimic.

Evident, zise Frost, astea sunt la celălalt capăt al oraşului. Oricum nu e bine. E suficientă o mână de *guerrilleros* infiltraţi în rândurile lor ca totul să se transforme în răzmeriţă. Şi doamnele din palat?

Au fost cuminţi ca nişte poze. Dar voi? Ceva necazuri?

- Aş, rutină... răspunse Frost laconic. Dacă vrei detalii n-ai decât să-l întrebi pe Fledgette. Se pricepe mai bine decât mine la poveşti.

- Acum, că v-aţi întors, ce facem?

- Vă continuaţi treaba până la unu dimineaţa. Băieţii care au fost cu mine trebuie să mănânce şi să se odihnească câteva ceasuri. Şi eu am de gând să bag cornu în pernă. Trec pe la bucătărie să iau ceva de haleală şi pe urmă, dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi în camera mea. Dacă întâmplător nu sunt, faceţi un apel prin interfon, O.K.?

O.K., răspunse Gillette. Salut.

în camera lui, Frost atacă lără prea mare poftă cârnăciorii cu piure de *frijoles* aduşi de la bucătărie.

în ciuda climatizării, aerul era apăsător şi aproape jilav. Mercenarul deschise una din cele două cutii de Budweiser din frigider şi o goli dintr-o răsuflare. Berea rece îl tăcu să se simtă ceva mai bine. Pescui din buzunarul vestonului o ţigară îndoită şi o aprinse. Fumul îi ustură limba. Nu se simţea în apele lui, era nervos şi nu putea să se elibereze de tensiunea acumulată în timpul zilei. Hainele murdare, pătate de sânge uscat, i se lipeau de piele provocându-i o senzaţie dezagreabilă.

Mai trase o dată din ţigară, o strivi şi se ridică. Ştia de ce se simţea aşa. Nu numai din cauza vremii, ci şi din cauza mirosului fetid pe care îl purta după el. Mirosul războiului şi morţii. Frost se dezbrăcă, îşi puse hainele într-o pungă de plastic pe care o vârî în fundul dulapului de haine şi intră în sala de baie.

* Fasole neagră (n.tr.).

Duşul îi făcu bine. După ce-şi săpuni corpul şi părul pentru a se debarasa de praful amestecat cu transpiraţie puse robinetul în poziţia *frio.* Jetul de apă rece îi biciui cu putere pielea. Se simţea renăscând. Se delectă o clipă sub duş, apoi îşi aruncă cu apă pe faţă stropind toată sala de baie.

Frost ieşi de sub duş, se şterse puţin ca să nu ude covorul şi se întoarse în cameră. Deschise a doua cutie de bere, se aşeză la biroul de lemn sculptat şi aprinse altă ţigară Camei. Berea îşi pierduse deja puţin din prospeţime, dar fumul ţigării i se păru mult mai puţin agresiv. Nu-i mai era somn.

După ce cutia de bere poposi lângă prima în coşul de hârtii, Frost se ridică şi se duse să-şi aranjeze părul în faţa oglinzii. Apoi îmbrăcă o cămaşă curată,

pantaloni albi şi îşi prinse ceasul la mână. Se făcuse zece fără un sfert. Era treaz de aproape şatesprezece ore şi tot nu-i era somn. Poate că din cauza vremii. Sau a unui rest de tensiune de care încă nu reuşise să se debaraseze...

Frost îşi prinse tocul în care avea pistolul Fligh Power, îşi puse haina şi, încălţat cu o pereche de espadrile, coborî în salonaşul de la parter. Acolo era o bibliotecă, un bar bine aprovizionat şi tocmai fusese instalat un televizor. Generalul pusese salonul la dispoziţia mercenarilor care nu erau de gardă. La ora aceea Frost avea toate şansele să fie singur şi liniştit.

într-adevăr, în micul salon nu era nimeni. Frost luă o sticlă de *tequila* din bar, un pahar şi se instală la o masă cu faţa spre grădină. Afară, un fulger aruncă o lumină albastră, stârnind umbre fantasmagorice printre pâlcurile de arbuşti. Frost îşi turnă un pahar de *tequila.*

Bău o mică înghiţitură de alcool. Un bubuit îndepărtat lacu să vibreze geamurile. Tunetul? Frost nu era sigur. Poate că studenţii înfierbântaţi aruncaseră ceva în aer, sau poate că era Fuego care se pregătea să-şi facă de cap. Se ridică, deschise larg uşa care dădea în grădină şi se întoarse la masă. Voia să vadă furtuna dezlănţuindu-se. Să simtă aerul binefăcător invadând încăperea şi aducând cu el miros de pământ umed şi parfum de fiori. Ştia că nu va putea să doarmă înainte de începerea ploii.

Aprinse o ţigară şi dădu primul fum pe nas uitându-se la lichidul limpede care dansa în pahar. în timp ce lua a doua înghiţitură de *tequila* i se păru că aude un foşnet discret pe verandă, lângă uşă. Vântul? Un fulger dungă cerul. Nu, copacii erau nemişcaţi.

Frost scoase pistolul.

Ei bine, căpitane Frost, aşa ştii să-i întâmpini pe oameni?

- Estefania Armendariz intră pe uşa dinspre grădină. Cu espadrilele şi şosetele ei albe, cu fusta plisală albă şi cămaşa albă de bumbac cu epoleţi şi buzunare aplicate pe piept, nepoata generalului semăna cu o liceană.

Deformaţie profesională, răspunse I rosi punându-şi pistolul la locul lui în toc.

Văd. zise tânăra zâmbind. Fiecare îşi arată cartea de vizită pe care o are.

C'e vreţi să spuneţi cu asta?

Oh, nimic... Dar dacă aşa te-ai prezentat Ursulei, probabil că a sărit pe dumneata ca o lupoaică înfometată. Arc o slăbiciune pentru bărbaţii foarte virili.

Era clar că Estefania nu prea o avea la inimă pe mătuşa Ursula. Se purta la fel de agresiv şi dispreţuitor ca în ajun. Poate că era geloasă...

- Nu ştiu dacă fac parte din această categorie, zise Frost zâmbind într-o parte. Dar dacă asta vă linişteşte, aflaţi că nu s-a întâmplat nimic între mine şi *sehora* Panero. Vreau să spun, nimic din ceea ce insinuaţi.

- Aiurea!

Frost începea să se simtă agasat.

- Ce tăceaţi în grădină la ora asta? întrebă el cu o voce tăioasă.

- Aveţi misiunea să mă supravegheaţi?

- Fireşte că da. Pentru asta mă plăteşte unchiul dumi- tale. Printre altele...

O luminiţă ucigaşă se aprinse o clipă în ochii Estefaniei Armendariz.

- în acest caz, căpitane Frost, ar trebui să ştii că locuiesc în camera alăturată. Am auzit un zgomot, probabil atunci când ai deschis uşa dinspre grădină. Am ieşit pe verandă, am văzut lumină şi am venit să văd.

- E foarte imprudent.
- Dacă ne-am petrece viaţa fiind prudenţi, n-am mai face niciodată nimic.

Asta îl cam lăsă pe Frost Iară replică. Condiţia lui nu-i permitea să afirme contrariul.

- Nu dormeaţi? o întrebă el.
- Nu. Aştept să plouă. Ştiu că nu voi reuşi să închid ochii până când nu izbucneşte furtuna.
- Ca şi mine. Nu-mi mai găseam locul. De-asta am coborât aici. Dar spuneţi-mi, *senorita,* unde aţi învăţat aşa bine engleza?
- La universitate. Anul trecut mi-am luat licenţa. Anul ăsta m-am specializat în filologie.

Frost fluieră admirativ. Estefania părea mai relaxată.

- Dacă vreţi să beţi cu mine puţină *tequila...* îmi pot permite să fiu generos, pentru că plăteşte unchiul du- mrtale,

Fata zâmbi pentru prima dată. Frost se întreba ce vârstă putea să aibă. Douăzeci şi doi-douăzeci şi trei, cel mult.

- De acord, zise Estefania.

Tânăra se duse la bar şi se ridică pe vârful picioarelor ca să ia un pahar. Frost aruncă o privire spre picioarele ei bronzate şi simţi acelaşi val de dorinţă pe care-l simţise la primirea medaliei. Estefania se întoarse şi îi surprinse privirea.

- Ai sare? întrebă ea.
- Sare? Pentru ce?
- Ca să bei *tequila*, neştiutorule. Ah, aceşti *yanquis,* habar n-au de nimic...

în clipa aceea Frost îşi dădu seama că avea o ţigară aprinsă în mâna stângă. Scutură scrumul în scrumiera de porfir şi trase un fum.

- Ah bun, făcu el dând fumul afară, *tequila* se bea cu sare?
- Bineînţeles. Am să-ţi arăt.

Estefania îşi pierduse agresivitatea şi tonul dispreţuitor. Se întoarse, la masă, aşeză pe ea paharul şi o mică solniţă de cristal, apoi trase un scaun şi luă loc, aşezându-şi unul peste celălalt picioarele de culoarea ambrei.

Uită-te, zise ea. Dar mai întâi serveşte-mă.

Frost îi turnă un pahar de *tequila.* Fata puse puţină sare pe dosul mâinii, într-o mică adâncitură de la baza

că. Prietenele mele nu er
furtună. Mie nu. E o senzaţie extraordinară să
voia ploii şi a vântului. T

arătătorului, linse o dată cu limba apoi îşi goli paharul dintr-o înghiţitură. Frost se uită la ea buimăcit.

Aşa se bea *tequila,* domnule *yanqui!* declară tânăra cu un aer satisfăcut. Ia încearcă şi pe urmă mai stăm de vorbă!

v,

Ea îi întinse mâna Iară fasoane. Puţin earn surprins, Frost linse sarea apoi bău tot ce mai avea în pahar.

Hei! E adevărat că asta îi dă gust, observă el.

Ţi-am spus eu, lacu Estefania încântată.

După patru pahare de *tequila* cu sare de data asta , obrajii fetei trecuseră de la culoarea ambrei la culoarea cărămizii. Si devenise mult mai vorbăreaţă.
">   5

Spune-mi, căpitane Frost, legătura neagră, e pe bune sau ţi-ai pus-o doar aşa ca să arăţi mai viril?

E pe bune, răspunse Frost.

Sunt indiscretă dacă te întreb cum ţi s-a întâmplat?

U zâmbet şiret încreţi obrajii lui Frost.

- Oh nu, răspunse el. O chestie stupidă care mi s-a întâmplat în Africa. Am vrut să joc bile cu nişte canibali. Urmarea probabil că ţi-o închipui.

Estefania dădu din umeri dar ochii ci zâmbeau.

În clipa aceea grădina fu luminată de un fulger. Aproape imediat un tunet interminabil zgudui pereţii.

Ploaia! exclamă Estefania.

Într-adevăr, picături mari de ploaie răpăiau pe acoperişul verandei. Fata îl luă de mână pe Frost.

Vino, îi zise ea trăgându-l spre uşa dinspre grădină.

Frost nu era deloc împotriva acestei idei. Ieşiră pe verandă. Spectacolul era feeric. în câteva secunde, sarabanda fulgerelor lumina grădina ca nişte focuri de artificii. Ruperea de nori era însoţită de tunete asurzitoare.

Picături enorme loveau acoperişul de sticlă precum beţele în pielea unei tobe. Rafalele de vânt deviau trombele de apă spre sol. Pământul era îmbibat cu apă. Pe alei începeau să curgă râuleţe, ducând cu ele petalele şi frunzele smulse de vânt.

Frost fu nevoit să ridice glasul ca să se facă auzit.

- Ce sunet şi lumină! E fantastic!
- Totdeauna mi-a plăcut asta, răspunse Estefania.

Frost remarcă că nu-i dăduse drumul la mână.

- Ieşim? propuse ea.
- în ploaie? întrebă Frost.
- Sigur c ă j D e s e o r i făceam aşa când eram mi-

'au în stare. Le era frică de te laşi îrr

"e simţi strivit şi în acelaşi timp invincibil. Nu vrei şă fpcerci?

Estefânia îl trăgea de>mână.

-De ce nu? ydse

Cu ea ar ft j^cj0|^rice. Chiar şi o excursie în infern. Estefania îl duse'în mijlocul grădinii inundate de apă. Se treziră repede ameţiţi de violenţa ploii care le biciuia faţa. Fata dădu dnţţpilfăinii lui Frost. Cu faţa spre cer, Estefania ridică braţele deasupra capului şi se apucă să se învârtească ca un titirez râzând de bucurie. Apoi se opri clătinându-se.

- Huu la la! Sunt complet ameţită! strigă ea. Parcă sunt beată.

Râzând, tânăra fată se agăţă cu o mână de umărul lui Frost şi se lăsă pe el. Mercenarul simţi un sân rotund şi tare lipindu-se de braţul lui. Cu cealaltă mână, Estefania îl prinse de părul de la ceata şi îi trase în jos capul spre ea.

E adevărat că n-ai tacul nimic cu putoarea de Ursula? îi strigă ea în ureche.
Ce limbaj pentru o tânără de familie bună!
Să nu-mi spui că asta te-a făcut să roşeşti! strigă Estefania. Deci, te-ai culcai sau nu cu ea?
- Nu! răcni Frost în mijlocul unui bubuit de tunet.
Dar fata auzise. Frost îsi dădu seama simţind buzele Estefaniei strivindu-le pe ale lui şi o limbă vioaie strecurându-i-se în gură. O prinse de mijloc şi se încleştă în sărutarea ei.
Apoi Estefania se îndepărtă de el şi îi descheie pe rând nasturii de la cămaşă. îi simţi mâinile mici mângâindu-i pectoralii şi degetele care i se încurcau în părul de pe piept, prefăcându-se că se strecoară sub cureaua de la tocul armei. Şoldurile Estefaniei se legănau lipite de şoldurile lui sub ploaia torenţială împingând excitaţia la un paroxism insuportabil. Mercenarul desfăcu cu o mână înfrigurată nasturii de la cămaşa albă de bumbac. Estefania nu purta sutien. Frost puse stăpânire pe un sân şiroind de apă, strecurându-şi cealaltă mână în spatele ei şi îndoind-o peste el.
Vrei? întrebă ea.
- Aici?
- De ce nu? Ar fi grozav, nu? răspunse Estefania.
Fără să mai aştepte răspunsul lui, tânăra atacă centura apoi pantalonii lui Frost. El o lăsă să termine, apoi îi ridică în sus fusta udă. Dedesubt nu găsi decât un chilot foarte mic. îşi strecură mâinile sub elastic şi începu să tragă în jos. Estefania îl respinse, termină singură treaba începută de el şi vârî slipul acela mic în buzunarul hainei lui Frost.
Ce faci? o întrebă el uluit.
Nu vreau să-i uit în grădină. Numai eu şi Ursula purtăm aşa ceva. Te-ai prins?
- M-am prins, răspunse Mercenarul zâmbind.
O trase pe Estefania la el, îşi aşeză mâinile pe fesele ei mici şi rotunde şi o ridică în sus ca să o poată pătrunde. Ea îl ajută, apoi se prinse de braţele lui şi se încleştară într-o mişcare lentă şi voluptuoasă.
Din când în când, lumina unui fulger îi oferea lui Frost imaginea fugară a feţei partenerei sale şi a sânilor ei bronzaţi strălucind în bătaia ploii. Cu capul dat pe spate, cu gura deschisă spre potopul de apă, tânăra femeie se abandona naturii şi simţurilor dezlănţuite. Părul lung şi negru ca pana corbului se agita în furtună ca un stindard.
Mercenarul simţi unghiile Estefaniei intrându-i în muşchii braţelor. Mişcarea lui deveni şi mai înflăcărată şi atinseră amândoi orgasmul zguduiţi de tremurături violente.
Rămaseră o clipă nemişcaţi, savurând plăcerea până la capăt, apoi Estefania puse picioarele jos şi se îndepărtă lent.
A fost sublim, zise ea. Dar la tine?
- Şi mai şi, răspunse Frost râzând.
Estefania îşi trecu braţele după gâtul lui şi îl sărută cu căldură.
- Brrr! Acum mi-e frig. Ce-ar fi să ne întoarcem în casă?
în clipa aceea un fulger sfâşie noaptea. Frost avu impresia că zăreşte o siluetă după un boschet de rododendroni.
Nu auzea decât răpăitul ploii peste frunziş. La vreo douăzeci de metri în stânga lui, cele două uşi dinspre

r*5i

înspumat, ...

– *Alto ahi!*

Frost simți în spate țeava unei rame. Ridică mâinile.

„r-*„ ->r

-'T-' AF

■ t;-

grădină formau un halou galben pe verandă, dar lumina lor nu ajungea în grădină.

Frost aşteptă un alt fulger pentru a se putea orienta. Aşteptă un minut. Nici un fulger. Ploaia se domolea. Furtuna părea că se îndepărtează. Aproape două minute şi nici un fulger. Vederea Mercenarului începea să se obişnuiască cu întunericul. Acum distingea forma boschetului.

F Se apropie de el cu prudenţă şi îi dădu ocol. Nimeni, *f* Scotoci fără succes printre arbuşti. '

Tocmai revenea spre aleea transformată în râuleţ când o voce asnră îl somă:

: .... '*f* JP

, ?▪ *n*

8

- NU TE PROSTI, STURMER,

eu sunt! şopti Hank Frost.

- Frost, fir-ar să fie! Nu te-am recunoscut!
- Şi totuşi parcă ai ochi, bombăni Frost întorcându-se spre micul mercenar blond. în locul tău eu mi-aş lua un binoclu. Noroc că te-am recunoscut. Altfel ar fi putut să iasă rău. Dar şi în spaniolă îţi păstrezi clănţăul ăla al tău ascutit.

î

- Ştii că eşti bine! De vină e ţoala ta albă. De unde voiai să-mi treacă prin minte? Ce cauţi aici la ora asta?
- îmi iau duşul de seară. Dar tu ce cauţi?
- Fac şi cu prostia mea de rond!
- Ce! exclamă Frost. S-a făcut deja unu?
- Unu şi opt minute, preciză Sturmer uitându-se la ceas.

Frost nici nu-şi dăduse seama când trecuse timpul.

- Să ştii, îi zise Sturmer, că Nilkawitz te caută peste tot. Nu te-a găsit în camera ta şi nu puteam să trezim tot palatul în plină noapte.
- Ce-are cu mine? întrebă Frost.

E un mesaj pentru tine la postul de gardă.

- La dracu! Ce s-a mai întâmplat?
- Habar n-am, făcu Sturmer. S-ar părea că e ultracon- lîdenţial.

- Acum le întorci la post? întrebă Frost.

-Mda.

Bun. Spune-i lui Nifkawilz că trec pe la el peste vreo douăzeci de minute. Mă duc să mă usuc şi să-mi pun altceva pe mine.

Frost privi după Sturmer cum dispare printre boscheţii plini de apă. Ploaia se oprise. O adiere aproape răcoroasă agita crengile arbuştilor care îşi scuturau apa cu un zgomot asemănător cu fâsâitul unei foi de celofan.

Probabil că Estefania dârdâia de frig după agava ei.

Frost o luă repede, o duse în camera ei şi o sărută în prag.

- Nu intri? întrebă ea.
- Am de rezolvat o problemă urgentă. Dacă n-o să-mi ia prea mult timp, o să trec pe la tine înainte de a urca să mă culc.
- Să treci chiar dacă e târziu, îi şopti Estefania.

Se ridică pe vârful picioarelor, îl sărută repede pe gură şi închise uşa. Frost o auzi punând zăvorul. Mercenarul se duse să închidă uşa dinspre grădină şi luminile salonului, apoi urcă în camera lui plescăind de apă şi lăsând o mică băltoacă noroioasă pe fiecare treaptă. După un sfert de oră, îmbrăcat cu un trening gri-deschis, Frost intra în postul de gardă.

Nifkawitz juca cărţi cu Bilstein.

- Ah, iată-te, făcu el ridicându-se.
- Nu vrei să faci o mică plimbare, Cari? întrebă Frost.
- O.K., bombăni Bilstein. Vă las să puneţi ţara la cale. Cât timp vă trebuie?
- Nu mai mult de un minut, răspunse Nifkawitz. ■

Bine, făcu Bilstein aprinzând o ţigară, atunci nu e
cazul să-mi iau un pachet de piparoase. Nu, Frost?

-Mda.

- îţi las cărţile mele. Să nu-şi bage nasul în ele prăpăditul ăsta cât lipsesc.
- Mie în locul tău mi-ar fi frică, răspunse Frost. Sunt în stare să-l las să se uite şi să-i cer un procent din ce-o să ia de la tine.
- Aşa, ei! făcu Bilstein.

Se întoarse la masă, înhăţă cărţile şi le vârî într-unul din buzunarele hainei de uniformă. Frost se uită după el râzând, apoi, după ce ieşi, se întoarse spre Nifkawitz.

- Ia să vedem, de unde vine mesajul?
- De la ambasadă.
- Ah da? Si ce vrea de la mine ambasada frumoasei, marii şi nobilei noastre naţiuni?
- Când o să afli poate că o să-ţi piară pofta de glumă, îi zise Nifkawitz.
- Ce? Ce s-a întâmplat? A anunţat Castro că în sfârşit are şi el bomba atomică şi că o s-o arunce peste *Palacio National?*

~ Cam pe-aproape, răspunse Nifkawitz. După informaţiile lor, în Următoarele douăzeci şi patru de ore gherilele vor lansa o ofensivă. Vor să evacuăm ambasada mai înainte de a începe chestia asta şi să repatriem personalul.

Frost ridică din sprâncene, foarte atent la ce auzea.

- Numai atât! Cu cine ai vorbit? Cu ambasadorul?
- Nu, cu consilierul lui, un anume John Cockroft.

John Cockroft... Omul de la Departamentul de Stat pe
care Halston i-l numise ca fiind omul lui de legătură. Frost aproape că uitase asta.
De ce nu a vorbit chiar ambasadorul?

înlrucâl a fosl chemat la Washington pentru consultaţii. Asta dovedeşte că treaba se-mpute rău de tot.

Mmmda..., mormăi Frost. Şi ce vrea numitul John Cockroft?

- Să pregăteşti alimente, medicamente, corturi...
- Şi, fireşte, în cel mai mare secret...

Fireşte, răspunse Nifkawitz.

Aşa! Şi cum are de gând să transporte toate astea?

Stai că n-am terminat. Cockroft îţi va mai cere să faci rost de vehicule uşoare pentru transportul persoanelor.

Câte persoane?

- Vreo douăzeci.

Apreciez această grijă pentru precizie, zise Frost rânjind. N-au maşini?

Habar n-am, nu mi-a tăcut confidenţe. Presupun că nu trebuie contat că ne vom descurca cu maşinile oficiale pe drumuri ocolite. Cockroft a cerut jeepuri.

- Asta e tot?

Nu. Mai vrea şi trei camioane pentru material, arme, muniţii şi maximum de explozibili.

■ rost lacu o mişcare enervată spre cel din faţa lui.

Tipul ăsta e bolnav!

Hei..., tăcu Nifkawitz. Eu n-am nici o vină. Eu doar transmit mesajul!

turn ai tost contactat? întrebă Frost calmându-se brusc.

La telefon.

- Ce?

Păi da, la telefon, repetă Nifkawitz.

Aici? La postul de gardă?

Mda.

Frost luă o ţigară din pachetul lui Bilstein şi aprinse un chibrit.

- Altceva n-ai găsit, Nifkawitz? îl întrebă el aşezându- se şi aprinzând ţigara.
- Flei, cum stăm cu minutul? Văd că se prelungeşte! Ce zici, Frost, sunt bune ţigările mele?

Era Bilstein care deschisese puţin uşa postului de gardă.

- Prefer ţigările Camei, îi răspunse Frost. Dar le-am uitat sus, aşa că m-am servit dintr-ale tale. Mulţumesc, Cari. Şi îţi mulţumesc că mai aştepţi un minut.
- O.K.. Dar sper că n-o să staţi aici până la revelion, bombăni Bilstein. Flaide, trimite-mi pachetul şi scăpă- riciul.

Frost îi aruncă pachetul de Mallboro şi apoi chibriturile. Bilstein le prinse, le băgă în buzunar şi dispăru. Nifkawitz începuse să se plimbe de colo-colo

prin postul de gardă. Se vedea că face eforturi mari să pară în voia lui dar nu reuşea. Frost trase un fum din ţigară, suflă încet fumul, apoi îşi puse un cot pe masă şi se uită la subordonatul lui masându-şi vârful bărbiei între degetul mare şi arătător.

- Spune-mi, Nifkawitz, erai singur când ai primit telefonul?

-Mda.

- Cât era ceasul?

- Ăăă... Nu-mi mai amintesc...

- Mda, bineînţeles..., făcu Frost gânditor. Şi presupun că telefonul a sunat în momentul în care Bilstein ieşise să facă pipi...

- Da. Exact aşa s-a întâmplat.

Nifkawitz era din ce în ce mai stingherit.

Şi când s-a întors, tu închiseseşi deja, continuă Frost.

- întocmai.

- Pentru ce Cockroft şi-a comunicat mesajul recoman- dându-ţi să nu vorbeşti despre asta nimănui în afară de mine?

De unde vrei să ştiu? zise Nifkawitz îndepărtând
braţele cu un aer neputincios. Ţi-am spus că nu mi-a făcut
confidente.

>

- Ascultă-mă bine, Nifkawitz. Dacă încerci să-mi faci vreo figură, să ştii că ai încurcat-o! Acuma, dacă tot eşti cu confidenţele, să-ţi fac şi eu una. Dar sfatul meu e că ai tot interesul să-ţi ţii gura. Dacă ciripeşti, o să te fac să-ţi înghiţi limba!

- Pro... promit, n-am să spun nimic, se bâlbâi Nifkawitz. Despre ce e vorba?

- Dacă se mai iveşte ceva nou şi nu sunt la mine, vei putea să mă găseşti în camera Estefaniei Armendariz. Cred că e cât se poate de clar.

Frost îşi lăsă jos privirea şi scutură scrumul ţigării în scrumieră. Când se uită din nou la Nifkawitz, fu gata să izbucnească în râs. Ai fi zis că pe cel din faţa lui îl lovise soarele în cap.

Ăăă... am promis, Frost. Nimeni n-o să afle nimic.

Mă bazez pe tine, zise Frost. Salut şi noapte bună.

- Noapte bună, Frost, răspunse Nifkawitz cu o voce blândă.

O insinuare? Nu. Nifkawitz nu părea dispus pentru ironii.

Afară, Frost dădu peste Qilstein care se plimba nerăbdător de colo până colo prin faţa intrării mari din piatră verde. Mercenarul aruncă chiştocul, îl strivi cu tocul şi se uită la ceas. Era unu şi treizeci şi cinci de minute.

Trebuia să se grăbească dacă voia să-i ureze noapte bună Estefaniei şi să se aleagă cu câteva ore de somn.

în momentul acela îşi dădu seama că pistolul îi rămăsese în cameră. Frost ştia ce înseamnă să te plimbi fără armă. îi ajunsese experienţa de la înmormântare. Hotărî să treacă mai întâi pe la el şi să-şi ia pistolul.

în timp ce urca scara, Mercenarul îşi trecu repede în revistă bănuielile. încă de la început suspectase trei oameni care lucrează pentru Departamentul de Stat: Pearblossom, Rideel şi Santarelli. Pentru Departamentul de Stat şi, poate, pentru CIA... Poate chiar ca agenţi CIA infiltraţi în cadrul Departamentului

de Stat. O ipoteză de care trebuia să ţină seamă. Şi acum Frost putea să mai adauge încă un nume pe listă: Nifkawitz.

Pentru ce, mă rog, voia Cockroft să evacueze ambasada? Cu siguranţă că primise informaţii dintr-o sursă sigură dacă făcuse afirmaţia că gherilele pregăteau un atac. Dar care era sursa? încă un semn de întrebare. Nifkawitz nu făcuse nici o aluzie la generalul Montesinos şi la familia lui. Dar dacă se impunea evacuarea personalului ambasadei, acelaşi lucru era valabil şi pentru Montesinos, nepoata lui, generalul Panero şi Ursula. Frost era răspunzător de protecţia lor; nici nu se gândea să-i lase baltă în momentul în care pericolul începea să se contureze.

Hotărârea era simplă. Nifkawitz spusese patruzeci şi opt de ore. Va pregăti materialul cerut de Cockroft. Montesinos îi dădea mână liberă. Niciodată nu-i controla activităţile şi nici Panero. Asta îi permitea să acţioneze pe ascuns. Cunoscându-i statutul, militarii din gardă nu-i puneau niciodată vreo întrebare. Dacă totul mergea bine, Frost avea toate şansele să poată păstra secretul patruzeci

şi opt de ore. După aceea, va aştepta convocarea lui Cockroft şi va vedea dacă era cazul să-i dea curs.

Frost îşi luă din camera lui un pachet de Camei şi bricheta. Apoi scoase revolverul din toc, îl şterse cu cârpă uscată şi îl strecură în buzunar. Dar nu se putea. Greutatea pistolului facea să-i cadă pantalonii de trening. Nici la brâu nu putea să-l pună. Tocul era ud şi, până când s-ar fi ocupat de el, ar fi riscat să nu o mai găsească pe Estefania trează. Flotărî să coboare cu pistolul în mână.

Sub uşa de la camera Estefaniei se vedea o dungă de lumină. Frost ciocăni uşor.

- Flank?

- Da. Eu sunt.

Se auzi zgomotul zăvorului, uşa se întredeschise şi apăru faţa Estefaniei.

- O clipă, zise ea, trebuie să închid ca să desfac lanţul de siguranţă.

Uşa se închise, apoi se deschise din nou, atât cât să-l lase pe Frost să se strecoare în cameră. Estefania era goală. Puse din nou zăvorul şi se întoarse spre el.

- Spune-mi, Hank, ai avut intenţia să-mi faci de petrecanie?

- Nu, răspunse Mercenarul. Am venit cu cartea mea de vizită, asta e tot.

Puse pistolul pe noptieră şi se aşeză pe pat. Estefania se apropie.

- Ai pică pe -mine pentru cum ţi-am vorbit mai devreme? întrebă ea. Ştii, nu pe tine eram furioasă. Dacă vrei să ştii, mi-a plăcut de tine de când te-am văzut. Mi-ai sărit în ochi şi...

- Atenţie! făcu Frost arătând cu degetul legătura neagră de la ochi. Ai şi tu grijă cum te exprimi.

- Oh, scuză-mă, zise tânăra încurcată. N-am vrut să...

Frost izbucni în râs.

- Nu face mutra asta, glumeam. Atunci pe cine erai furioasă?

- Pe matracuca asta de Ursula. Eram sigură că le îmbrobodise. De fapt, eram geloasă. Cel puţin e adevărat că nu te-ai culcat cu ea?

- Adevărat, răspunse Frost. Dar văd că ai un vocabular englezesc foarte bogat...

- Ce vrei, e o stricată, nu văd de ce-aş vorbi altfel. Îi trebuie în fiecare săptămână un alt bărbat. Uneori are chiar doi-trei. Şi după ce s-a folosit de ei, îi aruncă ca pe nişte şosete murdare. Dacă ar şti bietul de Miguel... Sunt sigură că toţi bărbaţii din garda unchiului meu au trecut prin patul ei.

Frost se ridică şi o împinse uşor pe Estefania pentru a o putea contempla. Privirea lui urcă de-a lungul picioarelor fine, zăbovi o clipă asupra perişorului

negru ca un *carbonero*, apoi îi mângâie pântecele şi se opri asupra pieptului.

Două aureole foarte brune îi împodobeau ca nişte peceţi sânii rotunzi. Sfârcurile se îndreptau semeţe spre tavan, vrând parcă să se armonizeze cu nasul în vânt. Estefania zâmbea, lăsându-se admirată cu o plăcere evidentă. La urechi îi atârnau două smaralde cu efigia lui Quetzalcoatl.

Voiai cumva să te îmbraci începând dc sus? întrebă Mercenarul.

Nu. îmi place tare mult să-mi pun bijuterii şi să mă privesc goală în oglindă. Cred că... că e un fel de a căpăta încredere în mine. . de a mă linişti în privinţa corpului
meu.

Mercenarul o privea eu atenţie şi se gândea la cele întâmplate în ploaie. Fata aceea superbă i se dăruise şi abia acum putea să admire ce posedase.

- Nu vrei să te liniştesc eu? îi propuse el luând-o în braţe.

j

- De acord, răspunse Estefania râzând domol.

Frost se debarasă de trening în doi timpi şi trei mişcări. Estefania îl împinse spre pat şi se ghemui la pieptul lui.

- Frost, nu vrei să-mi spui acum cum s-a întâmplat cu ochiul tău?

Americanul zâmbi.

Ba da, răspunse el. Mi s-a întâmplat în Vietnam.

- Ah, ai fost înVietnam?

Da, acolo mi-am câştigat galoanele, zise Frost. Dar nu-mi mai tăia vorba că altfel nu mai afli niciodată povestea ochiului meu.

Estefania zâmbi.

- Poţi să fii sigur că în momentul ăsta n-am nici un chef să ţi-o tai.

Frost o sărută şi povesti mai departe:

- Eram deci în Vietnam şi nu prea aveam cine ştie ce distracţii -în tabără. într-o seară ne-am hotărât să organizăm un concurs de catch. Tragerea la sorţi nu mi-a fost favorabilă. Trebuia să lupt cu un plutonier cât toate zilele. Avea braţele mai groase decât ciozvârta de berbec şi era înalt de vreo doi metri, îţi închipui cam cum arăta?

- Cred că ghicesc. Ţi-a vârât un deget în ochi?

- Nici vorbă, răspunse Frost. Contrar oricărei aşteptări, am câştigat prima repriză. Dacă o pierdea pe a doua, tipul era terminat, şi aproape toată lumea pariase pe el. Reuşesc să-l imobilizez şi să-l lipesc cu umerii de podeaua ringului. Se ridică în sus. Reuşesc să-l pun iar pe podea. în
 clipa aceea un tip îi strigă: „Muşcă-l de ochi!” M-a muşcat şi asta e tot.

Estefania se ridică pe un cot şi se uită la Frost. Nu râdea. Mercenarul se înfioră simţindu-i pe piele mângâierea părului lung.

- E o amintire dureroasă, nu? zise Estefania. Vrei să ţi-o ştergi din memorie şi de aceea nu vrei să vorbeşti despre asta?

Nu ştiu. Poate că ai dreptate. Viaţa ne loveşte în diverse feluri şi fiecare se descurcă cum poate. Cu siguranţă că înţelegi ce vreau să spun, după tot ce ţi s-a întâmplat.

Strălucirea ochilor ei mari părea acoperită de un voal imperceptibil.

- Da, bineînţeles, înţeleg, răspunse Estefania cu o voce tristă. Dar eu nu vreau să uit. Părinţii mei vor rămâne totdeauna în sufletul meu. încerc pur şi simplu să-mi amintesc clipele fericite trăite alături de ei. A fost greu, şi îmi este şi mai greu, dar refuz să mă închid în durerea mea. Am hotărât să rezist

continuând să trăiesc.

Tăcu un moment, lăsându-şi privirea să rătăcească pe corpul gol al lui Frost.

- Dacă umblu în negru sau duc o viaţă de călugăriţă numi dă nimeni înapoi părinţii, reluă ea mângâindu-l eu o mână distrată. De altfel, dacă sunt undeva şi pot să mă vadă, sunt convinsă că mă aprobă că am ales să trăiesc ca un om normal.

Tăcu. Ochii îi străluceau din nou. Deodată îşi lăsă capul să cadă pe pântecele Mercenarului şi adăugă cu un râs scurt şi ştrengăresc:

*

*y**

t


e a lua
a îi coborase de multă vreme

- Deşi, dacă mama ar vedea ce-am să-ti fac acum, tare mi-e frică că n-ar fi de acord. Ce vrei, micul nostru *Fuckin' în the Rain* mi-a deschis pofta.

- Nici o speranţă să-ţi ameliorezi limbajul, nu? murmură Frost cu un ton disperat. Credeam că pe la voi tinerele fete de familie bună sunt ceva mai reci, mai reţinule. Când colo... încă o iluzie spulberată!

- Având în vedere clima de ,,pe la noi”, după cum zici, mă întreb cum aş putea să fiu rece, murmură Estefania. Şi nu mă mai ţine de vorbă, că nu pot să-mi pun în practică ameninţarea!

*
*

Frost conducea jeep-ul încercând să urmărească cu mare atenţie ce se petrecea în jurul lui. Se simţea destul de obosit. Era trecut de trei şi jumătatea când urcase în camera lui, după zbânţuiala amoroasă cu Estefania. Oamenii ştiau când trebuie să se schimbe între ei, aşa că îşi permisese să doarmă până la opt. Apoi, după ce dăduse dispoziţii pentru pregătirile comandate de Cockroft, Frost pusese operaţiunile de supraveghere a palatului sub conducerea lui Gillette, omul care îi inspira cea mai puţină neîncredere.

Pe la nouă si un sfert se dusese la bucătărie unde băuse trei boluri mari de cafea pregătită de bombănitoarea *mama.* La zece şi patruzeci şi cinci, tuns, ras şi frezat, înarmat cu un permis de liberă trecere semnat chiar de general, Mercenarul luase un jeep şi părăsise *Palacio Nacional.*

Voia să aprecieze cu ochii lui situaţia de pe străzile capitalei.

Trecuse de unsprezece când îşi opri jeep-ul pe Sexta, după ce dăduse o raită la aeroportul La Aurora, cel mai bun punct de plecare în cazul unei părăsiri precipitate a capitalei. Furtuna curăţase cerul şi soarele începea să prăjească asfaltul trotoarelor. Frost coborî din maşină, îşi puse vestonul sub scaunul din faţă şi îşi desfăcu larg gulerul cămăşii kaki.

Traversă stradă şi intră într-un *estancb* de und& îşi cumpără un cartuş de Camei. Când ieşi, îşi zise că o mică plimbare pe jos constituie mijlocul cel mai bun di pulsul capitalei. -V

\ de *mam*

în degetef^picîoâfelor. Se întreptă spf^ițm*'SaS‘'*6u‘WJ&pa‘" de a comanda o cafea şi un pahar cu apă rece, trăgând , între timp cu urechea la ce se vpxfaeo;Şmecheria paharul cu apă şi cafea era excelentă pentru a-şi potoli setea şi a-şi tempera transpiraţia. Frost o descoperise cu ocazia uneia din

numeroasele lui misiuni îh Âfribl. i|e vremea când făcea parte din poliţia rodeziană? Nu, mai curând atunci când fusese în Angola. Adevărul e că nici el nu mai ştia. Hălăduise şi se războise atât de mult pe continentul african încât unele amintiri se suprapuneau.

Aşa cum ar fi trebuit să prevadă, intrarea sa în ţinută de luptă şi cu pistolul la şold făcu să înceteze orice discuţie. Frost bău apa şi cafeaua într-o tăcere de mormânt. Singura „diversiune[41] fu provocată de intrarea în bar a unui mic vânzător de ziare.

- *Prensa! Prensa!* strigă copilul.

* Debit de tutun (n.tr.).

După mâinile celor care îl chemau pe puşti, Frost trase concluzia că oamenii erau curioşi să afle ultimele ştiri. Băiatul împărţi ziarele, dădu restul şi plecă. Frost plăti consumaţia şi ieşi aproape imediat în urma puştiului. Aici totul părea normal. Locuitorii capitalei îşi vedeau de treburile lor. O mulţime pestriţă se înghesuia pe trotuarele largi: *ladinos* , europeni, mulţi indieni îmbrăcaţi în zdrenţe. Frost zări chiar şi o femeie *quiche*, purtându-şi pe cap turbanul multicolor din împletituri complicate. Purta un *huipil*, un fel de ilic brodat tradiţional. în mână avea un baston cu care se ajuta la mers, iar în spate căra o plasă pentru bagaje legată cu o curea care îi trecea peste partea de sus a pieptului. Cu siguranţă că venise să facă cumpărături şi acum se întorcea în satul îndepărtat, unde avea să ajungă după zile în şir de mers.

Un lustragiu îl chemă cu un strigăt strident:

- *Lustre! Lustre!*

Mercenarul, îl refuză şi se întrebă dacă cumva militarii capitalei aveau obiceiul să-şi lustruiască ghetele pe stradă.

Viaţa îşi urma cursul. Totuşi, la o depărtare de câţiva kilometri se auzeau nişte păcănituri sporadice. Focuri de armă? Frost se afla prea departe pentru a putea fi sigur. în direcţia aceea, o coloană de fum negru se ridica în spirale leneşe spre cerul de un albastru turcoaz. în partea aceea trebuia să vadă ce se petrece. Frost se întoarse la jeep.

Un *limonsnero '* fără un picior se aşezase pe trotuar. Imediat ce-l zări pe Frost în uniforma lui militară, cerşetorul îşi vârî repede mâna în buzunarul hainei jerpelite. Şocat de gestul lui, Mercenarul se apropie şi îi

Metişi (n'.tr.).

Cerşetor (n.tr.).

întinse o hârtie de cinci *quetzali*. Nenorocitul îl privi cu mare mirare şi bâgui:

Muchas gracias, senar colonel. Dios le guarde!.

„N-ai pentru ce, tăicuţă, zise în gândul lui Mercenarul. Poate că şi eu voi ajunge ca tine când n-am să mai am contracte. Şi puştii vor veni să-mi salte în sus legătura să vadă dacă nu cumva o ţin dc vrăjeală”.

Se instală la volanul maşinii şi întoarse capul spre cerşetor. *Limosnero*, care probabil că terminase treaba pe ziua aceea, se ridică, desfăcu agrafele care îi ţineau cracul pantalonilor îndoit în două, îşi puse şi al doilea pantof şi se îndepărtă aprinzându-şi un *picaduro*.

Frost izbucni în râs, demară şi porni în direcţia fumului.

Pe *Avenida de las Americas* spectacolul era cu totul altul. Frost trebui să oprească din cauza unui cordon de soldaţi care bara toată lăţimea drumului. Coborî din jeep, arătă permisul şi înaintă printre rânduri. Soldaţii se adăposteau în spatele unei baricade din saci de nisip.

Mercenarul se apropie de o mică deschizătură lăsată pentru observaţie, arătă din nou permisul şi întrebă un subofiţer:

Ah hahla ingles?

Puţin, răspunse tânărul.

-Uf! răspunse Frost. Mi-am cumpă at un mic manual de conversaţie, dar e destul de greu să te faci înţeles.

- Aha, tăcu subofiţerul.

Da, reluă Frost. Când e vorba de cumpărat un timbru, ţigări sau vrei să te tunzi, găseşti ce-ţi trebuie. Dar când e

Mulţumesc mult, domnule colonel. Domnul să vă aibă r pază! (n.tr.).



*W** \ . »cautam„i



Dar ce? Ce i-aţi spus?

A cues ta te y a par ta"

V-a tras o scatoalcă şi a pic



vorba de conversaţie curentă, atunci poţi să-ţi iei adio. De exemplu înnebuneşti căutând cuvinte drăgăstoase. Subofiţerul îl privi cu un aer intrigat. Frost continuă:

- În ziua în care am sosit, am intrat într-un bar. Era acolo o metisă. Dacă ai fi văzut-o... Mai drăguţă decât o *monja blanca* . Nu spun decât atât. Mă apropii şi încerc să intru în vorbă. Ne descurcăm binişor. Cu puţin efort deci parte şi de alta, reuşim să ne înţelegem. îi ofer un păhărel, două, trei. Nu era deloc sălbatică, aşa că o invit în V* camera mea să bem un ultim păhărel. Numai că eu aveam planurile mele.

Natural, făcu tjânăruk

Sili;

-î exWc irrtehffcţe 'iau rifîfcfii

răsfoiesc şi încerc să găsesc, ceva cât mai apropiat. Până la urmă găsesc. Eram încânt^. I-am spus la ureche f străduindu-mă să pronuhţ cât paaf CxăCt.

& r-

' .$$ ' |ftrântind uşa...

- Da, zise Frost. Cum ai ghicit?

- Aşa, o intuiţie..., răspunse tânărul izbucnind în râs. Contactul se stabilie. Frost îl întrebă dacă putea să privească prin deschizătură.

- Uitaţi-vă, zise tânărul subofiţer. Dar aveţi grijă, sunt unii care ştiu să tragă.

- Sunt înarmaţi?

- După cum puteţi să constataţi.

Orhidee albă, unul din simbolurile Guatemalei (n.tr.).

Culcă-te şi răscrăcărează-te (n.tr.).

Ca o ilustrare a acestui răspuns, o rafală furioasă lovi sacii de nisip.

Trag des? se interesă Mercenarul.

Ziua nu. Economisesc muniţiile. Noaptea atacă.

Şi câştigă mult teren?

Opt sute de metri noaptea trecută.

Incredibil! exclamă Frost. Ăştia ce fel de studenţi sunt? în strategie militară?

Răzmeriţele studenţilor sunt o invenţie a generalului Panero, pentru a evita panica populaţiei, răspunse subofiţerul. Nu ştiu dacă de partea cealaltă e un student la o sută. Restul sunt specialişti în gherila urbană.

Frost scoase un binoclu din buzunar şi se instală la deschizătură. în spatele lui auzi:

- Mira, Eduardo! Jimeigas para un tuerto. Que derroche!

Se prefăcu că nu înţelege şi îşi continuă observaţia.

în spaţiul dintre cele două tabere florile care împodobeau aleea erau carbonizate. Ai fi zis că fuseseră curăţate cu lansatorul de flăcări. La o distantă de două sute

5 *

de metri ardeau maşini răsturnate. Frost avu impresia că recunoaşte o veche DeSoto neagră. Cealaltă arsese aproape în întregime. De o parte şi de alta a caroseriilor ardeau maldăre de cauciucuri. Ele produceau acea coloană de fum negru.

Era greu să vezi ceva prin bariera de fum şi foc. Iar aerul supraîncărcat deforma totul. Frost zări totuşi linia unei baricade ridicate la vreo cincizeci de metri în spatele flăcărilor. Părea aproape identică cu cea care îi apăra pe soldaţi. Se vedea bine că fusese instalată de specialişti. Şi

* Priveşte, Eduardo! Binoclu pentru un chior. Ce chestie! (n.tr.).

încă de nişte specialişti echipaţi. O linie întreruptă de flăcări se înşiră pe culmea baricadei. Frost îşi trase capul în clipa în care o grindină de proiectile lovea sacii de nisip. Aveau observatori buni.

- Aţi văzut? Fiţi atent, îi zise subofiţerul.
- Aţi văzut? Asta şi fac, răspunse Frost.

Frost se rcinstală la deschizătură ca să examineze ceva ce îl interesa foarte mult. La puţin mai mult de o sută de metri zăceau trei cadavre. Ele se vedeau foarte bine. După vârsta aparentă a respectivilor, era clar că nici unul nu era student. Aveau pe ei uniforme kaki şi în picioare încălţări tipice celor din grupurile de comando. Frost reperă două puşti lângă cadavre. Nu putea exista nici o îndoială în privinţa tipului de armă: AK-47!

Se trase înapoi la adăpostul sacilor şi se întoarse spre tânărul ofiţer. Dacă voia să-şi facă o părere clară, cel mai bine era să se adreseze celui aflat cel mai sus.

- Generalul Panero e aici? întrebă el. Mi s-a spus că e pe teren.
- Ah nu. Nu l-am văzut.

Frost îşi puse la loc binoclul. Era puţin cam mirat. Apoi dădu mâna cu tânărul subofiţer.

- Mulţumesc mult, îi zise el. Şi *good luck!*
- Mulţumesc.

5
*
* *

Intrând pe sub arcada palatului, Frost o zări pe Ursula Panero care părea că se îndreaptă spre postul de gardă. Opri Jeep-ul, coborî şi îi zise: Scuzâţi-mă, *seiiora.* Dar încotro vă duceţi?

Ursula se întoarse brusc, încruntată şi cu un aer surprins. Apoi, în următoarea fracţiune de secundă faţa îi fu luminată de un zâmbet. De bună seamă că se hotărâse să schimbe tactica cu el.

- Ah, *capităn* Frost, se fandosi ea. Ne forţaţi, pe mine şi pe nepoata mea, să trăim ca nişte schivnice. Voiam să mă plimb puţin, atâta tot.
- Cât doriţi, răspunse Mercenarul. Dar nu ieşiţi din incinta palatului. Ordinul generalului Montesinos. Dacă doriţi, vă pot conduce până la uşa apartamentului.
- Cu bucurie, *capităn.*

Pe drum, Ursula nu făcu nici o aluzie la despărţirea lor furtunoasă din ajun. Se arătă vorbăreaţă, amabilă şi făcu pe fetiţa bosumflată. Era clar că nu renunţase la Frost. Dar schimbase metoda.

E o existenţă infernală, *capităn.* Am impresia că sunt închisă într-un harem. Cu o singură diferenţă...

- Care?
- Lipseşte sultanul.

Frost zâmbi şi nu răspunse. Ajunseră pe coridorul de la primul etaj.

- Stiti unde se află soţul dumneavoastră, *seiiora?* Am nevoie de el.

Bineînţeles, răspunse Ursula cu un zâmbet complice. E în oraş, pe baricade.

Ochii ei verzi strălucitori adăugau: „Aşa că nu ne deranjează nimeni".

- De acolo vin şi nu l-am găsit, zise Frost.

în cazul ăsta probabil că a fost chemat în altă parte. întreabă-l pe generalul Montesinos.

Imposibil. Are o consfătuire extraordinară cu ceilalţi membri ai juntei, generalii Punazo şi Laviuda. Asta ar

putea să dureze până târziu iar generalul a cerut să nu fie deranjat decât în caz de extremă urgenţă.

Ei bine, de vreme ce proiectele ţi-au rămas în aer, vino să petrecem un moment împreună...

Hotărât lucru, nu rata nici o ocazie.

Ar fi o plăcere pentru mine, răspunse Frost cu un zâmbet silit... Dar e aproape două şi jumătate şi încă n-am luat masa. Şi, de altfel, sunt foarte ocupat.

Spre marea lui surprindere, Ursula nu insistă. Se despărţiră cordial şi Frost coborî la garaje să vadă unde se ajunsese cu pregătirile.

Totul e practic rezolvat, îi spuse Gillette. Singura problemă a rămas armele. Nu le avem decât pe ale noastre. Şi nu putem să facem rost fără autorizaţii speciale.

Era de aşteptat. Vom vedea ce-om putea face în privinţa asta. Oricum, trebuie să acţionăm uşurel. Nici vorbă să dăm vreo lovitură la armureria palatului.

Şi gărzile?

- Rutina obişnuită, zise Gillette. E linişte şi pace.

O.K.! E foarte bine. Ai făcut o treabă bună. Voi trece totuşi să inspectez posturile dc gardă.. După aceea mă duc să pun ceva în gură şi urc în camera mea. Simt nevoia să trag un pui de somn. Apropo, nu l-ai văzut pe Panero?

A plecat pe la ora prânzului spunând că se duce pe baricade.

Ciudat. Nu l-am văzut.

Frost se duse să inspecteze garda, apoi coborî la bucătărie de unde culese sandviciuri, câteva banane şi un pachet cu şase cutii de Budweiser. Se duse apoi la bibliotecă, luă câteva hărţi ale ţării şi urcă în camera lui. înainte de a se odihni avea de gând să studieze foarte amănunţit geografia Guatemalei.

*

* *

Frost simţi sânii Estefaniei prinzând viaţă sub mâinile lui, întinzându-şi spre el sfârcurile de parcă ar fi vrut să se ofere şi mai mult mângâierilor sale. Prezenţa lui Frost în camera ei probabil că îi dădea un sentiment de securitatea totală căci nu închisese obloanele de fier. O rază de lună scălda camera într-o lumină albăstruie.

Frost se rostogoli peste Estefania şi o privi. Faţa ei de ambră căpătase reflexele unei statuete de bronz vechi în lumina aceea albăstruie. îşi înfundă capul în părul lung şi o sărută pe gât umplându-şi nările cu parfumul ei.

Afară vuia revolta. După tot ce văzuse în timpul zilei, Frost nu se putea abţine să nu se gândească la violenţa care se dezlănţuia la celălalt capăt al oraşului. Fără să-şi dea seama, trăgea cu urechea la strigătele luptătorilor, la păcănitul armelor, la bubuitul exploziilor.

Se mai gândea şi la proiectele lui Cockroft, în care Montesinos şi familia lui nu ocupau după toate aparenţele nici un loc.

Estefania deschise ochii.

- Ce-i cu tine, Hank? Te simt încordat... parcă ai fi absent.

- E ceva mai tare ca mine. Mă gândesc la ce se întâmplă afară. Câţi metri vor mai câştiga în noaptea asta?

- Şi eu mă gândesc, murmură Estefania. Ştiu că e îngrozitor şi foarte grav. Dar crezi că ăsta e un motiv să stricăm momentele pe care le putem avea împreună? Dimpotrivă, eu cred că ar trebui să profităm cât putem de mult cât mai avem încă timp.

Cu un gest matern, Estefania îi trecu cu tandreţe mâna prin păr şi deodată exclamă:

- Ce-ai aici?
- Câteva puncte de sutură. O mică amintire din Elveţia.
- Dar nu ţi-ai scos firele?
- Nu. Abia peste patru-cinci zile.
- Ai grijă să nu uiţi, zise Estefania.
- Nu, nu, o să-mi aduc aminte..., o asigură Frost strecurându-şi mâna sub ea.

Îi mângâie uşor fesele rotunde, apoi mâna lui urmări conturul unei coapse, atingând uşor pântecele şi căută mica despicătură umedă ascunsă sub perişorul negru. Frecă uşor cu vârful degetului, în timp ce cu mâna cealaltă îi mângâia sfârcul unui sân.

- Oh! Hank! Hank! murmură Estefania răsucindu-se lasciv sub mângâierile lui. Hai să facem dragoste!

Frost simţi degetele Estefaniei alunecându-i sub pântece, prinzându-i sexul şi masându-l uşor. Frost se simţea invadat de o dorinţă presantă, aproape dureroasă, şi o mângâie mai apăsat. Cu un gest tânguitor, Estefania îl atrase spre ea. Fără să se oprească din mângâiat, Frost pătrunse în ea şi Estefania se arcui pentru a-l primi mai bine.

Mercenarul începu să se mişte cu o încetineală deliberată, apoi prinse cu buzele celălalt sân al Estefaniei. Tânăra lăsă să-i scape un geamăt plin de voluptate.

- Oh, Hank! Oh, e prea mult...

Puţin câte puţin, elanurile lui Frost deveniră şi mai precise. Cu mâinile prinse de spatele lui, Estefania îl apăsa dc ca. Frost îi simţea şoldurile avântându-se în întâmpinarea şoldurilor sale şi fierbinţeala pântccelui dc sub
 mâna lui. Tânăra se încorda ca un arc şi murmură cu o răsuflare răguşită:

Hank! *Carina*... Oh!... Oh, *mi cari no*... Ooooh!

Un spasm fulgerător îi parcurse pântecele, spatele, iradiind până la ceafa. Scoase un geamăt înăbuşit şi termină cu o violenţă nemaipomenită.

Oh, Hank, *mi cari no,* îi şopti ea la ureche. Dc fiecare dată e şi mai bine!

Frost zâmbi şi o sărută în scobitura urechii. Apoi, încet, parcă cu regret, se desprinse şi se lungi lângă ea.

Conştientiză cu puţină mândrie că în afară de *tio carino,* era singurul cuvânt spaniol pe care îl folosea când vorbea cu el. Şi acest cuvânt, dovada abandonului şi plăcerii, îi era rezervat lui. Frost o privi, o sărută din nou, apoi o luă în braţe. O clipă mai târziu, istoviţi şi copleşiţi de plăcere, căzură într-un somn adânc.

Cineva bătea la uşă. Frost îşi zise că visa şi se întoarse pe cealaltă parte, foarte hotărât să adoarmă din nou. O simţi pe Estefania mişcându-se lângă el. Fata se întinse, căscă, apoi îşi şopti brusc cu o voce neliniştită:

I lank? Bate cineva!

Cum? Ce?

La uşă. Bate cineva.

Frost se ridică pe jumătate. îşi scutură capul, îşi frecă pleoapele apoi, pe bâjbâite, îşi căută ceasul de pe noptieră. Era trei şi patruzeci şi opt. Cine putea să-i trezească la o asemenea oră?

Mercenarul se dădu jos din pat, îşi trase slipul pe el, îşi luă pistolul de pe masă şi se duse să deschidă. în lumina de pe culoar apăru capul lui Nifkawilz.

Ce s-a întâmplat? mormăi Frost.

- O urgenţă. îmbracă-te şi vino. Cockroft vrea să te vadă imediat.

- Aşteaptă un minut, îi zise Frost închizând uşa.

- Ce este? întrebă Estefania cu o voce adormită.

- Nu ştiu. Trebuie să mă duc să văd. Sper că ai să mă scuzi, dar trebuia să spun unuia din oamenii mei unde mă va putea găsi. Dar fii liniştită, va şti să-şi ţină gura.

Estefania nu răspunse. Adormise din nou cu nasul în pernă.

Frost se îmbrăcă rapid şi îşi prinse cureaua cu care era echipat tocul pistolului.

- Aşa deci, Cockroft vrea să mă vadă la patru dimineaţa? Unde?

- La ambasadă, răspunse Nifkawitz.

9

- IA TE UITĂ, IA TE UITĂ, domnii fac ore suplimentare? rânji Frost, care începea să se trezească.

Deodată se întoarse spre Nilkawitz.

Dar lu nu eşti de gardă în noaptea asta?

-Nu. ’

- Atunci cum ai fost contactat?

Am fost contactat, şi gata.

Ţii minte ce ţi-am spus, Nifkawitz?

-Ce?

- Să nu-mi faci vreo figură.

Soseau sub arcade. Carrington îşi lipi nasul de uşa cu geam a postului de gardă şi îi privi cum trec, făcând ochii mari. Frost îi lacu un semn cu mâna şi îl urmă pe Nifkawitz în Parcul Central până la un Ford a cărui caroserie nu arăta prea nouă.

Dar nu c nici o figură, lacu Nifkawitz deschizând portiera. în curând vei înţelege.

Frost îi trase una cu cotul în stomac apoi, după ce se convinse că în spate nu era nimeni, se aşeză pe scaunul de lângă şofer. Nifkawitz se ţinea de burtă din .cauza durerii. Aşteptându-l să-şi tragă sufletul, Frost îşi ridică privirea spre *Catedra/ Metropolitana*, edificiu mare în stil colonial unde guatemalezii veneau să-l venereze pe *Cristo Negro*.

Se gândi cu puţină tristeţe că probabil era bine să ai o divinitate de adorat şi un motiv să dai dovadă de milă creştinească.

Nifkawitz se aşeză la volan gâfâind.

- De ce-ai făcut asta?

- Ştii foarte bine. Şi nu e decât o arvună. Acum la ambasadă, mişcă-te!

Maşina parcurse cu viteză străzile pustii, dintre care multe nu mai erau luminate. Singurele vehicule întâlnite erau camioanele militare care duceau trupe şi arme în locurile unde aveau loc răzmeriţe.

Ajunşi în faţa ambasadei americane, Nifkawitz dădu ocol clădirii, intră cu maşina pe o străduţă laterală şi trase în faţa unei intrări anexe.

Un om de pază îi opri şi le vârî în ochi lumina lanternei. Frost lăsă în jos geamul.

- Termină cu prostiile că acum te lichidez, bombăni Frost punându-şi mâna streaşină la ochi.

Omul le examină actele şi, fără nici un comentariu, le făcu semn să treacă.

- S-ar zice că îţi cauţi necazuri cu lumânarea, zise Nifkawitz.
- Dacă cineva caută necazuri cu lumânarea, să ştii că nu eu sunt acela, bombăni Frost.

Nifkawitz opri maşina într-o curte interioară şi îl conduse pe Frost până la ascensor. La etajul doi, parcurseseră un culoar lung şi îngust şi însoţitorul lui Flank bătu la o uşă.

- Intră!

Nifkawitz deschise, lăsându-l pe Frost să treacă, şi se opri în prag. în încăpere nu era arpinsă decât o lampă de birou plasată foarte jos. Fasciculul puternic lumina o mapă de birou verde şi bustul unui bărbat în vestă şi cu cravata desfăcută. Uşa se închise cu zgomot. Nifkawitz se întorsese pe culoar. Gata la orice, Frost duse mâna la pistol.

- Linişteşte-te, căpitane, făcu bărbatul de la birou. Sunt John Cockroft, consilierul excelenţei sale ambasadorul Statelor Unite ale Americii.
- Atunci arăta-ţi mecla! se răsti Mercenarul ameninţător. Nu-mi plac oamenii care se ascund!

Mâna bărbatului alunecă spre partea dreaptă a biroului. Frost scoase pistolul. Dar mâna se opri asupra unui panou de comandă şi lumina ţâşni dintr-o lustră imensă. Apăru un cap rotund. Părul, adus în faţă pentru a masca un început de chelie, forma o mică meşă în formă de virgulă pe o frunte foarte lată. Gura, cu buze subţiri încerca să surâdă. Frost îşi puse pistolul la loc şi săltă din umeri.

- Eşti dur, nu-i aşa, căpitane Frost? Halston m-a avertizat că...
- Ce-ar fi să trecem la lucruri serioase? îi tăie vorba Frost aşezându-se fără să fi fost invitat. Ce treabă aveţi cu mine, *mister* Cockroft?
- Foarte bine, zise Cockroft. După cum ştii, situaţia a căpătat proporţii alarmante. Vreau să te întorci în zori împreună cu mercenarii tăi pentru a evacua personalul ambasadei şi a-l conduce cu maşina până la frontiera mexicană.

De ce cu maşina?

Pentru că aeroportul va fi închis dintr-un moment în

altul.

- De unde ştii?

Am sursele mele, răspunse Cockroft.

Dar dacă tot împrumut un mijloc dc transport de la Montesinos, de ce-i luăm camioanele şi nu elicopterele?

Hangarele au fost incendiate de *guerrilleros.* Nu a mai rămas nici măcar un aparat capabil să zboare.

Shit! făcu Frost.

Apoi continuă cu un ton aspru:

Văd că eşti bine informat. S-ar părea că la palat încă nu s-a aflat.

Ţi-am spus că am sursele mele, îi replică Cockroft înţepat.

Să admitem, mormăi Mercenarul. Aş vrea să ştiu pentru ce vrei evacuarea ambasadei.

Pentru că oraşul va fi cucerit. Acum e un lucru inevitabil. N-aş vrea ca membrii personalului să lie luaţi ostatici cum s-a întâmplat la Teheran.
Şi ceilalţi cetăţeni americani?
Cockroft făcu o mutră evazivă.
Oh... nu cred că sunt cu adevărat ameninţaţi. Şi apoi, nimeni nu poate să facă nimic pentru ei în stadiul actual al luci urilor. După părerea mea, evacuarea ambasadei va fi destul pentru calmarea resentimentelor fată de americani.
1 ui ia insurgenţilor se va concentra atunci asupra uuver- nului, ceea ce mi se pare totuşi mai normal.
Dacă înţeleg bine, ai intenţia să-i predai gherilelor pe Montesinos, pe nepoata lui şi pe soţii Paîiero...
Nu să-i predau, îl corectă Cockroft, ci pur şi simplu să-i las să se descurce singuri cu problemele lor.
Am fost angajat să-i protejez.
De noi.
Şi dc generalul Montesinos.
John Cockroft îşi îndepărtă mâinile cu un aer fatalist.
- Ce vrei... Nu putem să facem nimic. Guvernul noastru vrea să se evite cu orice preţ o angajare directă în ţară.
- Bine, conchise Frost ridicându-se. Fiţi gata de plecare între şapte şi şapte şi jumătate. Distrugeţi toate documentele, strângeţi alimentele pe care le aveţi, medicamentele şi nu uitaţi de canistre cu apă.
Cockroft se ridică şi el în picioare, foarte mirat că reuşise să câştige atât de uşor partida. Frost ignoră mâna întinsă de consilierul ambasadei, îi întoarse spatele şi ieşi.
Parcurse culoarul şi îl găsi pe Nifkawitz la uşa ascensorului.
Urcă în maşină, aprinse o ţigară Camei şi lăsă din nou geamul în jos când Nifkawitz opri maşina la postul de gardă.
- Câţi sunteţi aici? întrebă el.
- Doi, răspunse omul. Ambasadorul a redus paza la minimum. S-ar părea că atunci când sunt prea mulţi, oamenii consideră asta ca o provocare.
- Ah da, înţeleg, zise Mercenarul ascunzându-şi un zâmbet.
După ce ieşiră pe poarta mare de fier, Frost se întoarse spre Nifkawitz:
Ia spune-mi, de când lucrezi pentru ei?
Dacă tipul lucra pentru CIA, ar 11 crezut că a fost demascat. în caz contrar, îşi va zice doar că Frost îl bănuia că este în serviciul Departamentului de Stat.
- Cum ai aflat? în întrebă Nifkawitz uluit.
- Nu ştiam, doar bănuiam, răspunse Frost. Acum mi-ai dovedit.
La dracu! bombăni Nifkawitz. M-am lăsat dus ca un pămpălău.

Gura păcătosului adevăr grăieşte Acum că lucrurile sunt clare, spune-mi câte ceva despre Trafalgarul pe care ni-l pregăteşte Cockrofi. Apropo, n-ai remarcat că seamănă cu Napoleon?
Ba da, răspunse Nilkawilz apri uzând o ţigară.

Suflă fumul, coti spre *Palacio National* apoi se uită stingherit la Frost.

Iiei! Uită-tc pe unde mergi! N-am chef să ajung înlr-un zid! Ia spune...

Nifkawitz scoase un soi de mârâit, apoi îşi drese glasul.

Uite. Se pare că Departamentul de Stal şi CIA nu văd la tel problema. După toate aparenţele, Departamentul de

arc intenţia să-l lase baltă pe Montesirtos. CIA vrea să-l protejeze. Şi e normal, a fost totdeauna corect faţă de noi.

Să nu-ţi faci griji pentru el, zise Frost. Câtă vreme mai am un ochi, voi veghea asupra lui.

Trase un fum, scutură fumul în scrumiera de la bord şi adăugă netezindu-şi mustaţa:

Acum îmi vei spune câţi oameni din grupul noatru lucrează pentru Departamentul de Stat şi câţi pentru CIA. Aş vrea să aflu cum stau cu bibicii mei.

În privinţa asta nu şliu mai multe decât tine. zise Nifkawitz. După câte am înţeles ar mai II unul care lucrează pentru CIA şi doi-trei pentru Departamentul de Stat. Dar nu ştiu care.

I.ra cinci şi jumătate când Frost intră în camera lui. Făcu un duş. se bărbieri în grabă, îşi puse ţinuta de luptă apoi îşi înghesui ceva lenjerie de corp în raniţă. După ce adăugă şi încărcătoarele de schimb ale pistolului Browning High Power. Mercenarul făcu inventarul dulapului de haine. îşi luă mărunţişurile de prin buzunare:

 monede, pachete de ţigări începute etc. în haina albă murdară de noroi găsi Un pachet încă umed şi o pereche de chiloţi mici. Zâmbi, puse totul în buzunar şi închise dulapul.

La şase, cu raniţa sub braţ, bătu la uşa Estefaniei.

Fata îi deschise şi Frost îi expuse pe scurt situaţia slatuind-o să-şi pregătească un bagaj uşor.

- Chiar dacă Cockroft nu vrea, eu tot vă iau cu noi, adăugă el. E tot ce pot să fac pentru a vă proteja. Trebuie să vii, n-ai de ales.

- înţeleg, zise Estefania, şi cred că ai dreptate. Dar *tio* nu va vrea în ruptul capului să părăsească palatul. îl cunosc prea bine. Ştiu că va rămâne pe loc şi va rezista până la moarte.

- Nici nu mă aşteptam la altceva din partea lui. Dar uneori mi se întâmplă să fiu partizanul soluţiilor rezonabile. Iar astăzi soluţia rezonabilă este să părăsească Ciudad de Guatemala. Poate că în curând se va întoarce. Cine ştie? Mă duc să-i explic lui Panero punctul meu de vedere. Poate că amândoi vom reuşi să-l convingem pe unchiul tău.

Mă îndoiesc, răspunse Estefania. *lio* e tare încăpăţânat.

Ştiu, dar şi eu sunt la fel.

Totuşi, să-l iei uşurel, zise Estefania.

Se ridică pe vârful picioarelor, îl sărută şi adăugă:

- Du-te, eu încep să mă pregătesc. Ne vedem mai târziu.

Frost o sărută şi el apoi urcă la primul etaj şi bătu la uşa lui Panero.

Ursula veni să-i deschidă în cămaşă de noapte transparentă, cu ochii umflaţi de somn.

- *Capităn* Frost! exclamă ea. Ce surpriză Plăcută! Intră.

Frost intră şi o întrebă:

- La ora asta n-ar fi trebuit să deschidă servitorii?
- Servitorii îşi încep serviciul la opt şi jumătate, *capităn.* Sunt singură.

Senzualitatea strălucea în ochii verzi ai Ursulei.

- Generalul Panero nu e aici?
- Nu. Nu s-a întors în noaptea asta. Ştii că evenimentele s-au precipitat. Gherilele au ajuns la aeroportul La Aurora. Şi au distrus şi elicopterele garnizoanei.

De unde ştia, dacă nu-şi văzuse bărbatul?

Frost neglijă să-i pună această întrebare.

- Trebuie să stau neapărat de vorbă cu generalul Panero, zise el. Când trebuie să se întoarcă?

Ursula îl prinse de mână şi se uită la ceasul lui Omega.

- Şase şi cinci, zise ea. Va fi aici peste o oră dacă totul merge bine. Aşa că aşteaptă-l aici.

Vocea ei deveni mângâietoare când se lipi de Frost şi adăugă:

- Am să-ţi ţin de urât dacă vrei.
- Nu, mulţumesc, zise Frost respingând-o.

Femeia se simţi jignită. Miji ochii şi, brusc, îşi scoase cămaşa de noapte pe deasupra capului.

- Priveşte! strigă ea apucându-şi sânii pentru a-i ridica spre el. Nu arăt destul de bine pentru tine? Nu sunt destul de atrăgătoare? îţi plac mai mult puştoaicele?

Ursula se învârti în loc pentru ca Frost s-o poată admira din toate unghiurile, apoi se apropie din nou:

- Flaide, vino să faci dragoste cu mine! Nu e normal ca Estefania să profite numai ea. Să nu spui că nu, te-am văzut ieri seară intrând în camera ei. Ah, înţeleg, *capităn* Frost are o slăbiciune pentru gâsculiţe... Dar să ştii că şi
femeile experimentate au farmecul lor. Dă-mi măcar o sansă să-ti arăt de ce sunt în stare. Sunt convinsă că ai să
> 5
mai vii.

Frost o îndepărtă cu un gest agasat. Avea el alte treburi.

Seiiora Panero, mi se pare că ţi-am mai spus o dată că atunci când voi avea nevoie de serviciile unei târle, mă voi adresa numai unor profesioniste.

Frost lăsă capul în jos la timp evitând astlel palma care îi era destinată. Tocmai întindea mâna spre clanţa uşii când Ursula se repezi la el:

Du-te! strigă ea în gura mare. Du-te şi călăreşte-ţi nătăfleaţa! Profită cât mai e timp. Pentru că mai înainte de prânz o să crăpaţi cu toţii sau, şi mai rău, o să zăceţi într-o celulă!

Mercenarul o prinse de mâini.

- Cum! Ce mai e şi povestea asta?

Nu mai aveţi nici o scăpare! strigă Ursula zbătându- se să scape din mâinile lui Frost.

Probabil că furia o făcuse să-şi piardă minţile. Dar Frost voia totuşi să lămurească lucrurile.

Cum aşa, Iară scăpare? Ce vrea să însemne asta?

Ursula nu se mai zbătu şi rânji diabolic.

- Asta vrea să însemne că peste două ore va avea loc *pronunciamiento*, că Miguel va fi la conducerea statului şi că eu voi fi prima doamnă a ţării!

Panero? El e trădătorul?

O expresie de groază apăru brusc pe faţa Ursulei. îşi muşcă cu disperare buza dc jos.

- Prea târziu, puicuţo, te-a luat gura pe dinainte. Acum, vorbeşte.

Ursula tăcea. Se uita la Frost cu o privire plină de furie şi de ură. încercă să scape brusc din mâna lui cu o lovitură

dc genunchi la testicole. Frost îi dădu drumul şi sări înapoi. Ursula îl atacă din nou. Mercenarul o apucă cu mâna stângă de păr şi o dezechilibră apoi îi trase o lovitură zdravănă peste faţă cu dosul mâinii drepte.

Ursula căzu pe culoarul acoperit cu mochetă. Din colţul gurii îi curgea un firişor de sânge.

- Ticălosule! îi strigă ea trecându-şi mâna peste gura care începea să se umfle.

Când se uită la Frost, Mercenarul avea în mână pistolul Browning High Power.

- Nu! Nu! îndurare! gemu ea. Nu mă omorî! Voi face tot ce vrei...

- Tot ce vreau e să vorbeşti. Aşa că vorbeşte!

Ursula se lăsă să cadă pe o banchetă acoperită cu catifea albastră aşezată lângă peretele culoarului. îşi prinse faţa în mâini. Frost se uită la ea şi îi veni să râdă. îşi ascundea faţa... Dar îşi arăta corpul gol cu o totală indecenţă... Luă de jos cămaşa de noapte şi i-o aruncă. Ursula dădu din umeri şi se îmbrăcă cu ea.

- Vorbeşti sau nu? răcni Frost. Sunt grăbit.

Ursula dădu încet din cap. începea să-i fie milă de ea văzând-o cu părul răvăşit, buza umflată şi genele ude de lacrimi.

- Da, Miguel e trădătorul pe care voiai să-l demaşti, începu ea cu glasul întrerupt de suspine.

- Asasinarea fratelui tău, acel comando trimis în Elveţia, fata cu inelul otrăvit, toate astea au fost puse la cale de el?

- Da, murmură Ursula.

- Ai fost complice la asasinarea propriului tău frate!

Da,., devenise primejdios. Miguel îl trimisese pe Javier la Zurich în încercarea de a-l face să se ralieze cauzei
noastre. Esteban a fost gata să-l ucidă. La întoarcere i-ar fi dezvăluit totul lui Alvaro. Am fost nevoiţi să-l suprimăm, nu puteam face altfel.

- Javier de care vorbeşti e Medellin?

- Da, răspunse Ursula cu un hohot de plâns.

- Şi lepădătura ta de bărbat l-a lichidat fără să clipească pentru că urma să spună totul?

- Sunt sigură că Javier n-ar fi vorbit niciodată! Miguel începea să-l considere jenant pentru că...

Ursula tăcu.

- Fiindcă se culca cu tine, nu? completă Frost. Iar Panero se temea să nu vă întoarceţi împotriva lui. Pentru că Javier era drăguţ şi cu siguranţă mult mai dotat decât bătrânul tău soţ. Ar fi făcut pentru tine orice. Ar fi fost în stare chiar să-l elimine pe soţul cu pricina. Asta e, nu-i aşa?

- Asta e..., mărturisi Ursula cu o voce abia percepută.

- încă un moment, reluă Frost. Pentru ce n-a distribuit alimentele? Nu le-a dat gherilelor, aşa cum am crezut, pentru că nu era de partea lor.

- Distribuirea alimentelor ar fi sporit popularitatea lui Alvaro. E simplu.

- Simplu dar cât se poate de stângaci, comentă Frost. Asta i-a dat de bănuit generalului. Iar în ziua înmormântării, te-ai întors spre soldatul din gardă ca să-i dai semnalul să tragă?

- Da, răspunse Ursula cu o voce frântă.

- Şi când bărbatul tău a îndreptat arma spre mine voia chiar să mă omoare! Nu avea cum să mă confunde cu teroristul pentru că voi organizaserăţi atentatul. Fără intervenţia lui Montesinos, acum aş fi fost mort!

Da, repetă Ursula lăsând capul în jos.

Frost simţi un gust amar în gură. Femeia aceea deprimată, acea nimfomană pe jumătate nebună şi avidă de putere îi întorcea stomacul pe dos.

- Ridică-te! îi ordonă el.

Ea se ridică încet.

- Ce... ce vrei să faci? Să mă omori?

Nu imediat. Mai am nevoie de tine.

O rază de speranţă lumină brusc faţa buhăită a Ursulei.

- Ascultă, Frost... Pot... pot să-ţi propun un îucru extraordinar. O şansă nesperată pentru tine. N-o lăsa să-ţi scape.

Frost zâmbi acru.

- Zău? Ce anume?

Dă-te de partea noastră. Să-l aşteptăm pe Miguel şi pe oamenii lui. Voi şti să-l conving să te ia cu noi. Te-a văzut de ce eşti în stare. Se teme de line şi te admiră. El mi-a spus-o cu gura lui. O să meargă. Vom lua puterea şi după aceea îl vom face să dispară. Vei fi amantul meu. Ţara va fi la picioarele noastre. Vezi, îţi ofer totul, dragoste, bani, putere.

Poţi să pui toate astea într-un sac de gunoi şi să ţi-l bagi undeva! rânji Mercenarul.

Bietul meu Frost, nu ştii ce pierzi...

Ba da, nimic. Hai, ai telefon aici?

Aăă... da..., se bâlbâi Ursula uimită.

Ia-o înainte. Vin după tine.

Frost trase zăvorul la uşa de la intrare, apoi o urmă de-a lungul coridorului cu podeaua acoperită de mochetă. Ursula deschise o uşă situată în fundul apartamentului şi intră într-o încăpere ocupată de şifoniere grele, o toaletă şi un pat mare şi răvăşit. Pe noptieră se afla un aparat telefonic.

- Unde-ţi sunt hainele?

- Aici, răspunse Ursula întinzând mâna spre unul din şifoniere.

- Dă-te la o parte.

Ţinând pistolul spre ea, Frost deschise uşa şifonierului, luă din el lenjerie de corp, o pereche de blugi, un tricou şi o pereche solidă de espadrile. îi aruncă totul pe scaunul de la toaletă şi îi ordonă:

- îmbracă-te!

- Dar... Dar..., se bâlbâi Ursula.
- Ce? o întrerupse tăios Frost. Poate vrei să mă întorc cu spatele?

Ursula dădu din umeri jignită la culme. Apoi îşi scoase de pe ea cămaşa de noapte şi începu să se îmbrace. Cu pistolul în mână, Frost se aşeză pe pat şi formă numărul postului de gardă supraveghind-o cu coada ochiului.

- Alo! Gillette?
- Mda. Ce s-a întâmplat, Frost?
- Trimite-mi fuguţa trei bibici înarmaţi la apartamentul lui Panero.
- O.K.. S-a şi făcut.

*

îje *

- Nu e cu putinţă! exclamă Estefania pălind.
- Din păcate, ăsta e adevărul, zise Frost bătând-o cu stângăcie pe mână.

Aşteptă să-şi revină şi adăugă:

E trecut de şase şi jumătate. Urc să-l luăm pe unchiul tău şi spălăm putina cât mai repede posibil.

Nu va merge. O să vrea să rămână şi să lupte.

- Nu te nelinişti, ştiu eum să-l conving. O să-i spun că dacă refuză să mă urmeze, vă omor pe amândouă, pe Ursula şi pe tine.
- Ai face-o?
- Pe tine bineînţeles că nu. Pe Ursula însă, Iară cea mai mică remuşcare. Dacă opune rezistenţă şi mă forţează s-o omor, o voi face. Şi va capitula pentru a te salva pe tine.
- Cred că o să meargă, fu de părere Estefania. Dar, ai grijă, menajează-l. Nu-i spune nimic despre Miguel.
- Nu te-nţeleg.

Inima lui, zise Estefania.

Dumnezeule mare! murmură Frost. Bine că mi-ai amintit. Eram gata să fac o mare gala.

Haide, Hank, du-te repede şi succes, îi zice Estefania sărutându-l.

Prost ieşi din cameră şi îl luă cu el pe Carrington care îl aştepta pe culoar.

După zece minute coborau împreună cu generalul Montesinos copleşit de durere. în trecere o luară şi pe Ursula, lăsată în paza lui Shoerdell şi Craymer. Prost considerase că nu era prudent s-o lase pe scorpie doar cu un singur mercenar. Nici cu doi nu era pe deplin liniştit. La parter li se alătură Estefania.

Un sfert de oră mai târziu, jeep-urile şi camioanele ieşeau din garajul palatului. Frosţ opri convoiul la armurerie ca să mai ia arme şi explozibil, apoi la depozit unde oamenii lui încărcară în camioane cuverturi, bidoane cu carburant şi un grup electrogen. Putea fi util la producerea electricităţii.

Şi mai ş; jefuieşti palatul înainte de a pleca! zise ursuz Montesinos fulgerându-l cu privirea.

Haide, generale, îi răspunse Frost. N-o lua aşa. îţi voi da înapoi tot ce-am luat dacă vrei. în ziua în care te vei întoarce să-ţi reiei locul aici. Căci te vei întoarce. Sunt sigur de asta.

Trădător infam! strigă generalul.

Dacă ai şti... zise Frost printre dinţi.

La şapte şi un sfert convoiul se oprea în laţa ambasadei Statelor Unite. Frost coborî singur după ce dădu câteva dispoziţii lui Gillette şi lui Nifkawitz. Omul de la pază, care primise instrucţiuni, îl lăsă să treacă şi I rosi urcă repede la biroul lui Cockroft.

Salut, Cockroft!

Te rog, fără prea multe familiarităţi! îi zise Cockroft furios. E totul gata?

Totul e gata dar am adăugat un mic detaliu la planul iniţial. îi luăm cu noi pe Montesinos, pe nepoata lui şi pe nevasta generalului Panero.

Nici nu poate fi vorba! zbieră consilierul ambasadorului.

Frost se apropie de birou şi zise calm:

Ba da, chiar de asta e vorba.

Scoase pistolul şi lipi ţeava de tâmpla lui Cockroft.

Ticălosule! Trebuia să mă gândesc eu la o lucrătură din partea ta!

Asta nu prea e un limbaj diplomatic, domnule Cockroft.

Canalie! Lepădătură! N-ai să scapi cu una, cu două! Am să te fac să-ţi înghiţi puşcociul!

Ăsta nu e limbaj pentru un om care lucrează la Departamentul de Stat, domnule Cockroft.

Sub ameninţarea pistolului, Frost îi ordonă lui Cockrolt să adune personalul în curtea interioară. în zece minute

toată lumea era îmbarcată cu arme şi bagaje şi la şapte şi treizeci şi cinci, convoiul pornea în direcţia aeroportului La Aurora. Frost nu renunţase la ideea de a pleca pe calea aerului. Având în vedere situaţia din ţară, avionul era cel mai sigur mijloc de a ajunge în Mexic.

În momentul în care pătrundea pe Sexta, Frost care urcase în jeep-ul din laţă, zări la două sute de metri un mic grup de oameni în ţinută kaki care începeau să aşeze saci de nisip pe şosea. Şoferul ridică instinctiv piciorul de pe acceleraţie.

Bagă tare! ordonă Frost.

10

FROST PUSE IMEDIAT MÂ- na pe un pistol-mitralieră, aşteptând să ajungă la vreo cincizeci de metri şi începu să tragă. Cei şase *guenilleros* dădură drumul la saci şi săriră la armele lor AK-47. Unul dintre ei puse un genunchi în pământ pe direcţia jeep-ului şi duse arma la ochi. Frost îl tăie în două eu o latală scurtă. în secunda următoare simţea şocul roţilor care treceau peste cadavru.

Făcând un adevărat slalom, şoferul se strecură eu maşina printre sacii cu nisip. Frost întoarse capul în spate. Aliaţi în camionul din urma lui, Gillette, Shoerdell, Craymer şi doi puşcaşi marini de la ambasadă deschiseră focul pe deasupra obloanelor. Gloanţele lor doborâră trei *guerrilleros.*

Frost îl văzu pe omul aşezat în genunchi pe spaţiul de la mijlocul şoselei. Văzu grenada rotindu-se în aer şi lovind *camionetei.* Explozia îi bubui în urechi şi *camioneta* se transformă într-o sferă de foc. Jeep-ul din urma ei nu putu să cotească într-o parte şi intră în carcasa cuprinsă de flăcări.

Stop! răcni Mercenarul.

Jeep-ul se opri cu un scrâşnet asurzitor de cauciucul i. Gillette şi Pearblossom îşi opriseră şi ei vehiculele.

Arma lui Pearblossom îl opri cu un glonţ drepl în cap pe omul în genunchi care se pregătea să tragă siguranţa unei alte grenade. Ultimul *guerrillero* o luă la fugă, urmărit de cei doi puşcaşi marini. La distanţa aceea Frost nu avea cum să intervină. Omul se întoarse şi trase o rafală scurtă.

Drace! bombăni Frost printre dinţi. A făcut zig când ar fi trebuit să facă zag!

Deplasându-se spre dreapta, unul din puşcaşi intrase chiar în direcţia tirului. Rafala îl seceră în plină cursă, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi şi muri, facându-se ghem pe asfalt. *Guerrillero* nu avea nici o scăpare. Convoiul bloca toată partea dreaptă a străzii. în locul acela nici o stradă nu dădea în Sexta. Ceva mai departe, Frost îi văzu pe Riddell şi pe Santarelli traversând drumul şi înaintând pe cealaltă parte a şoselei, tăind retragerea omului în ţinută kaki.

în partea din faţă a convoiului, Frost, Shoerdell, Gillette şi Craymer închideau şi ei trecerea. în timp ce înainta, Frost simţi căldura focului arzându-i obrazul. *Guerrillero* se repezi spre o poartă mare şi încercă s-o forţeze lovind-o frenetic cu patul armei. Riddell se repezi spre el şi îi goli încărcătorul în spate de la mai puţin de zece metri.

Nifkawitz şi Sturmer care ocupau jeep-ul accidentat veniseră şi ei lângă Frost.

Pearblossom se întorcea la camionul lui şchiopătând.

- Rănit? strigă Frost.

Nu. Mi-am luxat glezna.

Puşcaşul rămas în viaţă fusese rănit la umăr.

Urcă în al treilea camion, îi zise Frost. Acolo e medicul ambasadei.

Soldatul se îndepărtă cu braţul stâng atârnându-i de-a lungul corpului.

- Alţi răniţi? strigă Frost.

- Nu, nu cred, îi răspunse Nifkawitz care sosise în dreptul lui. Dar avem morţi, adăugă el arătându-i *camioneta.* Şase-şapte funcţionari ai ambasadei.

- Şase ori şapte?

Nu ştiu, zise Nifkawitz. Trebuie să-l întreb pe Cockroft. Dar întreabă-l tu. Mi se pare că face gât.

- Sfătuieşte-l în tăcere că ar face mai bine să lase gura. Te urci în camionul lui Pearblossom O luăm din loc.

N-o să putem trece! exclamă Nifkawitz. Tipii ăştia nu sunt singuri. Până la aeroport ne vom întâlni neapărat şi cu alţi *guerrilleros.*

- Mulţumesc, zise Mercenarul. Mie nu mi-ar fi trecut prin minte. Pornim şi facem prima la dreapta. Transmite ordinul la toate vehiculele.

- încotro mergem? întrebă Nifkawitz.

- O să vezi, îi răspunse Frost.

Urcă în maşina lui şi desfăcu harta.

- La drum! ordonă el.

O oră mai târziu, convoiul traversa cu o viteză moderată o plantaţie imensă de cafea. Ciudad de Guatemala se afla la treizeci de kilometri în urma lor şi nu întâlniseră nici măcar un singur vehicul de când ieşiseră din oraş. Indienii care lucrau pe *finea** se uitau după ei, încremeniţi pe marginea drumului de pământ în atitudini hieratice. Frost, căruia numai de turism nu-i ardea, nu putu să nu admire centurile late, brodate cu o mulţime de romburi multicolore.

* Moşie (n.tr.).

Arbuştii de cafea formau un gard viu de trei metri pe fiecare parte a drumului. Florile mari în formă de ciucure aminteau în mod ciudat de crizanteme.

La zece şi jumătate, sub un soare de plumb, zăriră orăşelul Zacapa, situat la 70 de kilometri nord de Ciudad de Guatemala. Frost ordonă o oprire şi îşi

consultă harta.

Porneau din nou după câteva minute, cotind la stânga pe un drum mai îngust. Câteva plăci de asfalt indicau că într-o vreme drumul fusese probabil întreţinut. Gropile indicau însă că întreţinerea încetase de multă vreme.

Parcurseră încă trei kilometri, trecură printr-o uşă fixată între două palisade de lemn şi se opriră pe o platformă înconjurată de barăci dărăpănate.

Toată lumea coboară! strigă Frost. Craymer şi Riddell, voi o păziţi pe *sehorita*, Armcndariz, pe generalul Montcsinos şi pe *senora* Panero. Ceilalţi sufiecaţi-vă mânecile!

Unde ne-ai dus? întrebă Cockroft venind spre Frost cu un aer ameninţător.

Vedeţi prea bine, domnule consilier. Vă aflaţi într-o gară. Nu vă place trenul?

O gară? Asta?

Ti da, o gară. Pe aici trece calea ferată construită în 1904 de United Fruit. După informaţiile melc, se pare că a rămas intactă. Ocoleşte platourile înalte pe la nord, trece foarte aproape de extremitatea sudică a lacului Izabal apoi pătrunde în pădurea din Peten şi ajunge la frontiera eu Mexicul. Nu în Mexic voiai să mergi?

Ba da. Dar pe drum. Ce mai e şi nebunia asta?

Drumurile, domnule Cockroft, vor fi toate controlate de *guerriUeros*. Şi acum închipuie-ţi excursia superbă pe care o vom face la bordul acestei maşini.

îl duse pe Cockroft la colţul clădirii şi îi arătă o adevărată locomotivă de western cu coşuri înalte şi apărătoare de vite în faţă. De ea erau agăţate tenderul, şi trei vagoane acoperite.

- Haide! continuă Frost. Toată lumea la treabă! Descărcăm topoarele şi fierăstraiele şi tăiem lemne. Santarelli şi Shoerdell, voi doi faceţi plinul cu apă. Iar eu mă voi duce să văd dacă se poate pune în mişcare această limuzină de vis.

- Hei! strigă Pearblossom. Aşteaptă-mă. Meştereala e domeniul meu. Mă duc să-mi iau cutia cu scule şi vin şi eu.

Pearblossom nu minţise. Era un as în meşterit. Cu buretele cu ulei într-o mână şi cheia engleză în cealaltă, mercenarul inspecta, curăţa, debloca cu minuţiozitate fiecare piesă a locomotivei. Frost, ca un bun asistent, îi dădea sculele cerute, încântat că nimerise peste un astfel de artist.

- Ai lacut studii de mecanică? în întrebă el.

- Nu, răspunse Pearblossom. îmi place asta, e o pasiune. Tot ce are un motor şi se mişcă cu propriile mijloace mă fascinează. E damblaua mea, dacă vrei.

- După părerea ta, crezi că o să meargă?

- Deocamdată n-am găsit nimic stricat. E foarte ruginită dar la prima vedere pare în stare de funcţionare. Roţile şi bielele sunt bune. Osiile vor rezista. Pistoanele ar trebui să se deblocheze când o să-i dau drumul să meargă şi gresorul mecanic va funcţiona. Volanele şi robineţii sunt foarte gripaţi dar mă ocup eu de ei.

- Crezi că ai să reuşeşti? întrebă Frost speriat de aparenta complexitate a maşinii.

Să şl ii că, după părerea mea cazanul, coşul de abur şi regulatorul par impecabile. Cel mai mult mă îngrijorează tuburile de abur. Sunt mâncate într-o grămadă de locuri. O să le astup cu mastic refractar şi asta voi şi face prima dată, că durează până se usucă. Altfel iese afară căldura. Hei, Frost, ia uite-te aici!

Pearblossom arăta spre o placă mică de cupru prinsă în şuruburi deasupra vetrei.
Incredibil! exclamă Frost. A fost fabricată în 1897! F şi mai veche decât calea ferată!
Nu-Ji face griji, lacu Pearblossom. Pe vremea aia se lacea treabă bună.
Nu-mi fac cine ştie ce griji. Pari a fi meşter mare. Dar ar li prea mult dacă aş spune că sunt complet relaxat.
Chestia care mă supără cel mai mult e pompa de apă. Trebuie s-o desfacem de tot. Dar mai întâi să lipim tuburile din cauza timpului de uscare.
Mda, zise 1 rost. în privinţa asta, nici o problemă, voi putea să-ţi dau o mână de ajutor.
Bineînţeles, nu e mare brânză. Nu trebuie decât să-ţi dai silinţa. Pentru că oricum, poţi să fii sigur că vor mai 11 scurgeri. Fiecare scurgere înseamnă o pierdere de presiune, deci o pierdere de putere. Fără a mai pune la socoteală că, în timpul călătoriei, tot ce scapă înghiţim noi. Aşa că avem tot interesul să lucrăm cu grijă.
O.K. îi dăm drumul. Dar pompa?
Asta... Nu pot să mă pronunţ până n-o desfac, cum zice chirurgul. Dacă e toată nasulită înăuntru, atunci ne putem întoarce la camioane. în orice caz. voi avea de lucru cel puţin până după-amiază.
Atunci, la treabă! declară Frost.
153
La două toate scurgerile erau practic astupate. Frost ordonă o pauză pentru masă. Mercenarii şi funcţionarii de la ambasadă se instalară în grupuri mici în gara dezafectată. Frost şi Pearblossom, cu braţele negre pană la coate, se aşezară mai la o parte.
Doi mercenari asigurau paza lui Montesinos şi a celor două femei. Din când în când, Frost trăgea cu ochiul la grup. Frâu acolo doi ochi care îl sorbeau plini de dragoste. Şi alţi doi care îl priveau cu furie. Iar nişte ochi verzi îl priveau cu o mânie neputincioasă.
Pe la sfârşitul după-amiezii, pompa de apă se lăfaia bucăţele pe o prelată. Pearblossom reluza în continuare sa se pronunţe dar părea relativ optimist. La miezul nopţii pompa de apă era montată la loc. Frost se telicită că îi trecuse prin minte să ia grupul electrogen. în lipsa lui. ar li fost obligaţi să lucreze la lumina lanternei, ceea ce ar fi pus probleme suplimentare. Pe la două dimineaţă se auziră primele gâfâituri. Mai erau unele scurgeri, după cum se aşteptau, dar destul de acceptabile.
Gata, zise Parblossom ştergându-şi fruntea neagră de funingine. Acum trebuie s-o lăsăm încet să se încălzească ca să reglăm presiunea. Părerea mea e eă cel mai bine ar li să plecăm în zori. Să tragem şi noi un pui de somn, că merităm. Sperând că amicii lui Fidel n-or să vină să ne gâdile la cur.
Nu ei mă îngrijorează, răspunse Frost. Vom avea timp să ne gândim la ei când vom traversa Peten. Problema e Panero. Nimic nu dovedeşte că nu mai are elicoptere. Şi când va alia că nevastă-sa e cu noi, o să-l apuce damblaua!
Păi te cred. Dar gheri...
154
155

Pcarblossom amuţi. Un strigăt puternic se auzi din vagonul de la mijloc, acolo unde Frost instalase familia lui Montesinos.
- Fira-ar să fie! făcu el.
Amândoi o luară la fugă^spre vagon. în timp ce se apropiau, Frost auzi vocea Estefaniei:
- *Tio!* Oh! *Tio!* L-ai omorât, putoareo! Slricato! Matra- cuco! Şi voi nu staţi aşa încremeniţi ca doi tâmpiţi. Aduceţi medicul de la ambasadă. Luaţi viteză!
- Dar... dar... se bâlbâi Fledgette.

Frost intră în vagon cu Pearblossom în urma lui. Generalul stătea întins pe o cuvertură, cu gura deschisă şi ochii daţi peste cap. Aplecat asupra lui, Estefania îi aplica un masaj cardiac în timp ce Kilner o împingea pe Ursula în fundul vagonului sub ameninţarea armei.

- Ce s-a întâmplat? răcni Frost.
- Cred... cred că i-a spus totul lui Montesinos.
- Cine? Ce?
- Ea, doamna Panero, în legătură cu soţul ei.
- Nu puteai s-o supraveghezi, idiotule?
- Păi... eu... Frost... se bâlbâi Fledgette. Stăteau de vorbă cu glas scăzut în timp ce noi făceam o carte.
- O să crape! făcu Ursula rânjind sardonic. Cel puţin m-am răzbunat.
- Kilner!
- Da, şefule!
- Nu-mi mai spune şefule! se oţărî Frost.
- Da, şefule! Ăăă... Pardon, şefule, mi-a scăpat.
- În-co-ri-gi-bil! Bun, îi pui un căluş în gură roşcatei ăsteia şi o legi fedeleş într-un colţ. Să fim liniştiţi!

Estefania îşi masa unchiul. Frost se apropie de general şi o dădu la o parte preluându-i strădaniile.

MĂCELUL

- Mulţumesc, Flank, suspină ea gâfâind.
- Crezi că o să scape?

Nu ştiu, răspunse tânăra. Să-l aşteptăm pe medic.

Flei, şefule, n-am căluş, îi strigă Kilner.

„În-co-ri-gi-bil!” îşi zise Frost în sinea lui. Apoi cu vocea tare:

Descurcă-te! Bagă-i în gură batista ta şi peste ea pune leocoplast din trusa de prim-ajutor. Puţină iniţiativă, ce Dumnezeu!

Ce! exclamă Ursula. Cârpa asta plină de muci în gura mea? Nici vorbă!

Hai, cască gura, frumuşico. O 11 văzut ea şi altele gura ta... Au! Putoarea! M-a muşcat, şefule!

Trage-i o scatoalcă şi dă-mi pace! răcni Frost abia mai respirând.

O.K., şefule.

Zis şi lacut. Frost auzi plesnitul unei palme grozave. Medicul sosi împreună cu Pearblossom. Frost se dădu la o parte să-i lase locul. Ridicând-se în picioare, Mercenarul văzu corpul inert al Ursulei la celălalt capăt al vagonului. Medicul se lăsă în genunchi pe cuvertură şi se agită deasupra generalului. Kilner, călare pe Ursula se străduia să-i confecţioneze căluşul.

I Ici, e confortabil! tăcu Kilner rânjind.

Nu-i răspunse nimeni.

Ce spui, doctore? întrebă Estefania îngrijorată. Crezi că e grav?

E încă greu de spus, răspunse doctorul punându-şi stetoscopul la loc în trusă, l-am administrat un stimulent cardiac. Inima şi-a dat drumul. Dar trebuie să mai aşteptăm.

îi întinse Estefaniei două flacoane.

- Peste un sfert de oră îi daţi două pastile albastre. După alt sfert de oră, două verzi. Şi tot aşa. Voi reveni peste două ore. Dacă constataţi o agravare, nu ezitaţi să mă chemaţi.
- Vă mulţumesc, doctore.
5 1
^
În colţul lui, Kilner o lega fedeleş pe Ursula.
- Hei! Ce grăsunică e scroafa! lacu el rânjind obscen.
Nimeni nu-i răspunse.
- Fledgette, poţi să te duci să dormi! îi zise Frost.
Nu considera că e nevoie să mobilizeze doi oameni pentru a o păzi pe Ursula legată, pe Montesinos bolnav şi pe Estefania din partea căreia nu avea de ce se teme.
Pleci, Hank?
Da. Până la urmă, voi da drumul la tren cât mai repede posibil. S-a făcut plinul cu apă şi lemne. Pear- blossom a instalat patru faruri de camion pe apărătoarea de vite. Am pus grupul electrogen în primul vagon şi am întins cabluri până în partea din faţă a locomotivei. Având în vedere starea unchiului tău, prefer să ajung cât mai repede în Mexic.
- Ai dreptate. Dar mi-ar li plăcut...
- Şi mie, baby. Cred însă că va trebui să ne lipsim de asta. Mai întâi că stăm prost cu intimitatea şi apoi, asta e, sunt un om foarte ocupat.
Estefania schiţă un zâmbet. Apoi se ridică şi se lipi de Frost care o sărută îndelung sub privirile încremenite ale lui Kilner şi Pearblossom.
- Hei! Frost! Tragi la aghioase?
Pearblossom se întoarse. îşi dăduse cămaşa şi muşchii proeminenţi luceau în bătaia soarelui.
- Ăăăă... Ce! Oh, la dracu! Era să adorm în picioare!
- încearcă-mi oleacă vatra, mormăi Pearblossom cercetând un manometru. Scade presiunea.
Frost luă câţiva buşteni din tender si îi aruncă în foc.
5 5 5
Destul, zise Pearblossom. Economie,. economie... Deşi aici nu riscăm să rămânem în pană de lemne.
Răsuci un robinet şi un jet de abur ţâşni vesel nevoie mare deasupra locomotivei.
După cum indica harta lui Frost, ocoliseră platourile înalte pe la nord şi, de la începutul dimineţii, înaintau voiniceşte prin pădurea deasă din Peten. Pentru locomotiva lor, voiniceşte însemna o viteză de croazieră de ordinul a treizeci şi cinci de kilometri la oră. Frontiera mexicană se afla la o depărtare de aproximativ trei sule de kilometri. Aveau nevoie de vreo zece ore. Dar trebuia să pună la socoteală şi opririle.
De o parte şi de alta a căii ferate se întindea o floră luxuriantă: azalee sălbatice, hibiscuşi cu flori multicolore, bananieri, liane enorme, *colas de pescado* atârnând în lungi serpentine asemănătoare cu nişte arcuri, plante verzi cu forme uluitoare. Frost recunoscu şi copaci sălbatici de cafea care, contrar celor de pe plantaţii, cărora li se limita talia, se înălţau uneori până la zece metri de sol.
Fromajeri imenşi spărgeau acel covor vegetal. Masivi la bază, fromajerii se suţineau la mijloc pentru a se deschide din nou şi a izbucni într-o jerbă de ramuri care se întindeau ca o umbrelă gigantică. Trunchiurile lor păreau sculptate cu dalta de un artist de geniu. Ici şi colo, un luminiş îi dezvăluia lui Frost

impozanta structură a unei

priamide în etaje: un templu maya, martor al unei eivilizaţii veehi de peste cincisprezece secole. Conuri de lumină vaporoasă eădeau din frunzişul des şi se jucau cu muşchii devoratori, formând un camaieu de smaralde pe pietrele tocite.

Urmărindu-l pe Pearblossom, Frost se obişnui repede cu mânuitul aparatelor. în curând se instalară la comenzi în schimburi de două ore. La prânz, prin zgomotul lacut de biele şi de gâfâitul coşurilor, Frost auzi pe cineva strigând în spatele lui. Se întoarse uimit.

Estefania! Cum ai ajuns aiei?

Pe acelaşi drum ea şi voi. Am trecut pe deasupra lemnelor din tender.

O să-ţi rupi gâtul! o certă Frost.

Căpitane Frost, aş vrea să mă consideri o fată mare şi să nu-mi mai faci morală tot timpul!

Senorita Armendariz, mi se pare că v-am dovedit în câteva rânduri că vă consider o fată mare.

Neruşinatule!

Pearblossom se uita fix la linia ferată. Frost se întrebă dacă îi auzea sau nu.

Ai lăsat pe cineva lângă unchiul tău? o întrebă el pe Estefania.

Da, pe unul din oamenii tăi. Un anume Fledgette. Unul înalt care lot timpul spune numai poveşti aiuritoare.

Cum se simte generalul?

Medicul crede că nu e foarte grav, dar că are nevoie de multă odihnă, răspunse Estefania.

Condiţiile nu sunt ideale pentru aşa ceva.

Oh, reuşeşte să doarmă. Bine, am plecat înapoi. Numi place să-l las prea multă vreme singur. Uite, ţine sandvişurile şi berea pe care ţi le-am adus.

- Mulţumesc, zise Frost.

O trase pe Estefania la el şi o sărută. Când se depărtă de el, fata văzu tricoul alb împodobit cu o pată mare neagră.

- Oh! exclamă ea. Ce drăguţ arăt! Aşa se întâmplă când flirtezi cu un cărbunar.

Apoi izbucni în râs, se răsuci în loc şi Frost o privi cum escalada tenderul.

La două, provizia de lemne se epuizase. Frost ceru desfacerea scaunelor din vagoane şi organiză un lanţ viu pentru ca scândurile să ajungă până la tender. La trei nu mai rămăsese nici o scândură nearsă. Frost, aliat la conducerea locomotivei, opri trenul într-un luminiş.

Ajutat de Gillette, Mercenarul împărţi sarcinile celor care trebuia să aducă lemne şi apă. Un om reperase o mlaştină fetidă. Avea să servească drept rezervor pentru alimentarea cazanului. Dar cărând cu canistrele de douăzeci de litri, treaba avea să dureze destulă vreme.

Frost şi Pearblossom se întinseră pe cuverturi şi dormiră în vagonul ocupat de Estefania, Montesinos şi Ursula. La cinci şi jumătate Estefania îi trezi anunţându-i că locomotiva fusese aprovizionată cu lemne şi apă. .

- înainte de a porni din nou la drum, zise Pearblossom, ar trebui verificate cuplajele roţilor şi pistoanelor.

- Am plecat, zise Frost. Simt nevoia să-mi dezmorţesc picioarele. Şi să mai fac şi altceva...

Estefania şi Pearblossom zâmbiră. Frost surâse şi el. începu prin a controla starea roţilor de sub vagoane, apoi se duse să urineze şi trecu de locomotivă. Totul părea în ordine. Se întoarse după Pearblossom. Când intră în vagon, nici urmă de Estefania şi de Paerblossom. Şi nu mai era nici Ursula. Generalul

dispăruse şi el cu brancardă cu tot.

în locul lor dădu dc Fledgette, Bilcstein şi Nifkawitz.
Ce se întâmplă aici? întrebă Frost. Ne mutăm?
Al naibii Frost, nu-şi pierde niciodată simţul umorului... laeu Fledgette rânjind. Se întâmplă că s-a schimbat conducerea, căpitane.
Frost îi strivi nasul cu o directă de dreapta. Fledgette se dădu înapoi sub impactul loviturii şi se opri groggy în peretele de lemn. Frost scoase pistolul strângând din dinţi. Bilslein se repezi la el. Mercenarul îi trase patru gloanţe în burtă. Bilstein făcu doi paşi înapoi şi se prăbuşi cu un horcăit gâlgâilor. Nifkawitz îl apucase de mână pe Frost şi i-o suci lăcându-l să dea drumul la pistolul care căzu cu un pocnet metalic. Nifkawitz expedic cu piciorul arma departe de Frost.
Cu o lovitură de cot în stomac, Frost îl făcu să se îndoaie, Nifkawitz scoase un urlet de durere. Se agăţă de o bară verticală şi începu să vomeze. Fledgette îşi revenise. Se repezi la atac. Cuţitul de luptă Gerber MK-I îi tăie gâtul dintr-o parte în alta smulgându-i cu această ocazie şi jumătate din urechea stângă.
Frost se întoarse să-l termine şi pe Nifkawitz. în momentul acela reperă o mişcare la limita câmpului său vizual. Se întoarse repede spre uşa care comunica cu primul vagon. Prea târziu.
Craymer era în faţa lui cu o bară de fier în mână. Frost încercă să se eschiveze, dar şocul răsună în capul lui ca o lovitură de pumn. Un voal roşu îi căzu peste ochi. Apoi se prăbuşi într-un hău negru.
HEI, *CAPITÂN,* TE TRE-
zeşti?
Frost deschise pleoapele şi vru să se frece la ochi. Nu reuşi. Vedea încă tulbure dar pe măsură ce-şi revenea avea o mulţime de senzaţii: membrele rigide, o durere în frunte, o faţă umflată.
Nu-şi putea mişca mâinile. Contactul rece al metalului la încheietura mâinilor îl făcu să înţeleagă că îi puseseră cătuşe. Era aşezat pe scaun în pielea goală. Privi în jos şi simţi un junghi violent în ceafa. Un lanţ îi trecea peste piept ţinându-l legat de speteaza scaunului.
Ridică capul şi se strâmbă de durere. Alt junghi îi străpunsese ceafa. Se alia într-un vagon. Văzu grupul electrogen. Prin urmare se afla în primul vagon. Afară era noapte de-a hinclca. Probabil că starea lui de inconştienţă durase mai multe ore. întoarse capul cu preţul unei dureri cumplite şi îl zări pe Craymer.
Cred că ţi-a plăcut, *capi tun,* că tot erai nedormit! Loviturica mea la cap e mai ellcace decât un tub de somnifere, nu?
Crăpara-i, lepădătură! bombăni Frost.
îşi dădu seama că nu era prea original, dar fuseseră singurele cuvinte care îi veniseră imediat în minte. Avea

impresia că un toboşar i se instalase în cap cu cele mai mari tobe ale lui.
Craymer se ridică şi veni mai aproape.
- După părerea mea, mai degrabă tu o să crapi. Dar uşurel. O să-ţi lăsăm tot timpul să bagi de seamă ce ţi se întâmplă.
Usa se deschise. Era Shoerdell.

- Ah! mârâi Frost. Şi tu eşti cu el, ticălosule. Şi Nifkawitz?
- E cu Santarelli. Le poartă de grijă generalului, nepoatei sale, puşcaşilor marini, în fine, tuturor.
Shoerdell se întoarse spre Craymer.
- într-un minut vine şi patronul. încă n-a terminat cu doamna.
Frost se încordă imediat.
- Care doamnă? întrebă el cu un nod în stomac.
- O să vezi, îi răspunse tăios Shoerdell.
- Deci, ce facem? zise Craymer. Eu am început să-mi pierd răbdarea!
- Patronul a spus să-l aşteptăm. Nu vrea să începem până nu vine el.
Craymer îl lovi pe neaşteptate pe Frost cu piciorul în coaste apoi se întoarse spre Shoerdell.
- Vrei să zici că nu vrea să fac asta?
Amândoi izbucniră într-un râs plin de răutate.
- Păi, băieţi, v-am spus să nu începeţi fără mine.
Silueta mică a lui John Cockroft pătrunse în vagon. în ciuda poziţiei neconfortabile, Frost nu se putu abţine să nu-l compare încă o dată cu Napoleon.
- Mă veţi scuza că nu mă ridic în picioare, domnule consilier, zise printre dinţi Mercenarul.
Ei bine, căpitane Frost, văd că nu ţi-ai pierdut simţul umorului.
Oh, e o replică pe care am auzit-o într-un serial prost. N-am nici un merit.
Buzele subţiri ale lui Cockroft se răsfrânseră dând la iveală nişte canini ascuţiţi. Deci el era „patronul[41], dar cc fel de patron?
S-a potrivit, zise Cockroft. Serialul care va urma va 11 prost, foarte prost pentru tine. Dar mai întâi am să-ţi povestesc scenariul.
Cockroft aprinse un trabuc gros, suflă fumul în nasul lui Frost şi continuă:
- Pentru început, dă-mi voie să te felicit pentru simţul prevederii. Dacă nu te-ai fi gândit să iei acest grup electrogen, n-aş fi putut să pun la cale ceea ce va urma.
- Ce? Ce mai e şi povestea asta ţicnită?
Ticnită? Deloc, reluă calm Cockroft. E vorba de o tehnică veritabilă. Mai întâi electrogenul, apoi hârdăul şi la sfârşit cotonogeala. în fine, când spun „la sfârşit", e doar un fel de a vorbi. Pentru că, bineînţeles, vom repeta ciclul până când vei deveni înţelegător.
Frost simţi cum i se pune un nod în gât. Cunoştea acea „tehnică veritabilă". „Electrogenul" era generatorul de electricitate pe care torţionarii o făceau să treacă în corpul victimelor. Hârdăul era un hârdău cu apă în care li se băga capul. Iar cotonogeala, era cotonogeală, în general lovituri de baston peste burtă pentru ca torturatul să verse apa absorbită din hârdău şi să nu moară prea repede.
- Dar pentru ce? întrebă el ascunzându-şi cu mare greutate frica care îl cuprinsese.
Pentru ce? Iar glumeşti, căpitane? Ca să-mi spui unde ai ascuns valiza pe care mi-ai furat-o.

Valiza? Care valiză?

Haide, eăpitane, nu te copilări!... Tu ai să suferi inutil... Apropo, ştii cât e în ea? Opt sute de mii de dolari!

- Ce fel de opt sute de mii de dolari?

Pe faţa lui Cockroft începea să se citească enervarea.

Heroină de opt sute de mii de dolari, dacă vrei să ştii! Când ai pus mâna pe ea, ar fi trebuit totuşi să ştii ce conţine, nu?

Dacă n-ar iî stat pe scaun, Frost cu siguranţă că ar fi căzut.

- A, înţeleg, zise el. Domnul consilier al ambasadorului face trafic de droguri.

Din convingeri personale, căpitane Frost. Recunoaşte-mi măcar atâta lucru. Profitul material nu constituie decât un aspect, să zicem... accesoriu al activităţii mele.

Nu prea ştiu cum poţi face trafic de droguri din convingeri personale, zise Frost rânjind.

- Pentru că eşti lipsit de imaginaţie, căpitane. E pur şi simplu vorba de a participa la intoxicarea naţiunii decadente în rândurile căreia ne-am născut amândoi. Să-l loveşti pe duşman în punctul lui slab, asta e tactica. Prietenii mei cubanezi şi eu însumi apreciem că este destul timp pentru a instaura maxismul pe tot continentul american. Din Guatemala avem poarta deschisă spre Mexic şi din Mexic poarta deschisă spre Statele Unite.

Lui Frost nu-i venea să creadă. Halstdn avea dreptate!

înţeleg, zise el. Cu cât duşmanul e mai slăbit, cu atât mai uşor îl poţi lovi.

- Chiar aşa, eăpitane Frost. Văd că ai devenit foarte clarvăzător. N

Cockroft trase din havana lui eu un aer satisfăcut.

- Singurul lucru pe care nu-l înţeleg din toată povestea asta, zise Frost, este acuzaţia că cu aş 11 furat drogul.

-'Nu face pe neştiutorul căpitane. Ai fost văzut.

- De cine?

- De senora Panero.

Mercenarul nu se putu abţine să nu zâmbească.

Totul se explică, făcu el. Ai călărit-o pe gâscă aia şi ea ţi-a spus că m-a văzut furând valiza. Logic. Ar fi trebuit să bănuiesc. Mă urăşte de moarte. Ar fi în stare de orice ea să mă ducă la pierzanie.

Cockroft se încruntă uşor.

Te rog să vorbeşti cuviincios de viitoarea doamnă Cockroft!

De data asta Frost izbucni în râs.

- Ah, bietul meu Cockroft, le-ai lăsat păcălit ca un începător! Stricata asta a schimbat complet macazul. Ai bani, ai între picioare ce o interesează pe ea, e destul. Lovelele şi sexul! Astea sunt singurele ei interese în viaţă. Te-a îmbrobodit bine...

Cockroft veni spre el cu un aer ameninţător.

Dar stai liniştit, adăugă Frost, când n-ai să-i mai satisfaci exigenţele, nu va ezita să te strivească ca pe o insectă.

Ţi-am spus să vorbeşti cuviincios! strigă Cockroft.

Şi, brusc, îşi strivi capătul trabucului de pieptul lui Frost care strânse din dinţi ca să nu urle de durere.

în momentul acela, uşa vagonului se deschise. Intră Ursula. Venea să-şi savureze victoria. Cu un zâmbet încremenit pe buze, Ursula înaintă

mişcându-şi fesele într-o pereche de blugi lipiţi pe ea şi îl cercetă cu ochii ei verzi. „Păcat” părea să spună privirea ei zăbovind îndelung asupra sexului.

Felicitări, îi zise Frost morocănos. Ai câştigat. Dar numai pentru moment. Nici unul dintre voi nu ştie să pună în mişcare locomotiva. Fără mine şi Pearblossom nu se clinteşte din loc. Bărbatul tău ne va găsi până la urmă şi, când va alia ce-ai lacul, cred că ai să crăpi o dată cu noi.

Ursula se părea că hotărâse să nu răspundă. Cu acelaşi zâmbet pe buze, se întoarse spre Cockrolt:

Nu i-ai spus, John?

Nu, nu încă. Află. căpitane, că am transmis un mesaj radio prietenilor mei *guerriUeros* indicându-le cu precizie poziţia noastră. Vor II aici mâine dimineaţă pe la orele opt. Mi se pare că nu au intenţia să lase supravieţuitori în urma lor. Cu excepţia generalului Montesinos, pe care vor să-l dea pe mâna tribunalului popular înainte de a-l executa.

Ce grozavă justiţie cu verdictul pronuţat dinainte! zise Frost cu un ton ironic.

Dar, la drept vorbind, prins la înghesuială între • *guerrilleros*, Panero şi acei nebuni care se pregăteau să-l tortureze, nu-i prea ardea de ironii.

12

ELIBERAT DIN LANŢURI, Frost îngenunchease pe podea. Shoerdell şi Craymer îl legaseră cu o sfoară solidă. Abia dacă putea să-şi mişte degetul mic. Craymer se apropie, îi puse în jurul corpului nişte lenjuri umede apoi, cu un aer satisfăcut, luă firele de cupru legate la generator şi le frecă unul de altul pentru a face să ţâşnească scântei mari de culoare albastră.

Craymer se pregătea să-i treacă firele în jurul testiculelor când Ursula îl dădu la o parte, luă firele şi le fixă chiar ea, întârziind îndelung cu degetele pe sexul lui Frost. Hank îşi zicea că tortura psihologică pe care i-o aplica era tară îndoială partea cea mai insuportabilă a supliciului. Dar se înşela.

Nu-şi dădu seama decât după ce Ursula se duse lângă Cockroft şi Shoerdell dădu drumul la curent. O durere fulgerătoare îi străbătu sexul, apoi simţi în tot corpul o arsură cumplită al cărei epicentru se situa la nivelul testiculelor. Fiecare muşchi era cuprins de mişcări spasmodice incontrolabile.

Se auzea scoţând strigăte răguşite şi se simţea sărind pe podea ca un peşte scos din apă, în ciuda legăturilor zdravene.

Apoi curentul se întrerupse. Frost mai simţi încă una- două /guduiluri, apoi se crispa, cu privirea fixă, cu gura căscată, incapabil să clipească.
Aşadar, căpitane, unde ai ascuns valiza?
Frost vru să răspundă, vru să vorbească. Să spună că nu luase valiza, să spună că Ursula era o putoare. Dar nu putu să-şi mişte limba.
Foarte bine. Hârdăul.
Frost simţi cum i se strânge stomacul. Se simţi apucat de păr şi împins cu capul spre hârdăul aşezat pe podea. Văzu suprafaţa apei apropiindu-se. Apoi văzu numai roşu. Apoi negru. încercă să înghită apă, s-o aspire în plămâni pentru a muri imediat, ca să nu mai suporte chinul, să le scape. Dar nu avea putere.
Frost nu mai respira. De câtă vreme? Nu ştia. Nu mai era conştient decât de bătăile dureroase din tâmple. Se simţea moale. Avea să-şi piardă cunoştinţa, să moară... în sfârşit...
îi scoaseră capul din apă. Respiră Iară să vrea. încercă să sc opună. Imposibil. Nu mai avea destulă voinţă, nu mai avea destulă forţă. O mână îi pălmui cu putere faţa, împiedicându-l să cadă total în inconştienţă. După care urmă vocea:
Unde e valiza? Răspunde!
Frost scoase un mârâit răguşit şi vomă. în urechi îi bătea un clopot. Insecte negre îi dansau în faţa ochilor.
Stomacul i se contractă din nou. Fata lui simţi din nou contactul cu apa călduţă a hârdăului. O mână îl prinse de păr. Capul îi ieşi din apă. O bubuitură surdă îi sparse timpanele. Simţi mâini care îl luau de sub braţ... îl aşezau pe scaun. îl pălmuiau. Un strigăt de femeie:
Ticăloşilor!
MAC'ld til
Hstefania... Zgomot de paşi... împuşcături... rafală lungă. Iar strigătul unei femei:
Târfa! Lepădătură!
Fstefania? împuşcături. Urlet interminabil de animal rănit. împuşcături, rafală. Zgomotul unei căderi.
Frost deschise pleoapele.
în faţă vedea podeaua brun-cenuşie. Avu impresia că îi ridicau capul şi îl pălmuiau peste obraji. Trase adânc aer în piept şi tuşi. începea din nou să vadă. La început tulbure, apoi, treptat, din ce în ce mai clar...
Hank... Hank...
Hstefania. Ha era. Ridică privirea şi îi recunoscu ochii îngrijoraţi.
E... c-n regulă... se auzi bâlbâindu-se.
Trei siluete zăceau pe podeaua plină de sânge. Două erau kaki: Craymer şi Shoerdell. Cealaltă era albastră. Privirea lui Frost zări blugii mulaţi pe trup, tricoul bleu, părul plin de sânge. Din lâţă nu mai rămăsese decât o jumătate.
Alte două siluete stăteau în picioare. Cockroft şi Hstefania, Frost vru să vorbească, să le spună că trăia. încă nu putea. Hstefania avea în mână pistolul Browning pe care i-l luase Nilkawitz. Cockroft o privea terorizat.
Frost văzu o macetă în cutia de echipament a trenului. Precum un automat, Mercenarul întinse braţul şi îşi simţi mâna prinzând cu putere mânerul. Acum era în picioare. Nu mergea. Parcă plutea ca într-un vis. Privirea lui era fascinată de Cockroft şi de expresia de teroare abjectă de pe faţa lui. Frost ridică maceta. Văzu pata umedă apărând în partea din faţă a pantalonilor, apoi mărindu-se rapid.
Nu! Nu! Nu mă omorî!

Era vocea. Cea a generatorului. Cea a hârdăului. Maceta lovi. Capul lui Cockroft căzu pe podea, se rostogoli şi se opri în creierul Ursulei. Corpul se clătină, apoi căzu drept pe spate. Frost avu impresia că se trezeşte, cu maceta însângerată în mână. Strigă:

- Estefania!
- Da. Sunt aici.
- Spune, l-am omorât? Eu l-am omorât?
- Da. Tu, Hank.

Deodată Frost se trezi de tot.

- Asta e. Acum îmi amintesc. Iarlă-mă pentru acest spectacol.
- O merita, Hank.
- Şi Ursula? Tu...
- Eu, zise simplu Estefania.
- - Cum ai putut?

Fata nu răspunse. Se uita spre fundul vagonului. Frost se întoarse şi îl văzu pe Nifkawitz ţinând în mână o puşcă CAR-16.

- M-am prefăcut că sunt de partea lor, ca să nu fiu închis cu ceilalţi, explică el venind spre Frost.
- Mulţumesc, zise Frost. Vă mulţumesc la amândoi. Estefania se aruncă în braţele lui şi îl sărută cu înflăcărare. Cu un aer stingherit, Nifkawitz se legănă un moment de pe un picior pe altul, apoi ieşi în luminiş.

Frost îşi luă hainele şi se îmbrăcă.

- Te simţi mai bine? întrebă Estefania.
- Mult mai bine. Stau în picioare. Dar încă mai am dureri.
- îmi închipui. Voi chema doctorul.
- Unde e? întrebă Frost.
- în ultimul vagon. îngrijeşte răniţii.
- Ah! Avem răniţi?
- Crezi că mercenarii trecuţi de partea lui Cockroft au cedat uşor! Au fost şi morţi.

O.K., hotărî Frost. Să-l lămurim pe doctor să se ocupe de cei care au nevoie de el.

- Crezi că o să-ţi treacă? întrebă Estefania.

Aşa cred, răspunse Frost reţinându-şi o strâmbătură de durere.

O strânse în braţe pe Estefania apoi zise:

Acum trebuie să dau drumul la trenul ăsta cât mai repede posibil. Mă duc după Nifkawitz.

Eu mă întorc lângă unchiul meu, spuse Estefania. Dacă ai nevoie de mine, sunt în ultimul vagon. Şi cu siguranţă că doctorul are nevoie de cineva care să-l ajute. Mă duc să văd ce pot face.

îi atinse uşor buzele cu un sărut şi ieşi. Afară, cu mâinile în buzunar, Nifkawitz privea la zorii verzui care se iveau de după vârfurile copacilor. Se

întoarse când auzi paşii lui Frost.

- Ar fi timpul să-i dăm bice, zise el. Dacă gherilele au întâlnire aici la opt, în curând or să-şi facă apariţia.
- Unde e Pearblossom?
- în ultimul vagon.
- E rău?

Rănit la umăr, dar mi-a spus că e în stare să conducă iar locomotiva.

- O.K., făcu Frost. Du-te după el. Să dea fuguţa drumul la locomotivă. După aceea vino după mine în primul vagon. Avem de vorbit amândoi.

Când ajunse în vagon, Frost se întinse pe o cuvertură şi desfăcu harta. Apoi, în ciuda voinţei sale, îl cuprinse somnul, capul îi căzu pe cuvertură şi adormi.

17.1

Se trezi din cauza trepidaţiilor trenului care se puse în mişcare. Uşa se deschise şi apăru Nifkawitz. Frost se ridică în capul oaselor şi îl invită pe Nifkawitz să se aşeze lângă el.

-- Deci, zise el aprinzându-şi o ţigară Camei, ai reuşit să afli cine e celălalt agent CIA?

- Da. E Pearblossom.
- Nu mă miră, zise Frost. E un tip senzaţional. Care era exact misiunea voastră? Cu siguranţă că n-aţi fost trimişi în Guatemala doar ca să-l supravegheaţi pe Montesinos.
- Nu, dar era prevăzut şi asta. în realitate, obiectivul nr. 1 era demascarea lui Cockroft şi eliminarea lui. CIA aflase de traficul de droguri. Ştia că există o oaie neagră în rândul personalului ambasadei şi a Departamentului de Stat. Dar nu ştia că e vorba de aceeaşi persoană.

Apropo, ştii ce s-a întâmplat cu valiza? îl întrebă Mercenarul.

Da. A fost găsită în ultimul vagon. Kilner îi schimbase locul în momentul în care am demontat scaunele.

Frost începu să râdă.

Mă întreb ce-o să facem cu heroina. în fond, o putem vinde.

Nifkawitz râse şi el.

Dacă reuşim să ajungem la destinaţie, o vom preda autorităţilor mexicane.

- Care autorităţi?
- Cele pe care le-am anunţat prin radio.

Frost se seărpină în cap. Pipăi cu vârful degetelor urmele lăsate de punctele de sutură. „Curând o să trebuiască să scot firele'[4] îşi zise el. Apoi întrebă:

- Ai un aparat de emisie-recepţie?

Da. La centură. Spune-mi Frost, cât mai avem până în Mexic?

- Cam patru ore după harta mea.
- Si cam ce sanse avem?
- Nu ştiu, dar sunt slabe. Când gherilele vor băga de seamă că le-am tras chiulul, cu siguranţă eă vor trimite oameni să ne aştepte în amonte.
- Singura problemă e să ştim unde.

Am eu o bănuială, răspunse Frost. Chiar înainte de a traversa râul Chixoy.

într-adevăr, în locul acela calea ferată ieşea din pădure. Urca printre stânci, traversa un defileu, printre doi pereţi stâncoşi, apoi intra pe podul care trecea peste fluviu. Frost îşi explică ipoteza.

Nifkawitz îl aprobă:

Mda, urcuşul ne va încetini oleacă mersul. Dacă sunt şmecheri, ne vor aştepta în defileu, în momentul în care vom încetini şi nu vom mai avea încotro s-o mai apucăm. Dar Panero?

Panero nu poate să afle cum ne-am cărăbănit decât dacă descoperă camioanele şi maşinile în vechea gară din Zacapa. După părerea mea, asta o să-i cam ia timp. Apoi, va trebui să aducă un tren pe calea ferată.

Poate veni cu elicopterul, sugeră Nifkawitz.

Dacă mai are, una la mână. Şi, al doilea, dacă îşi asumă riscul că ar putea să mierlească pe toată lumea. Un atac cu elicopterul ar masacra toţi pasagerii tară nici o deosebire. Iar Panero probabil că îşi închipuie că dulcea şi trandra lui soţie mai e încă printre noi. Pricepi?

Pricep, răspunse Nifkawitz.

*

*

*

Probabil că Panere descoperise foarte repede vehiculele abandonate în gara de la Zacapa. Trenul cu aburi, pe care fâlfâia steagul guatemalez, îi prindea irezistibil din urmă. Parcursese deja doi kilometri de când Frost îşi pândea urmăritorii. Panero nu putuse să aducă pe calea ferată un tren modern din cauza distanţei dintre şine. Dar locomotiva era mai nouă şi mai mare decât maşina gâfâită a lui Frost.

- Fă-o să dea tot din ea! îi strigă Frost lui Pearblossom.

Am solicitat-o deja la maximum. Mai repede de atât
nu putem merge!

De Fiecare parte a pereţilor stâncoşi, Frost vedea sute de puncte scânteind în bătaia soarelui. Ştia că erau metalul armelor şi lentilele lunetelor. _

Singura lor şansă era că gherilele voiau tare mult să-l prindă pe Montesinos în viaţă. Altfel ar Fi putut foarte bine să atace trenul cu focuri de mortiere sau, şi mai simplu, să saboteze calea ferată. Frost mizase totul pe această ipoteză.

în spatele lor, trenul lui Panero continua să câştige teren, câte puţin dar inexorabil.

- Fă-o să-şi dea duhul, dar vreau să accelereze! urlă Frost.

Apoi trecu peste tender, intră în primul vagon şi o strigă pe Estefania.

Toată lumea să se adune în acest vagon, zise el. Trimite-le vorbă.

Revedea în minte harta, încercând să calculeze distanţa care mai rămăsese până în Mexic, apoi, deodată, se plesni peste frunte bombănind:

- Fir-ar dracu' al dracului! M-am băgat singur!

Se săltă imediat în braţe deasupra tenderului şi strigă la Pearblossom:

- încetineşte!

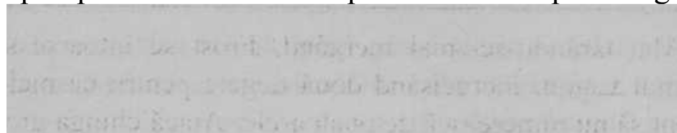
- Nici tu nu ştii ce vrei.

- Le-am prins planul! Au vrut să-i vedem tocmai ca să accelerăm, iar eu am căzut în plasă. La ieşirea din defileu, calea ferată începe să coboare spre

fluviu. Podul suspendat care trece peste Chixoy probabil că se află cam la trei kilometri. Dacă l-au aruncat în aer şi ne repezim spre el în plină viteză, şi cu trenul lui Panero pe urmele noastre, suntem tocmai buni de marele plonjon.

Frost simţea deja micşorarea vitezei. Imediat ce observă manevra, gherilele deschiseră focul. Asta dovedea că Frost avusese dreptate.

Traversă primul vagon, care se umplea văzând cu ochii, şi trecu în vagonul de la mijloc. Ajută doi puşcaşi marini să transporte targa generalului spre capătul din faţă al trenului, apoi se întoarse. Tocmai se afla între două vagoane când o rafală ciopârţi acoperişul de lemn al ultimului vagon. Frost simţi aproape simultan o durere puternică în coapsa stângă şi între omoplaţi. Căzu, văzând cum se apropiau roţile care urmau să-l sfârtece.



• • :U. :: SN f>;'

'jlh J3 : [(')

. , .î · îl , ... • ; ■ ■

177

.'.•A; ; :

: ir u r > .r

CU UN EFORT SUPRA- omenesc, Hank Frosl reuşi să se prindă de unul din lanţurile cuplajului, oprindu-şi căderea la câţiva centimetri de roţi.

Traversele defilau sub ochii lui cu o viteză infernală în timp ce se căţăra de-a curmezişul cuplajului dintre vagoane. Strângând din dinţi, Frost se agăţă de scara ultimului vagon, se săltă în sus şi deschise uşa. Rana de la coapsă era superficială, dar pantalonii de uniformă se înroşeau deja de sânge. Iar rana din omoplat nici nu o băga în seamă. Nu putea să vadă la spate.

încercă să-şi lase greutatea pe piciorul valid şi apucă un scaun de lemn pe care îl târî în fundul vagonului. împinse scaunul pe platforma exterioară în momentul în care un nor de proiectile făcea bucăţele balustrada.

Frânarea era din ce în ce mai evidentă.

Frost desfăcu cutia cu cuţitul Gerber şi scoase explozibili plastici pe care îi lipi cum putu mai bine de tampoanele vagonului. Trenul lui Panero era la mai puţin de două sute de metri. Frost văzu apărătoarea din faţă apropiindu-se ameninţător de ei asemenea unui spărgător de gheaţă. Apoi luă din spatele lui o cutie de detonatori prin impact pe care se grăbi să-i instaleze.

MĂCELUL

Mai târându-se, mai mergând, Frost se întoarse spre primul vagon, încrucişând două degete pentru ca nici un glonţ să nu nimerească detonatoarele. Atacă chinga groasă care cupla primul vagon de al doilea. Nu putea li mişcat din cauza forţei de tracţiune. Frost încercă cu cuţitul Gerber. Ridicol faţă de dimensiunile piesei metalice.

Deodată îi veni în minte bara de fier cu care îl lovise Craymer. Se întoarse în vagon. Bara era tot acolo, lângă hârdău. Frost tresări fără să vrea, ieşi afară cu bara şi, utilizând-o ca pe un levier, apăsă cu toată forţa. Chinga acceptă să se deschidă. Epuizat, Mercenarul căzu în fund pe platforma vagonului, dând drumul barei de tier care zăngăni pe linii scoţând o jerbă de scântei.

Din cauza pantei, cele două vagoane porniră în întâmpinarea trenului lui Panero. Frost intră în vagon. În momentul în care locomotiva lor ieşea din defileu, o explozie uriaşă zgudui pereţii stâncoşi. Frost privi prin fereastra din spate.

Vedea o imagine ireală. Locomotiva aceea mare se răsuci de-a curmezişul defileului apoi, împroşcând cu furie abur, se rostogoli ca într-un film cu încetinitorul. Antrenate de mişcare, vagoanele se ridicară în aer şi recăzură pe pământ lovind calea ferată precum coada unui animal furios. Apoi se

preschimbară în mii de bucăţi. Când trenul lui abordă curba descendentă spre fluviu, Frost văzu forme omeneşti căzând din înălţimea defileului. Câţiva *gher- rilleros* seceraţi de bucăţile de metale proiectate spre cer.

Frost privea încă spre defileu când o zguduitură provocată în partea din faţă a trenului îl aruncă la podea o dată cu toţi cei care se aflau în vagon. Se rostogoli în spate, apoi se pomeni peste el cu un puşcaş marin cât toate

zilele, urmat de o fată bătrână căruntă care fusese, presupuse el, secretara lui John Cockroft. Vagonul se oprise.

Frost se ridică, îşi scutură capul să-şi revină şi se repezi în partea din faţă a vagonului călcând peste câteva corpuri lungite pe jos. Deschise uşa vagonului şi se căţără pe tender. Partea din faţă a locomotivei era oprită deasupra canionului prin care curgea fluviul. Văzu rămăşiţele obstacolului care oprise trenul. Traverse provenind probabil de la podul distrus. Cîherilele doreau totuşi să-l prindă pe Montesinos viu.

- Pearblossom! strigă Frost.

Auzi un geamăt.

-Aici... Aici! piciorul meu...

Gherilele începuseră să coboare de pe coaste. în ciuda focului intens, Frost traversă tenderul Deodată auzi un strigăt în spatele lui.

- Frost! Opreşte-te! Au să te omoare!

Era Estefania.

- Puţin îmi pasă! Dacă pot să-l car, îl voi căra!

Când ajunse în sfârşit la el, ochii lui Pearblossom erau ficşi, total inexpresivi.

-Hei! Pearblossom! Mă vezi?

- Nu, Frost, nu te mai văd. O să trebuiască să mă înveţi câteva poveşti-bune despre legături, dar va trebui să le adaptezi pentru ambii ochi. Sunt orb, bătrâne.

Frost se uită şi scoase o exclamaţie de oroare.

- Ştiu, zise Pearblossom. Nu e nevoie să văd. Mă doare destul de rău ca să-mi pot da seama. Nu mai am un picior. Mă golesc de sânge. Ah, Frost, mă doare atât de rău, rău, rău...

Pearblossom amuţi. Murise.

în momentul în care Frost revenea în vagon şi îşi lua în primire puşca de asalt CAR-16, afară se auzi un strigăt:

- Predati-vă sau veţi fi masacraţi!

î 5 >

Gherilele se masaseră de o parte şi de alta a căii ferate. Frost le evaluă efectivele la vreo sută de bărbaţi şi câteva femei. îl reperă pe cel care strigase şi îl doborî cu un glonţ între ochi strigând:

- Foc!

Toţi adulţii din vagon aveau în mână o armă. în fundul vagonului, în jurul răniţilor şi al generalului, oamenii ridicaseră un paravan protector format din cutii metalice.

Vacarmul împuşcăturilor era asurzitor. Gherilele atacau în valuri succesive. Frost trăgea foc semi-automat pentru a economisi cartuşele, concentrându-şi tirul asupra celor aflaţi cel mai în faţă. în mai puţin de un minut golise jumătate dintr-un încărcător. Asediatorii, ascunşi în albia dintre

stânci a fluviului, urcau la asalt prin partea din faţă a locomotivei.

Frost schimbă încărcătorul şi începu să tragă în direcţia lor. Observă cu satisfacţie că şi ceilalţi apărători ai vagonului se străduiau să nu prăpădească cartuşele.

Primul val de atacanţi se aflau la cincizeci de metri de tren. Focul intens al asediaţilor începuse să facă breşe serioase în rândurile lor. După câteva minute gherilele băteau în retragere.

Urale victorioase răsunară în interiorul vagonului.

- încetaţi focul! strigă Frost. Dar nu vă bucuraţi prea repede că or să se întoarcă.

O căută cu privirea pe Estefania. Fata stătea în genunchi lângă medic şi îl ajuta să panseze un rănit. Când privi din nou afară, văzu că gherilele se regrupau deja. Profită de acel scurt răgaz pentru a da câteva instrucţiuni.

Nu trageţi decât cu foc semiautomat. Nu trageţi cu pistoalele decât în ţinte aflate la mai puţin de douăzeci de metri. Când vor ajunge la vagon, concentraţi-vă focul asupra deschizăturilor. Dacă nu mai aveţi muniţii, folosiţi- vă ţeava puştilor ca pe nişte suliţe, sunt foarte eficace.

Tăcu o clipă apoi adăugă:

- Un ultim sfat, mai ales pentru femei. Păstraţi-vă tot timpul un cartuş pentru voi. El vă va scuti să cădeţi vii în mâinile lor.

Frost făcu un tur de orizont. Ochii erau îndreptaţi spre el, feţele stăteau încremenite. întâlni privirea Estefaniei, îngenucheată acum lângă general. Fata îi adresă un zâmbet palid. Părul negru ca pana corbului îi scotea şi mai mult în evidenţă faţa albă ca varul.

Cu urlete feroce, gherilele porniră al doilea atac asupra vagonului. Frost aşteptă. Când asediatorii ajunseră la mai puţin de cinci sute de metri, Frost ordonă deschiderea focului.

Mercenarul reperă un grup care trăgea o mitralieră grea şi încerca să o instaleze în spatele unei stânci, la o depărtare de vreo sută de metri. Doborî un *guerrilleros* din grup cu un glonţ drept în frunte. Omul căzu călare pe mitralieră.

Vreo doisprezece *guerrilleros* trecuseră zidul de foc, ajungând la mai puţin de zece metri de tren. Trebuia ieşit în întâmpinarea lor, nu avea de ales. Frost se ridică. Lângă el îl văzu pe Nifkawitz făcând la fel. Amândoi secerară rapid jumătate din asediatorii care ajunseseră la platforma din spate a vagonului. Frost ieşi cu Nifkawitz lângă el. Apăsă pe trăgaciul puştii de asalt. Nu mai aveau cartuşe. Lăsă puşca şi scoase pistolul de la centură. Un atacant sări pe platformă. Frost trase de aproape. Capul omului făcu explozie, împroşcându-i faţa cu sânge, creier şi aşchii de os.

Sosea un alt val. Frost strânse din dinţi şi trase în grămadă. Chiulasa pocni în gol, pistolul nu mai avea gloanţe. Frost vârî ţeava în gâtul unui om care se arunca asupra lui. Atacatorul scoase un urlet cumplit, se arcui şi căzu pe spate.

Americanul îşi trase sufletul şi îşi încărcă pistolul. îşi încordă toţi muşchii şi începu din nou să tragă. în dreapta lui auzi un strigăt de durere. Privi în direcţia aceea o fracţiune de secundă şi îl văzu pe Nifkawitz care se trăgea înapoi în vagon ţinându-se cu mâinile de piept. Nifkawitz căzuse pe podea.

încărcătorul era gol. Nu mai avea decât unul singur cu treisprezece cartuşe. Frost se lăsă îngenunchi lângă Nifkawitz, îi luă Coltul 45 şi îl goli în direcţia asediatorilor care se năpusteau spre vagon într-un val neîntrerupt. Frost inspectă cu o privire rapidă vagonul, înăuntru nu mai erau în viaţă decât vreo cincisprezece persoane.

Primul *guerrillero* apăru în uşă. Frost trase. Omul căzu, imediat înlocuit de altul. Frost trase din nou, şi aşa mai departe.
La dracu! exclamă el deodată.

Pistolul era gol. Frost zări cu coada ochiului un topor lângă cadavrul unui puşcaş. Se aplecă şi îl apucă de coadă. Se rugă în gând ca Estefania să fie ucisă în timpul asaltului. Nu-i dorea să fie capturată vie. Şase *guerrilleros* se înghesuiau în uşa vagonului. Frost învârti toporul. Asediatorii ezitară. Apoi, din cauza îngrămădelii, unul din ei fu împins înăuntru. Toporul lovi. Capul se sparse ca o

nucă, împrăştiindu-şi conţinutul peste oamenii eare veneau în spate.

Mârâind şi cu răcnete de furie, Frost lovea din toate puterile. Capete, membre, cadavre dislocate se îngrămădeau în faţa uşii. Dar de fiecare dată când cădea un asediator un alt *gueiTiIlero* îi lua locul. Frost începea să se tragă uşor spre interiorul vagonului blestemându-se că nu păstrase două cartuşe: unul pentru Estefania şi altul pentru el. Ştia că pierduseră.

Afară se auziră explozii.

- Rachele, murmură Frost printre dinţi.

14

PE LÂNGĂ URLETELE asediatorilor, Frost auzea acum zgomotul făcut de elicele elicopterelor. Lovind fără oprire cu toporul, Mercenarul se apropie de fereastră şi se uită pe cer. Estefania se ridicase în picioare şi privea şi ea afară. Frost văzu că avea o rană urâtă la umăr.

O escadrilă de elicoptere din armata mexicană survola fluviul. Ajutoarele cerute de Nifkawitz. Primele aparate aterizau deja. Frost zări clar pe carlingă vulturul, emblema Mexicului.

Nu-i venea să creadă. Gherilele începuseră să se retragă spre defileu. Frost se năpusti în vagon în căutarea unei arme încărcate. Dând la o parte cadavrele mutilate, Mercenarul descoperi un revolver 38 special, cu siguranţă arma unua din puşcaşii marini însărcinaţi cu paza ambasadei. Se repezi afară şi când trecu pe lângă Nifkawitz îl auzi murmurând stins:

- Ciuruieşte-i!

Asta şi voia să facă.

îşi aminti de felul în care murise Pearblossom. Cuprins de o furie ucigaşă, Frost goli revolverul asupra unui grup de *guerrilleros* care se retrăgea în fugă. Asediatorii erau într-o derută totală.

Frost găsi lângă un cadavru o puşcă AK-47. O luă. apăsă pe trăgaci să se convingă că era încărcată şi se avântă spre defileu. Nu alergă prea mult.

Nu se mai vedea nici un fugar. Cracul stâng al pantalonului de uniformă era îmbibat de sânge până la gleznă. Frost mai înainta încă vreo cincizeci de metri şchiopătând, apoi se opri.

Sprijinindu-se în puşcă ca într-o cârjă, Mercenarul examină terenul. Imaginea era impresionantă. Rămăşiţele acopereau solul pe o distanţă de peste un kilometru. Frost îşi dădea seama că nu pofta de răzbunare îl împinsese până acolo, ci dorinţa inconştientă de a găsi cadavrul lui Panero. Dar tabloul din faţa lui îl lacu repede să înţeleagă că osteneala era zadarnică. Numai locomotiva nu fusese distrusă în întregime. în rest, printre bucăţi de tablă, fiare îndoite, fâşii de piele, bucăţi de mochetă smulsă şi cioburi de geam, nu mai erau decât trunchiuri Iară membre, membre Iară trunchiuri, capete Iară corpuri, un terci însângerat.

Frost făcu cale întoarsă şi se îndreptă spre elicopterele armatei mexicane.



Generalul Montesinos le trimise din mână în mână o cutie de havane. Trei bărbaţi stăteau în jurul unei mese joase.

Frost refuză:

Nu, mulţumesc, generale. Am ţigările mele.

Ah, Hank... Nimeni nu poate să le scoată dintr-ale tale... lacu generalul râzând.

Nifkawitz acceptă, la fel ca şi comandantul Strautl- mann, din poliţia secretă mexicană. Generalul închise cutia şi o aşeză pe masă mormăind:

-rr Singurul lucru acceptabil pe care Cuba l-a exportat Vreodată... Şi când te gândeşti că nu mai am voie...

Nifkawitz, cu braţul drept în eşarfa, cu gâtul în întregime acoperit de un bandaj gros, îşi vârî havana între dinţi. Frost îşi aprinse bricheta şi se aplecă spre el să-i ofere foc.

Nu ţi-e bine? lacu Nifkawitz exasperat. Vrei să aprinzi un *puro* cu lansatorul tău de flăcări? Sacrilegiu!

Frost luă o ţigară Camei şi o aprinse la llacăra portocalie prelungită prinlr-un firişor de fum negru. Lumina pâlpâitoare scânteie în ochiul lui gri-verzui. Strauttmann îl privi cu ochii lui de un albastru pal. Comandantul avusese tatăl german şi mama mexicană, de unde şi numele de familie dar şi acel amestec ciudat de privire spălăcită şi păr aproape negru.

Căpitane Frost, zise el. După părerea dumitale, acest Cockroft acţiona în înţelegere cu capii gherilei sau era un tip care lucra de unul singur, ştiind să prindă ocaziile?

Probabil că puţin dintr-amândouă. Dar mi se pare că aspectul financiar al traficantului de stupefiante era motivaţia lui principală.

în orice caz, contribuia în mod serios la inundarea sudului Statelor Unite cu acest produs, zise Nifkawitz. Am descoperit că organiza între cinci şi douăsprezece livrări pe lună.

Strauttmann lăsă să-i scape un fluierat admirativ, scăpără un chibrit şi îşi aprinse havana. O ceaţă deasă plutea deja în salonul suitei, închiriat de Montesiros la hotelul *Monterrey* din Veracruz.

- Şi ce s-a întâmplat cu acea heroină din cauza căreia aţi făcut cunoştinţă cu generatorul? întrebă Strauttmann.

- S-a ales praful o dată cu trenul lui Panero, răspunse Frost. Rămăsese singură în ultimul vagon când am desfăcut cuplajul.

Nifkawitz râse în hohote.

- Cu siguranţă că a fost pentru prima dată când s-a văzut „zăpadă[11] căzând din cer în acea regiune.

- Şi sunteţi siguri că Panero era într-adevăr în tren?

- Am primit această confirmare azi dimineaţă, interveni generalul. Mancebo a condus o anchetă medico- legală şi corpul lui a fost în mod categoric identificat datorită detenţiei.

»

- Asta e o veste bună, zise Frost. Şi despre situaţie ce- aţi aflat?

- La Ciudad de Guatemala s-a reinstaurat practic calmul. Când a aflat care e situaţia, Mancebo s-a întors imediat de la Puerto Barrios. A luat pe loc legătura cu Llanto, care a pornit spre capitală cu aproape întreg corpul lui de armată.

- Llanto? întrebă Mercenarul.

- Generalul pe care l-ai văzut la palat când ai sosit. Şi care a fost prezent şi la funerariile lui Esteban.

- Ah da, îmi amintesc. Dar la palat, dacă tot vorbim de asta?

Interimatul este asigurat de Laviuda până când starea sănătăţii îmi va permite să mă întorc.

După cum arăţi, generale, alţii ar jindui după o astfel de sănătate.

- Asta e şi părerea mea, dar medicul consideră că încă nu fac prea multe parale. N-am voie să iau avionul decât peste trei zile.

Frost trase un fum din ţigară şi îşi aduse modesta lui contribuţie la norişorii care mascau aproape în întregime mulurile tavanului. Apoi goli pc jumătate, dintr-o singură înghiţitură, paharul cu *Cuba libre,* îşi şterse mustaţa cu dosul mâinii şi se întoarse spre Nifkawitz.

- N-ai mai aliat şi alte amănunte despre C'Ockroft? întrebă el. Sunt puţin cam mirat că un tip ca el a putut totuşi să reziste atât de multă vreme.

Reuşise să pună la punct o reţea foarte bine organizată din care făceau parte foarte puţine persoane. Dar numai oameni plasaţi în posturi cheie. În felul ăsta putea să-şi exercite influenţa la- diferitele niveluri ale Departamentului de Stat.

De unde şi intervenţia lui Halston şi Coire? întrebă Frost. Pentru că, după câte am înţeles, era un tip curat.

- Cât se poate de curat, îl asigură Nifkawitz. De altfel nu văd de ce vorbeşti despre el la trecut. E foarte viu şi îşi păstrează postul de la Zurich.

Deformaţie profesională, fără îndoială..., zise Frost zâmbind. Totuşi mă întreb de ce ţinea atât de mult Cockroft să mă vadă intervenind.

Nifkawitz întoarse cu ^greu capul spre el. îşi agită cuburile de gheaţă din patiărul cu whisky şi îi suflă în nas un rotocol gros de fum parfumat.

Vezi, răspunse el, jn-aş merge până acolo încât să spun că e o prefăcătorie, ci aproape. La drept vorbind, CIA are o ipoteză. Şi mi-e teamă că va rămâne pe vecie în stadiul de ipoteză.

- Dă din tine îi zise Mercenarul. Oh... scuzaţi-mă, generale.

- Haide, Hank... Mi-am făcut şi eu serviciul militar.

Toţi bărbaţii din jurul mesei zâmbiră. Nifkawitz se aplecă să-şi pună jos paharul şi reluă:

De fapt, se crede că Cockroft te-a judecat după reacţia ta la propunerea lui Halston. Probabil că în mintea lui era limpede că proprietatea pentru tine era securitatea generalului. Ordonându-ţi să părăseşti Guatemala, ştia că îl vei lua cu tine oricum.

Ilaide, Plank, făcu generalul. Nu-ţi port pică. Dimpotrivă, am înţeles foarte bine că intenţia ta era să mă protejezi.

Uşa se deschise şi intră Estefania. Cu picioarele goale pe mochetă, fata avea pe ea un halat de baie galben. Părul lung şi ud stârni în mintea Mercenarului o amintire plăcută.

- Ce fumăraie! exclamă ea. *Tio,* păi parcă doctorul ţi-a spus să nu fu...

Abia atunci zări Estefania grupul celor patru bărbaţi. Imediat se înroşi la faţă.

- Oh, mă scuzaţi! Nu ştiam că aveţi o consfătuire.

Estefania se uită la Frost şi îi lacu discret cu ochiul.

- Vă las, zise fata. Pe mâine, *Tio.*

- Pe mâine, răspunse generalul.

Estefania făcu din nou cu ochiul şi plecă.

Asta nu explică de ce voia să-l răpesc pe general, reluă Frost.

Pentru a-l duce înlr-un colţ liniştit unde ar fi putut să pună mâna pe el prietenii lui, *giierrilleros.*

Mai pe scurt, m-am lăsat dus ca un ageamiu.

- Nu, zise Nifkawitz, pentru că tu ai câştigai.

Mai rămâne o întrebare, interveni Strauttmann. De ce unii dintre mercenari au schimbat macazul?

- Asta..., zise Frost. Cred că nimeni nu va găsi vreodată explicaţia. Nifkawitz, tu care le-ai fost mai apropiat remarcaseşi ceva?

- Asta nu! răspunse Nifkawitz plesnindu-se eu unghia arătătorului peste dinţii din faţă.

Generalul scoase o hârtie din buzunar, o desfăcu şi declară:

Staţi aşa... Să-mi consult notele... Iată. După cele spuse de Mancebo, corpurile numiţilor Bilstein, Fledgette, Craymer, Shoerdell şi Santarelli au fost găsite în Peten şi identificate. Fiecare avea asupra lui într-un plic, suma de cinci mii de dolari americani.

Incredibil..., murmură Nifkawitz. Cockroft îi angajase. Eu mă dădusem de partea lor în ultimul moment şi nimeni nu mi-a spus nimic.

Mda, mormăi Frost. Asta nu prea creşte prestigiul meseriei.

Haide, haide, Frost. Doar n-o să te dai acum marele deprimat!

Voi încerca, zise Frost.

Se ridică, luă paharul şi îl goli, apoi zise:

Domnilor, mă simt cam obosit după ziua de ieri. Mă voi duce la culcare. Bună seara.

îşi stinse ţigara, dădu mâna cu toţi şi ieşi.

Ajunse în camera lui de la etajul de sus, se dezbrăcă şi se întinse pe pat cu un ziar în faţă.

Contractul său se încheiase. Era liber şi avea în contul de la bancă şaizeci şi cinci de mii de dolari, cea mai mare sumă pe care o avusese vreodată. Totul era cum nu se poate mai bine în cea mai bună dintre lumi, şi totuşi, nu se simţea într-adevăr bine.

Cineva bătu la usă.

- Cine e? întrebă Frost.

- Estefania.

Frost se duse să deschidă. Tânăra se uită la el şi exclamă:

- Mă aşteptai!

Estefania îi puse mâinile în piept şi îl făcu să se dea înapoi. Frost căzu pe spate în pat. Ea se aşeză lângă el şi începu să-l mângâie.

- Ai grijă, zise Frost. Nu ştiu dacă mai funcţionează ca lumea după electroşoc.

- După câte văd, făcu Estefania, s-ar zice că încă mai funcţionează.

Frost o trase la el şi îşi ascunse capul între sânii ei.

Ea îi mângâia domol părul. Mâna i se opri pe micile asperităţi de acum familiare şi murmură:

- Să ştii, Hank, că trebuie să-ţi scoţi firele.

- Da, răspunse Mercenarul. Mă duc mâine. Exact la timp.

GUATEMALA

DATE GENERALE

Republica Guatemala, stat din America Centrală, este situată în sud-estul Mexicului. Vecini: Mexic, Belize, Marea Caraibilor, Honduras, El Salvador, Oceanul Pacific. Suprafaţa: 109.000km^2. Populaţia: 9.000.000 locuitori. Capitala: Ciudad de Guatemala. Limba oficială: spaniola. Religia: catolică (90%), protestantă. Moneda: quetzal. PNB/loc: 1.020 dolari.

GEOGRAFIA

Ţară muntoasă – munţi în parte vulcanici în sud şi platouri joase în nord –, Guatemala are încă o populaţie preponderent indiană, în creştere rapidă. Cafeaua este baza exporturilor îndreptate mai ales spre Statele Unite, care este şi principalul ei furnizor.

ISTORIA

Guatemala a fost populată în epoca precolumbiană de indienii maya, creatorii unei civilizaţii strălucite (mileniul 1 e.n.)

Colonizarea şi sec. al XlX-lea. 1524: locuită de o populaţie maya-quiche, Guatemala e cucerită de conchis tadorul Pedro de Alvarado. 1542: regiunea devine Căpi-

lănic Generală dependentă de vice-regele Mexicului. 1821-1823: Guatemala se uneşte cu Mexicul sub autoritatea lui Augustin de Iturbide. 1824-1839: Guatemala face parte din Provinciile Unite ale Americii Centrale, împreună cu Nicaragua, El Salvador, Honduras şi Costa Rica. 1839: ţara îşi recapătă independenţa. 1840- 1865: generalul Rafael Carrera guvernează autoritar până la moartea sa. 1873-1885: liberal şi pozitivist, generalul Jusîo Rafino Barrios modernizează ţara; se impune cultura cafelei.

Secolul XX. 1898-1920: generalul Manuel Estrada Cabrera îi continuă opera, în timp ce se constituie imperiul bananier United Fruit. 1931-1944: dictalura generalului Jorge Ubico Casteneda. 1951-1954: din cauza tentativei de reformă agrară, colonelul Jacobo Arbenz Guzmân este răsturnat de o juntă militară sprijintă de Statele Unite. 1960: începutul unei opoziţii insurecţionale. 1970-1982: ţara, greu încercată în 1976 de cutremure de pământ, este confruntată eu un război civil latent aţâţat de gherile cubaneze şi sandiniste. 1982-1983: lovitura de stat a generalului El'rain Rios Montt. 1983: lovitura de stat a generalului Oscar Mejia Victores. 1985: democrat-creştinul Vinicio Cerezo Arevalo este ales preşedintele Republicii Guatemala. începând din 1987, Guatemala participă la efortul de pace din America Centrală (semnarea unor acorduri în 1987 şi în 1989 cu Costa Rica, Honduras, Nicaragua şi Salvador).

SFÂRŞIT